

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ПОД КОНТРОЛ

Превод от английски: Елена Кодинова, 2000

chitanka.info

Посвещавам и тази книга на баба и Бъфи и техните семейства с всичката си любов!

ПЪРВА ЧАСТ

ЮНИ

1

„Това се е случило в нощ като тази“, помисли си Софи, докато излизаше на терасата в Ла Маделийн. Градината бе осветена, както тогава, със скрити прожектори и малки фенери, но днес тя забелязваше по-отчетливо онези тъмни сенчести места, които водеха към маслиновата горичка, както почерните силуети на планинските брястове и липите, обграждащи имението като непристъпна стена, и сякаш не съзираше красотата на градината. Какво я бе накарало да си припомни ужасните случки от онази нощ с такава натрапчива яснота? Почувства как пак я обзема тревога, реагираше като опъната струна на всеки звук. Преди седмица ѝ се струваше, че е в безопасност, а сега се чудеше дали изобщо някога ще се почувства защитена.

Нощта, разбира се, беше много топла, също както тогава, от хълмовете на Грас се спускаше съвсем лек бриз. Из въздуха се носеше и замайващият аромат на тютюневите цветове, които проблясваха като звезди от Млечния път под сенките на мимозите. Същият мирис изпълваше със сърцераздирателна сладост атмосферата и в онази нощ! Тя потрепери неспокойно въпреки благия въздух и топлите камъни под босите ѝ стъпала. Докато Софи слизаше по стъпалата на терасата към долното ниво, където големият басейн с подводно осветление грееше като гигантски аквамарин, вграден сред камъни с цвят на мед, силуетът ѝ се очертаваше на фона на мекия зелен блясък — висока стройна фигура в пола с дискретен десен и груба риза, с дълга тъмна коса, прибрана на тила.

Някога бе обичала това място. Но сега то бе променено и призраците от миналото се спотайваха във всяка сянка, вперили хиляди нищо неизпускащи очи. Бе решила утре да се изправи срещу него лице в лице и да сложи край на лъжите и на болката, която разкъсваше сърцето ѝ, но дали това щеше да изтрие случилото се?

Всичко започна точно преди година с телефонно позвъняване. Беше пристигнала в Ла Маделийн предишния следобед с полет от Лондон, за да прекара тук двуседмичната си почивка — първата след развода ѝ с Брок. На сутринта бе отишла с кола до Ница, за да зареди с

провизии, защото семейството ѝ пристигаше следващия следобед. Когато бе омъжена за Брок Дювал, тя се грижеше за поддръжката на Ла Маделийн и апартаментите в Лондон и Ню Йорк. Всъщност грижеше се за всичко през техния дванадесетгодишен брак. Сега го правеше по желание и се наслаждаваше на новооткритата си независимост и свобода.

Брок винаги се бе държал с нея като с дете по свой особен благосклонен начин, мислеше си, че така я предпазва от суровия живот. Накрая това се превърна в една от причините за раздялата им. Заедно с нежеланието му да имат деца. Беше болезнено и за двамата. Брок, който бе с двадесет години по-възрастен от Софи, ясно си даваше сметка, че за втори път се бе провалил в брака, докато тя изпитваше дълбоко чувство на разочарование и съжаление. Влюби се страстно в Брок, когато бе на двадесет и една, настояваше да се омъжи за него, въпреки че майка ѝ твърдеше, че бракът им няма бъдеще. И се оказа права. Все още държеше на Брок, но вече като на бащинска фигура, какъвто може би той бе за нея през цялото време, въпреки че тя не го осъзнаваше.

— Телефонът, мадам — бе съобщила икономката Хортенз, прекъсвайки Софи, която се бе замислила, докато разтоварваше покупките от реното.

— Кой е? — веднага си представи как нещо е забавило майка ѝ и баща ѝ или как малките деца на сестра ѝ внезапно са се разболели. Бе очаквала с нетърпение тази ваканция, първата ѝ без Брок, който да организира всичко и всички, затова се надяваше да мине гладко.

— Господинът не се представи — отвърна Хортенз. Беше висока и стройна като Софи, но кожата ѝ бе повехнала, а тъмната ѝ коса не блестеше. Със съпруга ѝ Анри, който се грижеше за градината и маслиновата горичка, бяха работили за предишните собственици на вилата, живееха наблизо в малка каменна къщичка, построена на склона на хълма.

— Благодаря. Би ли повикала Анри да ми помогне с разтоварването на колата, моля?

Софи забърза към къщата с пакет уханни ананаси в ръце. Хортенз разгледа съдържанието на багажника. Стекове шампанско и вино, сгушени под пакети със салати, месо, пилешко и светлорозови омари. Сви рамене. Мадам бе пазарувала разточително — като бившия

си съпруг. Очевидно животът във вилата щеше да продължи сред същото изобилие, както преди, дори и в отсъствието на мосю Дювал и неговите американски долари.

— Merde^[1]! — изруга тя, като вдигна един пакет с праскови и пъпеша. Беше тежък. Трябваше да повика мързеливия си съпруг да ѝ помогне.

Червените керамични плочи на пода във всекидневната блестяха от чистота и свидетелстваха за усърдната работа на Хортенз. Софи се отпусна на едно от удобните, тапицирани с бял лен канапета и вдигна слушалката.

— Ало? — ясният ѝ глас бе предрезгавял.

— Софи? Ти ли си?

— Кой е? — тъмните ѝ извити вежди се събраха озадачено. Прибра дългата си коса зад ушите. Гласът звучеше странно познато.

— Обажда се Тим. Тим Калторп.

Тя помълча за миг втрещено, преди да нададе вик на изненада:

— Тим! Господи, не мога да повярвам! — за миг се върна тринадесет, почти четирнадесет години назад и отново беше ученичка, явяваше се на матура и копнееше да се втурне в света на големите и да живее живота си с главно „Ж“. Тим бе две години по-голям от нея и двамата бяха толкова влюбени, та ѝ се струваше, че ще умре, когато той заяви, че заминава за Австралия. Минаха месеци, преди да може да си мисли за него, без да се разплаче, и въпреки че поддържаха контакт, писмата му ставаха все по-отчуждени и редки. След осемнадесет месеца срещна Брок и споменът за Тим — заедно с любимите ѝ поп песни, първата ѝ вечерна рокля и първата ѝ кола — бе заключен в емоционалния сейф на най-ранната ѝ младост. Брок успешно стопяваше паметта за миналото с яркия блясък на скъпи подаръци и екзотични екскурзии.

Докато се опитваше да си събере мислите, чу как Тим зарадвано се засмя.

— Господи, Тим! След толкова години. Как разбра, че съм тук? Къде си?

— Джини Хауърд ми каза, че имаш вила тук, в планините край Грас, и аз реших да ти звънна.

Вълнението ѝ нарастваше.

— Но Джини и Джонатан имат къща в Монте Карло.

— Точно така, Софи. Браво на теб! — спомни си как той я дразнеше, когато се забавяше със заключенията си.

— Не разбирам... — изведнъж се сети. — Значи не ми се обаждаш от Австралия, така ли?

Тим се засмя.

— От години не съм бил там.

— Не остана ли да живееш там?

— Преместих се в Хонконг преди две години. Там се захванах с бизнес и лека-полека се прибрах обратно в Англия. Чух, че си се омъжила и развела.

Докато го слушаше, образът му изникна отчетливо в ума ѝ. Висок, добре сложен, с дълги крайници, грациозен като атлет. Издължено лице, по-скоро сексапилно, отколкото красиво, и очите му, които винаги гледаха така, сякаш криеха някаква забавна тайна. Когато беше на седемнадесет, тези очи ѝ изглеждаха едновременно вълнуващи и обезпокояващи.

— Да, разведох се преди няколко месеца — все още ѝ се струваше трудно да говори спокойно за това, сякаш разводът ѝ беше нещо срамно. — Откъде познаваш Джини и Джонатан? — продължи тя бързо.

— Запознах се с Джонатан в Хонконг. Снощи споменаха името ти и аз им казах, че се познаваме от години, а те ме убедиха да ти се обадя — звучеше приятелски, сякаш се бяха разделили предишната седмица.

— Значи си в Монте Карло?

— Точно така. Къщата им е много хубава, не мислиш ли?

Софи беше поразена. След всичките тези години. След като тогава разби сърцето ѝ и я накара да мисли, че никога повече няма да се влюби и да бъде щастлива, Тим се появяваше от нищото и небрежно ѝ съобщаваше, че е само на няколко километра от нея.

— Защо не дойдеш на обяд вдругиден? — каза тя импулсивно. — Доведи Джини и Джонатан, разбира се. Тогава и семейството ми ще е тук. Ще си направим парти! Ще се радвам да видя пак семейство Хауърд.

— А ще се радваш ли да видиш мен, Софи? — тонът му беше шеговит, предизвикателен, дори леко флиртаджийски. Изведнъж

кръвта ѝ кипна. Хубаво беше да пофлиртува отново с някого. Струваше ѝ се, че бе минала цяла вечност, откакто се бяха разделили с Брок.

— Ще бъде прекрасно да се срещнем отново, Тим. Много ли си се променил?

— Остарял съм, разбира се — каза той с престорена тържественост. — А чувам, че времето е било благосклонно към теб.

Софи избухна в смях.

— Аз съм само на тридесет и три, за Бога!

— И все още си със собствените си зъби?

Софи се засмя. Той винаги я размиваше и това бе едно от нещата, които ѝ липсваха най-много след заминаването му.

— Виж какво, Тим. Ела около обед. Майка ми и Алън ще са тук заедно с Одри и Никълъс. Помниш ли Никълъс? Одри се запозна с него, докато беше още в Хетфийлд. Братът на най-добрата ѝ приятелка. Сега имат две момиченца на пет и осем. Ще се видиш с всички.

— Господи, цялата рода! Сигурна ли си, че ще се справиш? Ще трябва да нахраниш доста хора... О, щях да забравя. Джини спомена, че сега се къпеш в пари. Истинска милионерка.

— Не бих казала — отвърна Софи без ентузиазъм. Споменаването на богатството ѝ я караше да се чувства неудобно. Никой от връстниците ѝ не разполагаше със средствата, които принадлежаха на Брок и хората от неговото поколение. — Смятам да се върна пак на работа.

— Искам вдругиден да ми разкажеш всичко. Нямам търпение да се срещнем отново — изглеждаше искрено зарадван от тази възможност и за миг тя почувства как през нея премина надежда за бъдещето. Само едно светло убождане, което просветна за секунда в мрака на емоционалната ѝ пустота, но бе достатъчно, за да я накара да повярва, че може би някой ден ще успее да бъде щастлива в любовта.

— И аз очаквам срещата с нетърпение — отвърна.

— Всички ще дойдем. Копнея да те запозная с жена ми — Каролин. Според мен много ще си допаднете.

На следващата сутрин Софи стана рано, за да се погрижи за последните приготовления. Забавляваше се също както в детството си, когато си играеше на домакиня. Набра от градината цветя за всички

спални, които подреди заедно с фруктиери с плодове и бутилки „Перие“. Леглата бяха застлани с чисти чаршафи, пухкави бели хавлии бяха сгънати и подредени във всяка стая. Във всекидневната на долния етаж постави списания и избрана колекция от най-новите криминалета и розови романи, които бе взела от летището, както и игри за племенниците си. Нищо не бе забравено. Семейството ѝ щеше да се радва на чудесна ваканция.

Денят бе прекрасен, под яркосиньото небе градината изглеждаше по-красива от всякога. Софи се поразходи наоколо, за да нагледа розмарина и лавандулата, които растяха от двете страни на стъпалата на терасата, и за да окастри розовите храсти край басейна. След това провери дали камъшитените мебели са подредени по най-празничния начин и дали има достатъчно хавлии за плаж. Искаше всичко да е перфектно.

След като поплува в топлата и галеща като коприна вода, отиде да поседне под перголата^[2], която Брок бе построил край вилата. Тя бе разположена високо над басейна и гледаше към терасата. Лозата, която бяха засадили, сега бе израснала буйна и приличаше на балдахин, под който беше сенчесто и хладно. Там Брок бе поставил огромна маса от неполиран мрамор, на която винаги се хранеха. Дълги лениви обеда, последвани от следобеден сън, или осветени от фенери вечери под жуженето на цикадите в горичките от строен бамбук.

— Да ви донеса ли нещо, мадам?

Софи подскочи стреснато. Хортенз имаше дразнещия навик да се приближава съвсем незабележимо. Като носител на лоши вести се спотайваше под арките с тъжно изражение и плъзваше подобно злокобна сянка зад хората.

Софи си погледна часовника. Беше пладне и семейството ѝ щеше да пристигне след три-четири часа.

— Бих искала хляб и сирене и може би малко пастет — отвърна тя. — И бутилка минерална вода, ако обичаш, Хортенз.

— Веднага, мадам — тя се изниза тихо и Софи погледа след отдалечаващата се стройна тъмна фигура, приличаща на вечната вдовица. Лениво се замисли дали Хортенз би се обидила, ако ѝ предложеше някои от излишните си дрехи.

— Мамо! — Амелия подръпна памучната пола на Одри. Чакаха на тротоара пред летището в Ница, докато Никълъс и вторият ѝ баща докарат двата фиата, които бяха наели предварително. — Мамо! — осемгодишното момиченце пак се опита да привлече вниманието на майка си, но Одри се надяваше, че ако се преструва, че не чува, дъщеря ѝ ще забрави какво има да ѝ казва и ще се разсее с нещо друго. Беше толкова горещо, че едва дишаше и тениската ѝ бе залепнала за гърба. Майка ѝ седеше върху куфарите, облечена в подгизнала бяла муселинена блуза, под която, за отвращение на Одри, се виждаше белият ѝ копринен сутиен. Ваканцията им със Софи се очертаваше да бъде досадна и изнервяща и тя вече съжаляваше, че не заведе децата в Корнуол, както обикновено. Във Фоуи поне беше хладно и нямаше нужда да летят дотам два часа и половина в претъпкан самолет и да бъдат блъскани от ужасни туристи. — Мамо! — гласът на Амелия се бе извисил до нетърпелив крясък.

Одри се извърна гневно към нея.

— Няма ли да млъкнеш, Амелия! Татко и дядо ще се върнат след малко. Не можеш ли да изчакаш?

Ребека, петгодишната ѝ дъщеря, която отваряше и затваряше ципа на една от чантите, вдигна учуден поглед към майка си. Беше кротко дете с кръгло лице и големи сини очи — като момиче от викторианска картина, и понякога Одри изпитваше неспокойното чувство, че Ребека е прекалено зряла за възрастта си.

— Амелия може да иска да отиде до клозета — отбеляза тя.

— Колко пъти съм ви казвала, че не се казва „клозет“! — каза остро Одри. — Казва се „тоалетна“.

— Аз и без това не искам да ходя там — намеси се Амелия. — Мамо, погледни госпожата, която е застанала там. С количката и с многото куфари. До мъжа със сламената шапка.

— И какво за нея? — Одри вече съжаляваше, че не доведоха и бавачката. Ако трябваше две седмици да търпи детинското им бръщолевене, щеше да полудее.

— Защо не се обличаш като нея, мамо? С хубави бели джинси и златни бижута? — настояваше Амелия. — Като приятелката на татко, с която го видях в киното.

Фиатите спряха пред Ла Маделийн сред облаци прах и звук на клаксони. Софи чу през отворените прозорци как Амелия и Ребека пицят от вълнение и се втурна откъм басейна да ги поздрави. Ето ги и тях, слизаха от колите презглава. Тя прегърна и целуна всички, децата подскачаха наоколо, след това се появи и Анри, който отнесе куфарите в къщата.

— Радвам се да ви видя тук — възкликна Софи, хвана майка си за ръка и я поведе напред. — Да отидем на терасата да пийнем нещо. Пътуването от Ница трябва да е било ад, особено по това време на деня — тя ги поведе. Загорелите й крака бяха покрити от пола с прихлупване в разкошен десен, която бе завързала над банския си костюм. Амелия и Ребека подскачаха надолу по стълбите на терасата, изглеждаха спретнати и малко старомодни в късите памучни роклички, които Одри винаги ги караше да носят през лятото.

— Внимавайте да не паднете! — извика предупредително Одри. Изглеждаше доста пребледняла и напрегната, очите й опасно проблясваха.

Никълъс, едър, пълен и добродушен, в сапфирено зелена риза за голф, кремави памучни къси панталони и спортни обувки, огледа бързо градината, свали си очилата, постави ги на каменната маса и заслиза надолу по терасата на огромни подскоци. Всички го гледаха стреснато. Последва шумен плясък, от който по целия басейн се понесоха високи вълни, и Никълъс им помаха, потопен във водата.

— Татко! — изпищяха радостно момиченцата и побягнаха към басейна, готови да скочат в подканващо разперените му ръце.

— Не! — иззвънтя над целия шум гласът на Одри. — Амелия! Ребека! Да не сте си го и помислили. Ще съсипете дрехите си.

— О, много важно! — извика в отговор Никълъс. — Хайде, момичета! Вече сме на почивка.

Одри рязко им обърна гръб и стисна устни. В този момент на терасата се появи Хортенз с голям поднос с чаши и чинии.

— А, чайт — отбеляза Алън с успокояващ глас. — Колко мило!

Седнаха около масата под сенчестата лоза, а Хортенз сервира сандвичите, бисквитите и тортата, които Софи бе купила от местната пекарна. В далечината се чуваха весели писъци и пляскане във вода, но Одри се държеше, сякаш бе глуха за доброто настроение на семейството си, чоплеше сандвича си и посрбваше от чая.

— Бях забравила колко красиво е тук — отбеляза майката на Софи. — Дватамата с Брок сте сътворили чудеса в градината — Джийн винаги бе харесвала зет си, въпреки че бе против брака му със Софи, но само защото чувстваше, че той принадлежи по-скоро към нейното поколение, отколкото към това на дъщеря ѝ.

— Брок отседна тук за една седмица в края на април — каза Софи. — Той обича вилата не по-малко от мен.

— Напълно го разбирам — отбеляза умислено Алън. Вдигна поглед към лозата, която ги скриваше от слънцето, и въздъхна дълбоко. — Точно така си представям рая.

— За теб рай е всяко място, където не се налага да вършиш нещо — отвърна сухо съпругата му. — Ти си истински лентяй.

Алън се усмихна. Големите му сини очи бяха спокойни, а кръглото му лице с бяла брада излъчваше благородство.

— Мисля, че сега им викат безделници — каза той благо.

— Е, всички ще трябва да се постегнем, докато сме тук. Не можем да очакваме Софи да ни слугува две седмици.

— Няма нужда да правите нищо, мамо — Софи се протегна силно назад с ръце зад главата. — Хортенз много ще се ядоса, ако ѝ се месим. Обича да прави закуска, обяд и чай, след това оставя готовата вечеря, която сами си сервираме. Мислех тази вечер да си направим барбекю.

Одри не слушаше. Тя протягаше глава иззад гъсто порасналите бамбукови дървета, за да види какво правят Никълъс и момичетата. Весели крясъци долитаха от тяхната посока, примесени със сърдечния смях на Никълъс, който ехтеше из цялата градина. На Одри ѝ беше студено и леко ѝ се гадеше. Значи страховете ѝ, че мъжът ѝ има връзка със секретарката си, не бяха се оказали съвсем неоснователни. Как си позволяваше да води тази евтина малка мръсница на кино, където собствената им дъщеря е могла да ги види заедно? Лицето на Одри пламна от гняв и болка и тя стисна здраво юмруци, докато ноктите ѝ не се забиха в дланите. Казваше се Дениз. Работеше при Никълъс само от година и винаги се обличаше в бяло или кремаво. Носеше много евтини имитации на златни бижута на „Шанел“. Когато Амелия ѝ посочи онази жена на летището, Одри веднага се сети кого има предвид.

— Одри? Искаш ли още малко чай? — тя се стресна и осъзна, че Софи говори на нея.

— Какво? О, извинявай! Да, моля — побутна хубавите розовобели чашка и чинийка към сестра си.

— Добре ли си? — попита тихо Софи.

— Напълно — увери я Одри и вироглаво вирна нагоре брадичката си. Не изглеждаше и наполовина добре колкото Софи и много добре го знаеше. Беше по-едра и по-пълна, чертите ѝ бяха груби и им липсваше симетрията, която излъчваше лицето на Софи — с нейния малък нос и малка брадичка и големите като на дете кафяви очи.

— Момичетата много са пораснали, нали? — Софи реши, че ще е най-разумно да подхване непринуден разговор, докато сестра ѝ се съвземе.

— Да.

В този момент Амелия и Ребека се затичаха нагоре по стълбите на терасата, засмени до уши, по телата им се стичаха вадички и образуваха локви около стъпалата им. Амелия ловко грабна една шоколадова бисквита.

— Веднага я остави! — нареди ѝ Одри. — Докато не се подсушите и преоблечете, никакъв чай.

Ребека започна да сваля роклята и пликчетата си, а сините ѝ като на Никълъс очи заоглеждаха какво има за ядене по масата.

Софи стана и през смях протегна ръце към двете деца.

— Елате с мен. Надолу по стълбите има душ и хавлии. Сега ще ви подсушим, а през това време мама ще намери с какво да се преоблечете.

След малко към тях се заклатушка и Никълъс, грейнал от добро настроение.

— О, сега се чувствам по-добре. Беше страхотно! Заведи и мен при душа, Софи.

Одри го погледна студено.

— За Бога, свали си обувките, преди да влезеш в къщата, ще изпоцапаш навсякъде.

— Слушам, госпожо! — той се засмя добродушно. — Внимавайте, момичета, командирът се задава по плаца.

Одри остана при майка си и втория си баща, пребледняла и обидена.

След като слънцето се спусна зад планината и над Ла Маделийн припадна виолетов мрак, атмосферата се освободи от напрежение и се изпълни с леност. Горещите бани и почивката, изглежда, бяха възстановили доброто настроение на семейството, същата работа свършиха и бутилките „Моет е Шандон“, които Софи бе донесла от избата. Амелия и Ребека спяха в стаята под стряхата, след като получиха вечеря от вдетинената Хортенз, и възрастните можеха да се отпуснат и да почувстват ваканционното настроение. Дори Одри след няколко чашки започна да влиза в духа на компанията, докато двете със Софи печаха огромни скариди на барбекюто, а Алън и Никълъс приготвяха салатите в кухнята с помощта на половин бутилка шампанско, която ги държеше във форма.

— Бихте ли ми донесли пастета и сиренето? — извика им Софи. — Ще ги намерите в хладилника, а в панера има препечен хляб.

— Не забравяйте и маслото — напомни им Джийн. Незнайно как, но докато всички други бяха заети с нещо, тя все успяваше да се измъкне, от каквито и да е задължения. Маскираше бездействието си с оживен разговор, „повдигаше духа на работещите“, както веднъж се бе изразила. Седеше с чаша шампанско в едната ръка и цигара в другата, изглеждаше елегантна и наблюдаваше с повърхностен интерес как другите работят, като от време на време пускаше по някоя критична забележка. — Имам усещането, че тук всичко е като на сцена, нали? — сподели тя наблюденията си. — Всички тези прожектори и малки фенери. Брок е трябвало да стане сценограф.

Софи отметна тъмните кичури от челото си.

— Искаше градината да прилича на стая на открито — нещо, което можеш да си позволиш само при такъв топъл климат.

Тя вдигна поглед към луната, отразяваща се като в огледало в басейна, и се заслуша в непрестанното жужене на цикадите. Беше топло, въздухът бе наситен с упоителния дъх на портокалови и лимонови дървета и тя си спомни как Брок я бе довел тук за първи път. Жалко, че бракът им не се бе получил и в мигове като този той още й липсваше. Но в едно бе сигурна. Бе постъпила правилно, като поиска

развод. Крайно време беше да порасне и да се научи сама да се държи на краката си, а това никога нямаше да стане, ако беше омъжена за Брок.

Сякаш прочела мислите на дъщеря си, Джийн отбеляза:

— Радвам се, че с Брок си останахте приятели.

— О, аз също! — отвърна Софи. — Няма по-добър приятел от него — тя се пресегна напред с дългата маша, за да обърне скаридите, които изцвърчаха апетитно. — Казах ли ви, че утре ще имаме гости за обяд?

Одри я изгледа с интерес.

— Така ли? Хубав ли е?

— Кой? — попита Джийн. — Да нямаш нов приятел, скъпа?

Софи се засмя и се замоли да не са се сетили, че за един налудничав миг и тя се бе надявала на същото.

— Нищо подобно. Вие двете наистина сте ужасни, мислите само как да ми намерите нов съпруг. Не, това са стари приятели, които имат къща в Монте Карло — Джини и Джонатан Хауърд, а те ще вземат и гостите си. Мамо, помниш ли Тим Калторп? Е, той и съпругата му също ще дойдат — добави тя толкова набързо, че Одри се усмихна злорадо. Много добре си спомняше Тим Калторп. И тя някога го бе харесвала, но той не отделяше очи от Софи. Тогава много ревнуваше, но накрая нито една от двете не можа да го докопа, помисли си Одри с удовлетворение.

Джийн също го помнеше. Самоуверен млад мъж, малко хилав, но преливащ от сексапил. Никога не го бе харесвала особено, всъщност му нямаше доверие. Накрая го намрази заради начина, по който замина за Австралия: обяви го само няколко дни преди тръгването си и Софи нямаше време да се подготви, нямаше време да свикне с болезнения край на връзката им.

— Какво прави той в този край на света? — попита тя язвително. — Мислех, че е в Австралия.

Софи изглеждаше стресната от неприязънта на майка си.

— Очевидно сега живее в Англия. Дошъл е на почивка. Случайно чул, че и аз съм тук. Ще е забавно да го видя отново.

— Чудя се каква ли е жена му — отбеляза Одри.

Джийн сви рамене, дръпна от цигарата си и огледа отвсякъде дългата каменна маса.

— Има ли още шампанско, скъпа?

— Разбира се. Одри, нали ще наглеждаш скаридите, докато аз отида да донеса още пиене? — Софи ѝ подаде машата. — Ще доведе и мъжете. Досега трябваше да са готови със салатите.

— Така поне няма да правят бели — забеляза Одри.

— Кажи ми, Одри — каза Джийн веднага щом останаха сами. — Добре ли ти изглежда Алън?

Одри бе изненадана от въпроса. Мислеше си, че майка ѝ се кани да я пита защо не се спогаждат с Никълъс.

— Алън ми изглежда съвсем добре. Защо?

Джийн се намръщи разтревожено.

— Струва ми се, че не е добре. Казва, че му няма нищо, но напоследък все е уморен. Изглежда доста немощен.

— Е, приближава седемдесет, нали?

— Аз също, скъпа, но все още върша всичко, както преди.

— Ходил ли е на лекар?

— Нали го знаеш. Както и да е, ето ги, идват. Не споменавай какво си говорихме — Джийн повиши глас. — Какво правехте вие двамата? Да не брахте сега марулите?

Мъжете ѝ се усмихнаха широко. Никълъс се спусна към Одри с леката походка на боксьор тежка категория и я целуна продължително по бузата.

— Как си, котенце? — помириса въздуха с преувеличено задоволство. — Боже, тези скариди ухаят божествено!

Одри се поизправи и му се усмихна в отговор. Алън постави платата със сирене и плодове на масата и огледа сцената с явно удоволствие.

— Всичко е фантастично, нали, Джийн? — каза той и отпусна закръгленото си тяло в стола до нейния. После я потупа по ръката. — Ей това се казва живот, а?

— Много романтично — намеси се Никълъс и седна отсреща. После изведнъж явно се сети нещо. — Надявам се, че си взела хапчетата, Од. Не искаме да увеличаваме населението под влиянието на тази ваканция, нали? — и се засмя на собственото си остроумие.

Одри донесе с каменно лице чинията със скариди на масата, черупките им блестяха и бяха леко овъглени от жарта. Докато

поставяше съда в средата, Никълъс я плесна отзад малко грубо, но с любов.

— Усмихни се, голямо момиче — подразни я той. — Нали сме дошли тук да се забавляваме.

Пребледняла, тя се извърна към него с отровно изражение.

— Мислех, че си наваксал с това при Дениз — рече тя ледено. После, без да промълви нито дума повече, се обърна и побягна, подсмърчайки, към вилата.

[1] По дяволите! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Сводеста алея с увивни растения по свързаните арки. — Б.пр.

↑

На следващата сутрин Одри първа слезе от спалнята. Амелия и Ребека, вече пременени в бански костюми, се бяха появили рано-рано до леглото ѝ и я бяха събудили.

— О, Боже, колко е часът? — простена тя. Чувстваше очите си толкова подути и натежали, че едва ги отвори. Никълъс лежеше до нея по гръб, спеше и леко похъркваше.

— Може ли да отидем да поплуваме, мамо? — попита нетърпеливо Амелия.

— Да! Искаме да плуваме — Ребека винаги повтаряше думите на сестра си.

Походният им часовник показваше 6,45. Затова ли бе дошла на почивка във Франция, запита се Одри. За да я будят децата на разсъмване? Без бавачка, която да се грижи за тях, защото Никълъс бе казал, че няма да има нужда. С Джийн, Софи и постоянно живеещата в къщата икономка щели да се справят с момичетата. И на всичкото отгоре трябваше да се примирява с факта, че Никълъс ѝ изневеряваше, и да се опита да не изглежда като пълна глупачка в очите на семейството си. Вчерашното избухване не трябваше да се повтаря.

Стисна зъби и стана от леглото, проклинайки целия свят, в който бе имала нещастieto да се роди. Напоследък ненавиждаше живота си. Всяка частица от него. Не че мразеше децата, но точно в този момент ѝ се искаше да не ги беше раждала. Откакто започна да подозира, че Никълъс кръшка, животът ѝ се изпълни с горчицина, която я погълна изцяло. Завиждаше на Софи повече, отколкото би признала и пред самата себе си. Сестра ѝ имаше всичко, освен съпруг за момента, но Одри бе сигурна, че скоро щеше да поправи този пропуск. Притежаваше прекрасен апартамент в най-добрия лондонски квартал, тази вила, канеше се да отвори собствен антикварен магазин. Просто не беше справедливо, помисли си Одри, докато водеше децата надолу по стълбите към градината и ги предупреждаваше да не събудят цялата къща.

Денят обещавахе да е прекрасен. Дъх на лавандула и розмарин изпълваше свежия хладен въздух и на долното ниво на градината край басейна кипарисите се очертаваха като тъмни силуети на стражи на фона на бледорозовото небе.

— Сега можем ли да поплуваме, мамо? — попитаха момичетата в хор.

— Мисля, че да — Одри осъзнаваше, че не звучи добронамерено, но не можеше да направи нищо. Колкото и ужасно да беше, напоследък се дразнеше от доброто настроение на децата.

Хортенз вече работеше в кухнята.

— Искате ли кафе, мадам? — попита тя. Днес бе облечена в дълга до глезените пола на цветя и тъмносиня блуза. Стари дрехи на Софи, заключи Одри. — Ще ви го сервирам на терасата — продължи Хортенз и сръчно напълни каната. — Искате ли и кроасани, мадам? Още са топли, имаме и сладко от кайсии.

Тъпата болка в стомаха на Одри се поуспокои при мисълта за закуска на терасата.

— Благодаря. Много мило — затегна колана на халата си, купен от „Маркс & Спенсър“, и се върна в градината, където се чуваха писъците на играещите във водата деца.

Алън стоеше прав на терасата и ги гледаше умилено. Вече бе облечен в кремави панталони и спортна риза.

— Рано си станал, Алън. Надявам се, че децата не са те събудили — каза тя и се настани край каменната маса. — Закуската ще дойде след минута.

— Не, скъпа, не са ме събудили. Напоследък имам проблеми със съня. Будя се рано, за да ходя до тоалетната. След това не ми се ляга — седна срещу нея и Одри си помисли, че изглежда толкова зле, колкото тя се чувстваше.

— Не трябва да пиеш алкохол до късно, така няма да се налага да ставаш до тоалетната — заключи Одри.

Алън сви рамене.

— Май това няма значение. Случва се, когато човек остарее.

— Кой е остарял? — Софи пристъпи през френския прозорец, облечена в бели панталони и тениска, косата ѝ бе вързана на конска опашка. Алън я погледна със симпатия.

— Не и ти, сигурен съм — отбеляза той.

Софи се засмя. Беше в добро настроение. Едно от любимите ѝ занимания беше да забавлява другите и затова очакваше с нетърпение предстоящия ден. Бе планирала менюто за обяд, което включваше изстудени пъпеши, омари с майонеза, множество екзотични салати, а за десерт — ягоди от близкия хълм с крем брюле.

— Кога ще пристигнат гостите? — попита Одри и отпи горещо ароматно кафе от дебелостенните порцеланови чаши, които Софи бе купила от местни търговци.

— Около пладне. Мислех, че всички ще искате да поплувате предобед — вдигна поглед към ясното синьо небе. — Пак се задава горещ ден.

— Истинско блаженство — каза със задоволство Алън.

— Защо времето се е превърнало във фиксидея за англичаните? — възнегодува Одри.

Към тях след малко се присъедини Джийн, последвана най-накрая и от Никълъс, а Хортенз изнесе на терасата кани с прясно кафе, кроасани и панер свежи праскови.

— Не те усетих кога си станала тази сутрин — обърна се той небрежно към Одри. Дори да бе забелязал подутите ѝ очи, не се издаде.

— Някой трябваше да наглежда момичетата, докато плуват — прозвуча като мъченица. — Ще се облека — стана и без да каже нищо, влезе във вилата.

Настъпи конфузна тишина, нарушена най-накрая от Джийн.

— Какво ѝ е, Никълъс? — прошепна тя. — Такава е, откакто пристигнахме вчера. Да не би да е болна?

Никълъс се усмихна спокойно и без тревога.

— О, тя е добре, Джийн. Според мен е само поуморена. Ще се оправя.

Софи го погледна изпитателно, лицето му не изразяваше нищо и сините му очи излъчваха невинност. Но не можеше да я заблуди. Нещо не бе наред.

Въпреки че беше нервна от предстоящата среща с Тим, Софи поплува и полежа под слънчевите лъчи, преди да напече прекалено силно, след това помогна на Хортенз да приготви обяда, постла бяла

покривка на масата, нареди съдовете, купени от града, сложи ваза с диви цветя и плосък панер със смокини и праскови.

— Изглежда великолепно, скъпа — каза Джийн, която се появи, докато Софи довършваше последните приготовления. Бе прекарала сутринта, излагайки кожата си на благоприятното влияние на слънцето, и сега носеше шикозна синя ленена рокля и сламена шапка. — Влюбена съм в тези сини чаши за вино. Откъде ги взе?

— Брок ги намери в Париж преди много години.

— Тим Калторп наистина ще бъде впечатлен. Има ли представа колко добре се е развил животът ти?

— О, мамо, мразя, като говориш така! Звучи, сякаш съм се омъжила за Брок само заради парите му — запротестира Софи.

— Всички, с изключение вероятно само на Тим, знаят, че се омъжи, защото беше луда по него — отвърна невъзмутимо Джийн. — В същото време няма нищо лошо, че в резултат на това толкова забогатя.

— Мамо! — каза предупредително Софи.

— Добре, добре. Нито дума повече.

— Защо не отидеш да поседнеш край басейна? Сега ще отворя шампанското.

— Каква прекрасна идея, скъпа! — Джийн се отправи към басейна.

Когато Софи чу приближаващата по алеята кола, цялото семейство беше край басейна, почиваше си и отпиваше шампанско. Тя свали очилата си и с разгуптяно от възнение сърце отиде да поздрави гостите.

Тим изобщо не се бе променил. За миг сърцето ѝ спря и ѝ се стори, че не бяха минали толкова години. Изглеждаше по-възрастен, разбира се, но това го правеше само по-привлекателен, чертите на лицето му сега бяха по-изразителни и очите му — по-мъдри. Усмивваше ѝ се широко, сексапилен както винаги, а зад него от колата излизаше хубава дългокрака блондинка, която Софи предположи, че е съпругата му. Спазвайки добрия тон, тя поздрави първо Джини и Джонатан:

— Радвам се да ви видя отново.

Джини беше оправна жена, която живееше в ненавистното ѝ Монте Карло само заради данъците, след като съпругът ѝ наследи

няколко милиона от един свой чичо. Тя поздрави Софи по обичайния си сърцат начин:

— Скъпото ми момиче! Толкова съм щастлива, че се срещаме. Чух, че си довела цялото семейство. Умирам от нетърпение да се видя с Од, не сме се срещали от векове! — праметна голямата си чанта на рамо и се отправи по стъпалата към долното ниво на терасата, откъдето долиташе звънкият смях на децата. Плешивият и грациозен Джонатан целуна Софи по двете страни и се обърна да ѝ представи Каролин Калторп.

— Не мисля, че се познавате, нали? Какво съвпадение, че с Тим се знаете от младежките години.

Всички се засмяха учтиво и Софи огледа по-внимателно съпругата на Тим. Кожата ѝ беше гладка и златиста като на реклама за козметика, гъсти тъмни мигли обграждаха бледосините ѝ очи.

— Здравей — тя се усмихна свенливо. — Тим толкова ми е говорил за теб. Нямах търпение да се запознаем.

— И аз се радвам да те видя — отвърна Софи сърдечно. В по-младата жена имаше нещо крехко и уязвимо, което ѝ придаваше детински вид. Бледорозовата ѝ лятна рокля с тънки презрамки усилваше момичешкото ѝ излъчване. Накрая Софи се обърна към Тим. Той се наведе и я целуна по бузата, а тя веднага усети как я обгръща топлината на кожата му и аромат, който принадлежеше на далечното минало.

— Не мога да повярвам, че са минали толкова много години — възкликна той през смях, преди тя да успее да каже каквото и да било. — Ти си все същата. Господи, преди колко време беше, Софи?

— Преди векове — отговори тя и му се усмихна, очаквайки обичайните клишета. „Всеки момент ще ми каже, че времето не ми е повлияло“, помисли си тя.

Край басейна Алън и Никълъс се разхождаха и доливаха чашите на всички, а Амелия и Ребека предлагаха подноси със сочни черни маслини и стоплени от слънцето фъстъци. Нагласената с тъмни очила и светло червило Одри бе потънала в разговор с Джини, а Джийн, която предпочиташе мъжката компания, скоро се озова между Тим и Джонатан.

— Къде живеете? — Софи чу Никълъс да пита Каролин, която стоеше, малко сконфузена и изолирана, и се правеше, че разглежда

розите.

— В Уелс. В момента Тим работи за застрахователна компания в Кардиф.

Гласът на Джийн, който можеше със силата си да разбие стъкло, се извиси над останалите:

— Задължително трябва да дойдете на вечеря, когато минавате през Лондон, Джонатан. Наистина ли къщата ви в Монте Карло гледа към онзи парвенюшки розов замък?

Амелия подръпна ръката на баща си.

— Защо и аз не мога да пийна шампанско? — изплака тя с глас, който много напомняше на майка ѝ.

Софи реши, че е време за обяд. Веднъж всички да се настаняха край дългата маса, под благодатната сянка на лозата, атмосферата щеше да се освободи от напрежението. Внимателно бе обмислила как да разположи гостите, бе наредила момичетата между родителите им, по един мъж от двете страни на майка ѝ, Тим от дясната ѝ страна и Алън — от лявата, Джини до Никълъс и Каролин от другата страна на Алън.

Хортенз донесе ароматни пъпеша и панер с хляб. Алън наля вино от местна марка в чашите и всички седнаха в очакване на дълъг ленив обяд, който Софи знаеше, че щеше да продължи до късно следобед. Тим се оглеждаше, очевидно впечатлен от стилната семплост на Ла Маделийн.

— Бившият ти съпруг трябва да е мултимиллионер, щом е купил такава къща — отбеляза той. — Твоя ли е сега или я ползваш, когато искаш да си почиваш?

— Тя е сватбеният ми подарък от Брок, така че е само моя. Всъщност и двамата отсядаме тук, но вече не по едно и също време.

Тим разрови със задоволство нежната сочна сърцевина на пъпеша.

— И какво не беше наред? Защо се разделихте?

— Искях да се задържа на едно място за повече от пет дни — отвърна тя с кисел хумор. — Също така исках семейство, а Брок не желаше, тъй като вече има две пораснали деца. След като бурята премина, си останахме много добри приятели, но той обожава кариерата си и заради нея се налага да пътува непрекъснато, а на мен

ми беше необходимо да пусна корени. За дванадесет години се наситих да живея с куфар в ръка.

— Имаш ли къща в Лондон?

— Апартамент — не му каза, че е в Ийтън.

— Какъв беше той, Софи? — попита Тим с любопитство и заговорнически сниши глас. — Джини ми каза, че бил доста по-възрастен от теб.

Софи заговори внимателно, защото все още изпитваше лоялност към Брок:

— Да, беше двадесет години по-възрастен, но тогава ми се стори в реда на нещата. След като баща ми почина, отчаяно се нуждаех от опора — „а ти ме изостави и замина за Австралия“, помисли си тя. Но на глас добави: — Той е много мил и щедър човек. Едър мъж с голямо сърце. Прояви такова разбиране, когато поисках развод, че направо ми разби сърцето. Бремето на несподелената любов е огромно и той най-добре ме разбра.

Тим кимна, но тя не беше сигурна, че вниква в думите ѝ.

— Има ли някой друг в живота ти в момента?

Тя отметна дългата си тъмна коса назад и поклати глава.

— В момента съм толкова заета с подготовката на новия ми магазин, че нямам време. А и не бързам да се обвързвам отново. За първи път в живота си имам възможност да съм независима и доста ми харесва.

Докато му разказваше плановете си за „Глория Антика“, тя се огледа, за да се увери, че всички около масата са добре. Както винаги, гласът на майка ѝ се чуваше най-ясно над останалите.

— Според мен всички жени трябва да работят — каза Джийн и запали цигара. — Така ще се поддържат във форма.

— Но ти никога през живота си не си работила, мамо! — възкликна слисано Одри.

— А какво е според теб мирови съдия? Ами заместник-председател на местната Асоциация за паметници на културата? Шеф на социалния патронаж „Сейнт Джон“? — отвърна Джийн.

Устните на Алън трепнаха едва забележимо.

— Това са много сериозни длъжности — каза той с каменна физиономия.

Джийн не му обърна внимание и продължи да бръщолеви как жените трябвало да имат някакво занимание извън домакинството, за да не мислят за глупости.

— Жените, които имат деца, трябва да си стоят вкъщи — отбеляза Одри с изражение на божа кравичка.

— О, не знам — каза Тим, без да се замисли. — Смятам, че жените, които работят, са много по-интересни от жените, които стават робини на мъжете си.

Одри почервения и се извърна. Амелия слушаше разговора на възрастните с интерес и накрая каза:

— Приятелката на татко, нали се сещаш — онази, с която той ходи на кино, ами тя работи. В офис. Тя интересна ли е, татко?

— Господи! Това беше ужасно! — простена Софи, докато с майка ѝ пиеха кафе и си говореха. — Децата винаги се раздрънкват! Колко жалко Одри да научи така за любовницата на Никълъс. Иначе бурята можеше да се размине.

Останалите отпочиваха край басейна — някои плуваха, други дремеха под сянката на планинските брястове. Никълъс и Алън се разхождаха в маслиновата горичка, Амелия и Ребека си играеха на „змии и стълби“.

— Не сме сигурни, че наистина има любовница — отбеляза Джийн и запали нова цигара.

— О, я стига, мамо! Не видя ли как се смути? Затова снощи Одри побягна, обляна в сълзи. Чудя се какво трябва да направим?

— Нищо не е нужно да правим — отвърна категорично Джийн. — Това са неща, които те сами трябва да си решават. Жалко само, че децата са видели баща си с онази жена.

— Направо катастрофа! — възкликна Софи отчаяно. После стана. — По-добре да слезем при останалите до басейна. Не искам Одри да си мисли, че ги обсъждаме. Казах ѝ, че отивам да помогна на Хортенз да прибере масата — взе един панер с плодове и забърза надолу по изтърканите каменни стъпала.

Тим се бе изтегнал в хамака с чаша вино в ръка.

— Това се казва живот — извика той към Софи, като я видя. — Ела да си поговорим.

Тя приседна засмяна на тревата до него.

— Искаш ли праскова?

— Благодаря — той се пресегна и взе един зрял плод. — Остани да си поговорим, Софи. Имаме да си казваме толкова много. Виж какво, вече не трябва да прекъсваме връзка. Не мога да ти опиша колко се радвам да те видя отново.

— Аз също — отвърна тя.

— Надявам се, че бихме могли да бъдем приятели.

Тя се поколеба за миг. Щеше да е хубаво да са приятели, без никаква емоционална обвързаност, но дали беше възможно? Ясно бе, че отношението на Тим към нея сега беше като на брат към сестра и че каквото и да бе изпитвал към нея преди години, то се бе стопило безвъзвратно. Ами нейните собствени чувства? За първи път, откакто се раздели с Брок, внезапно осъзна, че е сама. Сама жена в свят, направен за двойки. Огледа около басейна и забеляза, че дори тук, в дома ѝ, всеки си имаше някого: майка ѝ си имаше Алън, Одри имаше Никълъс — е, поне засега, Джини имаше Джонатан и, разбира се, Каролин, съпругата на Тим, каквато тя самата някога се бе надявала да бъде житейската ѝ роля. Хвърли поглед към Каролин, която се бе присъединила към играта на Амелия и Ребека. Изглеждаше толкова млада, почти момиче, и Софи разбираше какво е привлякло Тим. Винаги бе обичал да владее положението, а Каролин ѝ напомняше за самата нея на седемнадесет години — нежна, податлива, изцяло във властта му.

— Да, добре ще е да поддържаме връзка — каза ведро тя. — Според мен Каролин е прекрасна. Бих искала да я опозная по-добре.

— О, Каро е страхотна! Много сме щастливи заедно — избърса сока от прасковата и хвърли костилката в близкия храст. — Голям късметлия съм.

— Как се запознахте?

— Чрез общи приятели, на парти. В Лондон. Беше скоро след като се върнах от Хонконг. А когато от банката, в която работи, получи назначение в Уелс, аз я последвах — той се засмя глуповато. — Оженихме се след шест месеца.

Вдигна поглед и го видя как лежи отпуснато в хамака. Тогава, във вихъра на спомените, които я връхлетяха, без да може да ги контролира, си спомни усещането от устните му — как я бе целувал

преди толкова години, колко силни бяха ръцете му, когато я придърпваха към него, колко страстно и всеотдайно се любеше. Извърна се, за да не може той да види лицето ѝ, да отгатне как я вълнуваше дори след всичкото това време. Спомените бяха опасни. Можеха да възкресят миналото и да го пренесат в настоящето, сякаш едва вчера са се любили за последен път. Гледката на русите косъмчета по ръцете и плоския му корем я накара да потръпне от внезапен копнеж. Желанието се разля по тялото ѝ като вълна. Не можеше да издържи и миг повече. Решително скочи на крака и свали полата, която разкри морскосиния ѝ бански костюм.

— Ще доплувам. Горещо е, слънцето напича като в пещ.

Само че горещината беше вътре в нея и вече представляваше опасност. Осъзна, че за в бъдеще никога не трябва да се среща с него насаме. Никога да не му позволява да се приближава до нея, дори и като приятел. Ако го направеше, огънят на желанието ѝ щеше да я изгори.

— И аз идвам — извика той и я последва по ръба на басейна. Гласът му проехтя над главата ѝ и над кристално бистрите води, но тя се гмурна и се направи, че не го чува.

ВТОРА ЧАСТ
АВГУСТ

3

Улица „Уолтън“ бе едно от любимите за пазаруване места на Софи. Някога покрай нея имаше дълга редица амфитеатрално подредени и обърнати с фасадите една към друга къщи от началото на деветнадесети век, но от години приземните им етажи бяха превърнати в уютни магазинчета и ресторанти. Точно тук богатите идваха да купуват онези малки луксозни предмети, които правеха живота толкова приятен. Ръчно изрисувани играчки и детски мебели, ефирно дантелено бельо, подаръци и очарователни джунджурии за домакинството.

Преди да купи помещението за „Глория Антика“, Софи се поразходи няколко пъти по цялата дължина на улицата, попивайки атмосферата на целия квартал, но инстинктивно знаеше точно кое място ще избере. Клиентелата, която искаше да привлече, вече пазаруваше на улицата, купуваше пресен хрупкав хляб и тортички от пекарната, бродираше монограмите си в магазина за спално бельо, избираше картини в галерията и вълнени конци в магазина за гоблени.

А малко по-вляво „Глория Антика“ скоро щеше да започне да продава фин стар порцелан и малки антикварни мебели. Това бе венецът на дългогодишни планове и мечти и тя не можеше да повярва, че най-накрая ще стане реалност. Брок също бе инвестирал в магазина, даде ѝ щедър заем, който ѝ позволи през последните няколко месеца да се снабди с уникални стоки. Знаеше, че никога няма да може да му се отблагодари. Едно беше да получи финансова подкрепа, въпреки че тя бе тази, която поиска развод. Но съвсем друго бе да получи няколко милиона паунда безвъзмездно, дори и да се омъжеше повторно, както и Ла Маделийн, и апартамента в Ийтън.

— Искам да си щастлива — бе казал просто Брок. — Освен това, мога да си го позволя, скъпа. Ти го заслужаваш след всичките щастливи години, с които ме дари — Софи се разплака и чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне, когато чу тези думи. Толкова държеше на него, а и той винаги бе бил така добър с нея. Но тя бе станала по-зряла и се бе отчуждила през последните десет години. Понякога дори ѝ се

струваше, че Брок е нейният тъмничар, който не ѝ позволява да живее свой собствен живот, а я принуждава да съществува в неговата сянка.

Докато превърташе ключа на вратата на магазина, изведнъж усети как настроението ѝ се повишава и я обзема силно вълнение. Ето това беше! Собствен магазин. Само неин, най-накрая имаше къде да приложи знанията, придобити от работата ѝ в „Кристис“, преди да се омъжи.

— Харесвам цвета на стените — отбеляза майка ѝ, докато влизаше след нея в магазина. Официалното откриване беше след два дни, но Софи бе обещала лично да разведе Джийн, преди другите да видят интериора.

— Наистина ли? Отначало не бях сигурна — Софи килна глава и огледа тапетите с цвят на малини и релефни райета.

— Картините с позлатени рамки много добре се открояват върху тях — Джийн отиде в дъното на залата, проправяйки си път между малки масички, два старинни стола и няколко позлатени поставки с инкрустации и дървени плотове.

— Предпочетох цвета, защото ми се струва топъл и гостоприемен — обясни Софи и оправи две вази от севърски порцелан от времето на Луи XV. Обърна етикетите с цените навътре, на които пишеше: „двадесет хиляди паунда“. Нямахше защо да плаши клиентите още при първото им влизане в магазина.

Джийн се огледа одобрително и се взря внимателно във вътрешността на дамската си чанта.

Софи поклати глава.

— Не тук, моля те, мамо.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че пушенето тук е забранено?

— Абсолютно забранено, освен, разбира се, ако не си американски милионер, който е готов да ми даде триста хиляди паунда за тези вази.

Майка ѝ се вгледа със страхопочитание в богато изрисуваните в златно и синьо вази от времето на Луи XVI. Те блестяха под скритите лампи на тавана. Джийн отстъпи, стиснала здраво чантата си, сякаш се страхуваше да помръдне.

— Господи! Не се ли ужасяваш, че някой може да ги събори? Нали няма да ги излагаш за официалното откриване в сряда?

Софи се засмя.

— Ще ги сложа в стъклените витрини, докато трае приемът, заедно с всички изключително ценни предмети.

— Да отидем да пийнем някъде по едно кафе — настоя Джийн и се запъти към вратата.

— Защото умираш за цигара, или защото се боиш да не счупиш нещо? — пошегува се Софи. — Трябва да знаеш, че всичко е застраховано и въпреки да не личи, всеки сантиметър е свързан с аларма, която се задейства в полицейския участък.

— Просто искам да поговоря с теб на някое спокойно място — каза Джийн и затвори рязко дамската си чанта.

Тонът ѝ накара Софи да се взре по-внимателно в нея.

— Какво има, мамо? Да не би Одри и Никълъс пак да имат проблеми? — когато си тръгнаха от Ла Маделийн в края на юни, те изглеждаха сдобрени и доста щастливи. Двете седмици под горещото слънце сякаш бяха разпалили отново връзката им и Амелия спря нетактично да разказва за „приятелката на татко“.

— Одри е добре, доколкото знам — отвърна Джийн, — но нали знаеш колко е горда. Последни ще научим, ако има сериозни проблеми. Не. Искам да поговорим за Алън.

Докато включваше пак алармата и заключваше магазина, Софи се чудеше защо, по дяволите, майка ѝ иска да говорят за Алън. Той със сигурност нямаше любовница.

Джийн се наведе над чашите димящо еспресо и заговори с нисък глас:

— Сигурна съм, че е болен, Софи. Все ходи до тоалетната, понякога на всеки половин час, постоянно изглежда уморен. Опитах се да го накарам да отиде на лекар, но той категорично отказа. Твърди, че е добре. Не знам какво да правя. Убедена съм, че нещо не е наред — изведнъж очите ѝ се наляха със сълзи и тя зарови трескаво в чантата си. — Не ми казвай, че пушенето е забранено и тук — промълви тя отчаяно.

— На масата има пепелник. Сигурно сме в салона за пушачи — Софи го побутна към майка си. — Спомням си, че когато бяхме във Франция, ме попита как ми се струва Алън. Тогава ми изглеждаше съвсем добре.

Джийн поклати глава и избърса страните си с върховете на пръстите. Беше толкова нетипично за нея да губи присъствие на духа

пред друг човек, че Софи се изпълни с лоши предчувствия.

— Защо не настояваш да отиде на лекар, мамо?

— Нали го знаеш. Не вярва на лекарите.

— Тогава го накарай да опита с алтернативна медицина.

Джийн изсумтя.

— Той нарича тези неща шаманство.

Тя се загледа през прозореца на ресторанта към улица „Бромптън“, изпълнена със завист към хората, които се суетяха, очевидно без никакви грижи на главата си. Не искаше да тревожи Софи ненужно, но се чувстваше болезнено нещастна. Обичаше Алън много повече, отколкото някога бе обичала бащата на Софи и Одри, въпреки че не ѝ се струваше редно да им го признава. Алън я бе дарил с много щастие през последните деветнадесет години и мисълта, че може да го загуби, я плашеше до смърт. Той беше само на шестдесет и седем. За сегашните стандарти изобщо не беше възрастен. Също така знаеше, че се опитва да скрие от нея как всяко усилие напоследък го затруднява.

— Дали да не се опитам да поговоря с него, мамо?

— Би ли го направила, скъпа? Тебе може и да те послуша.

— Съмнявам се, но ще направя всичко възможно. Каква е алтернативата? Да поканим доктор Томпсън на гости и тогава внезапно да съобщим на Алън, че той всъщност е дошъл да го прегледа?

— Никога не би ми го простил.

— Знаеш ли, може и да ти прости, особено ако е нещо сериозно. Не може до безкрайност да пренебрегва тревожните симптоми.

— Отдава всичко на възрастта. Казва, че след като сме минали шестдесетте години, трябва да сме готови за болести — гласът на Джийн тревожно потрепери и тя дръпна от цигарата си така, сякаш животът ѝ зависеше от това. Софи внимателно се взираше в нея.

— Според мен ти излагаш здравето си на много по-голяма опасност с тези ужасни цигари, отколкото Алън, от каквото и да е болен.

— Знам, знам — Джийн дръпна за последно и загаси фасата. — Ще ги откажа, ако Алън се оправи, но точно сега имам нужда от тях. Но съм обещала на Господ, че ще ги откажа, ако ми остави Алън.

— О, мамо! — Софи се пресегна и покри дланта на майка си със своята. Никога не я бе виждала в такова състояние. — Сигурна съм, че

няма нищо. Може да му е слаб мехурът. Но въпреки всичко, ще го накараме да отиде на лекар.

Софи стана рано, трескавото вълнение не ѝ даваше да спи. Днес „Глория Антика“ щеше най-накрая да бъде открит. Бе поканила журналисти и двадесетина приятели да пийнат шампанско със закуски. Затова се чувстваше превъзбудена, докато обличаше новия си морскосин костюм, обувките с висок ток в същия цвят и си слагаше златните обеци, които Брок ѝ бе подарил за последния рожден ден. До седем часа вече бе отворила, включила осветлението и се разхождаше нетърпеливо из магазина, чудейки се какво да подхване. Когато двете новоназначени помощнички пристигнаха, тя почувства облекчение. Бе започнала да си въобразява, че никой няма да се появи и тя ще трябва да се справя с всичко сама. Франки Бенет и Кейти Уилямс бяха официално облечени, а Кейти бе работила три години в „Сотбис“.

— Здравейте, момичета! — поздравиха се, прегърнаха се и се целунаха. Софи искаше да създаде екип в магазина си, а не да се държи с тях като шеф с подчинени.

— Изглежда великолепно! — каза напевно Кейт, преизпълнена с радост. Предишната вечер хората от магазина за цветя бяха аранжирали красиви композиции по поставките и прозорците. А от двете страни на входа отвън, на тротоара, бяха поставени внимателно подрязани чемшири в тъмнозелени саксии.

— Наистина изглежда добре — съгласи се Софи. — Надявам се, че доставчиците на храна ще пристигнат скоро. Журналистите, ако някой от тях реши да дойде, трябва да се появят след час — добави нервно. На разпратените покани пишеше, че закуската с шампанско ще започне в девет и ще продължи до обяд.

— Разбира се, че всички ще дойдат — каза натъртено Франки. След това внезапно я осени идея и лицето ѝ светна. — Дори можем тази сутрин да направим първата си продажба. Няма ли да е страхотно? — беше дребна мургава жена, наполовина италианка. Черните ѝ като маслини очи блестяха от вълнение. Обратно на нея, Кейти бе естествено руса, косата ѝ беше мека и искряща като златиста коприна, а сините ѝ очи гледаха невъзмутимо.

— Сигурна съм, че ще продадем нещо — каза Кейти спокойно. — Имаме толкова хубави неща. Бих купила всичките, ако имах достатъчно пари — погледът ѝ се спусна с копнеж към две руски малахитови вази, по които природата бе изрисувала разкошни зелени мотиви.

— Може да ми се наложи да изкупя всичко, ако нямаме успех с „Глория Антика“ — пошегува се добронамерено Софи.

В този миг пристигнаха хората от фирмата за доставка на храна „Адмирал Крайтън“, които носеха каси изстудено шампанско, прясно изстискан портокалов сок, миниатюрни кроасани и хапки и голяма еспресо машина за прясно кафе. Софи им показва мястото зад основната зала, на което щяха да работят.

— Вижте какво пристигна — възкликна Франки, когато Софи се върна. Тя бе почти скрита зад огромен букет розови лилии, обички, рози, амарилиси и скабиози, подредени в сепла бяла ваза.

— Фантастични са — каза Софи и ѝ помогна да постави цветята на масата в дъното на магазина. — Приличаме повече на цветарница, отколкото на антиквариат.

— От кого са? — Франки нямаше търпение да разбере.

Софи отвори малкия плик, закрепен в средата. За миг остана безмълвна, беше шокирана, но не напълно изненадана.

— Те са от бившия ми съпруг — каза тя тихо. Франки се усмихна.

— Много мило от негова страна.

Софи никога не бе говорила с момичетата за миналото си и сега беше много пестелива.

— Той е много мил човек — след това мушна картичката в джоба си. Брок беше нещо повече от мил, замисли се тя. Той беше светец.

„На добър път, нека всичките ти мечти се сбъднат, скъпа моя. Аз ще съм един от първите ти клиенти, когато дойда в Лондон следващата седмица.

С любов завинаги, Брок“

Дълбоко трогната и силно развълнувана, Софи поръча на един от младите сервитьори да отвори бутилка шампанско.

— Да вдигнем тост, докато няма никой — каза тя с разтреперан глас.

— Добра идея — отвърна ентузиазирано Кейти.

— Но да не прекаляваме — засмя се Франки. — Нали не искаме да се клатушкаме наоколо и да предлагаме безплатни мостри на журналистите!

Софи затвори очи, правейки се на ужасена.

— По двадесет хиляди парчето? Недейте! А сега да пием за нас! — тя вдигна чаша. — За „Глория Антика“.

— За „Глория Антика“ — отвърнаха те в хор.

— За добрите печалби — добави Франки.

— Повтори го още веднъж — засмя се Софи. — Готови, момичета! Започва се. Ето го и първия ни клиент.

От девет и петнадесет нататък към магазина потече неспирен поток от журналисти и приятели: някои оставаха за по десет минути, притиснати от неотложни задължения, други постояха цял час, приказваха си и се дивяха на фигурките от порцелан от Майсен, Дрезден, Челси и Рокингам, вазите и подносите, стъклото от Бакс Физ.

Одри пристигна малко преди пладне заедно с Джини Хауърд. И двете бяха в Лондон за ден, Одри бе дошла от дома си в Нюбъри, а Джини — чак от Монте Карло. Планираха да пазаруват и да обядват в „Сантини“, след като свърши приемът в магазина на Софи.

— Сигурно струва цяло състояние — бяха първите думи на Одри, след като се огледа наоколо с широко отворени очи. — Много е шик — допълни тя завистливо. — Мислиш ли, че ще можеш да привлечеш някакви клиенти? Хората не си ли купуват такива неща от Бонд Стрийт?

— Да се надяваме, че не — отвърна весело Софи, твърдо решена да не се поддава на провокации. Одри пак изглеждаше уморена и напрегната, от благотворното влияние на почивката във Франция не бе останала и следа. — Вземи си шампанско. Ще те ободри.

— Нямам нужда от ободряване. Мама ще дойде ли?

— Днес не може, има ангажимент като мирови съдия. Но разгледа магазина в началото на седмицата. Извини ме, Одри. Току-що пристигна редакторката от „Файненшъл Таймс“. Трябва да отида да я поздравя — и Софи се оттегли с чувство за вина. Защо сестра ѝ винаги

й повлияше така? Сякаш се страхуваше, че унищожителната депресия на Одри е заразна.

Но поне тълпата започна да оредява и тя имаше възможност да хвърли бърз поглед на книгата за гости. Почти всички поканени бяха дошли, най-важните журналисти се бяха записали до един и тя въздъхна с облекчение, защото знаеше, че отразяването в пресата щеше да е добро.

В този момент върху отворената книга падна сянка и тя осъзна, че някой е застанал зад нея. Вдигна поглед и затаи дъх от изненада, а сърцето й заби силно.

— Здравей. Как върви, Софи? — беше Тим, който й се усмихваше толкова фамилиарно, сякаш се бяха разделили вчера.

— Защо и двамата не отидете на брачна консултация, Од? — попита Джини, след като се настаниха на ъгловата маса в „Сантини“ и поръчаха аперитив. — Не можете да продължавате така.

— Никълъс не ще и да чуе. Казва, че съм правела от мухата слон. Когато се опитам да поговоря с него за ужасната му секретарка, той излиза от стаята. Отказва дори да го обсъдим — Одри поклати глава и ъгълчетата на устата й тъжно увиснаха. — На края на силите си съм, Джини.

— Тогава трябва да отидеш на брачна консултация сама — отвърна категорично Джини. — Помоли за съвет. Не можеш просто да седиш и да чакаш да те напусне.

— Надявам се, че ще се отегчи от нея или тя ще го напусне и ще си намери друга работа.

— Хм! — Джини стисна устни и се замисли. — Зависи дали гледа сериозно на Никълъс, или й трябва само малко чукане.

Одри премигна от думите на приятелката си.

— Чудех се дали да не отида да поговоря с нея. Ти какво ще кажеш?

— Ужасна идея, Од — започна решително Джини. — Ще реши, че й се молиш да ти върне Никълъс. Това ще я постави в по-изгодна позиция. Недей да си имаш нищо общо с нея.

Питиетата им пристигнаха. Одри отпи голяма глътка от своето и усети как острото, резливо усещане от първия за деня джин с тоник се

разля в стомаха ѝ и предизвика ледени тръпки. Разбира се, Джини беше права, но тя се разкъсваше при мисълта, че Никълъс вече проявява само най-повърхностен интерес по отношение на нея, а в същото време повечето вечери „работи до късно“, напоследък бе взел и да изчезва през уикендите, за да „играе голф“ — спорт, за който преди винаги бе казвал, че му е досаден до смърт. Дори децата бяха започнали да усещат липсата му.

— Случвало ли му се е нещо подобно преди?

Одри изглеждаше шокирана.

— Разбира се, че не!

— Тогава сте големи късметлии — отвърна Джини делово. — Джонатан на няколко пъти е кръшкал през осемнадесетте ни години брак. Вече не обръщам внимание. Той винаги се връща при мен.

— Джонатан? — Одри се чудеше дали е чула правилно. Пребледня и отпи още веднъж от питието си. — Джонатан — повтори тя. — Невъзможно!

Джини се засмя невъзмутимо.

— Дори и старият Джоно се поддава на страстта. Знам, че няма такъв вид, но ако се мушнеш с него под завивките, се чука като парен локомотив.

Одри допи питието си и махна вяло към сервитьора за още едно.

— Наистина ли? — каза тя смутено и резервирано.

Поръчаха си пушена съомга, пилешки кюфтенца по бургундски и бутилка „Шато Тан Бордо“ от 1987-а.

— Нали нямаш сериозни планове за този следобед, Од? Тази вечер ще пренощувам в Лондон, така че мога да се нарежа като моряк.

— Мислех си да отида до „Маркс & Спаркс“ да купя тениски на децата.

— Господи, колко скучно! Да отидем на кино. Има доста филми, които искам да гледам.

Одри чувстваше как ситуацията бързо ѝ се изплъзва от контрол. Беше се запознала с Джини и Джонатан чрез Брок преди няколко години и тогава ѝ се стори, че приличат на тях с Никълъс, но сега вече започваше да се съмнява.

— На кино? Следобед?

— Защо не? Така по-лесно ще забравиш за проблемите си с Никълъс, отколкото ако се разхождаш из „М & С“.

Тим бе звънял няколко пъти след обяда в Ла Маделийн, за да я поздрави и да я пита как вървят нещата с магазина, но оттогава Софи го виждаше за първи път и беше толкова изненадана, че внезапно стана нервна.

— Здравей. Какво правиш тук? — попита тя. Той се усмихна още по-широко и погледът му мина през нея и се зарея из магазина, впечатлен от шикозната атмосфера и изящните предмети.

— Би могла да се престориш, че се радваш на срещата ни — направи се на обиден. — Знаех, че днес имам ангажимент в Лондон, но положих специални усилия, за да се освободя и да дойда да те поздравя за откриването на „Глория Антика“, въпреки че не ми изпрати покана.

Винаги бе обичал да я дразни, преди време имаше моменти, в които се чудеше дали не си оправя настроението на неин гръб, или наистина е сериозен.

— Щях да ви изпратя покана, ако си мислех, че имате някаква възможност да...

— О, Софи! — той избухна в смях, след това я прегърна и я притисна братски до себе си. Тя също започна да се смее, доброто му настроение я зарази, както винаги бе ставало и преди.

— Е, така и така си дошъл, вземи си чаша шампанско — каза тя. — Но преди това трябва да се подпишеш в книгата за гости — забеляза, че Кейти и Франки поглеждат Тим с любопитство, и ги покани, за да ги запознае.

Тим се изправи, след като се разписа в книгата за гости.

— Е, харесва ли ви да работите за Софи? — попита той. — Тя е истински тиранин, да знаете. Ще ви принуди да работите денонощно.

— Тогава най-добре да си сложим походно легло в офиса — пошегува се Франки, определено очарована от непринуденото му поведение.

Той се усмихна и се обърна към Софи:

— А сега искам лично да ме разведеш из магазина.

— Надявам се, че си носиш чековата книжка — засмя се тя. — Какво ще кажеш да занесеш някоя дреболия на Каролин?

— А какво ще кажеш да занеса на Каро две малки украшения от Фаберже? — той я повлече из магазина сред последните няколко гости. Изведнъж спря пред една витрина с порцеланови предмети. — Какви жизнерадостни саксии — посочи две изключителни жардиниери върху специални малки позлатени поставки. — С колко ще ми стопят сметката?

— Тридесет и пет хиляди паунда. Китайски са и са уникални.

Тим поглади инкрустациите от розови и жълти рози на бледосинкавия фон.

— Като си помисля пак, ми се струва, че са прекалено изискани за Кардиф, нали?

— А какво ще кажеш за това? — тя му посочи един от пепелниците, които бе взела под наем за откриването заедно с чашите за шампанско. Реши, че е по-добре да разреши цигарите днес, за да се покаже добре разположена към многото журналисти, които пушеха.

— Ти ме обиждаш, жена ми също — избоботи той и се огледа безпомощно за Кейти и Франки.

Да си край Тим винаги бе забавно и Софи си спомни как се смееха преди години заедно. Той умееше да направи и най-досадната ситуация смешна.

— Нямах ли нещо евтино, Софи? — проплака мъжът. — Нещо такова например — обърна етикетчето на малка възглавничка с бродерия. — Двеста и петдесет паунда! — гласът му се извиси и затрепери като на властна старица. — Пладнешки обир, скъпа моя! Точно така, пладнешки обир.

— Тихо, Тим — помоли го Софи.

Гостите спряха да говорят и ги погледнаха и наостриха уши. Въпреки че изглеждаха развеселени, тя знаеше, че зад шегата му се криеше частица истина. Стоките ѝ бяха скъпи, защото тя искаше да продава само най-доброто, но ѝ мина през ума, че ги бе оценила доста високо.

— Какво ще правиш на обед? — попита я той, изведнъж бе станал сериозен.

— Не съм мислила — отвърна тя тихо и си помисли колко хубаво би било да седне за малко на някое тихо място.

— Тогава ела да обядваш с мен. О, моля те, Софи! Не съм те виждал, откакто бяхме всички заедно във Франция, а имаме толкова да

си приказваме — пак погледна към Франки и Кейти, които изглеждаха омагьосани от него. — Тези прекрасни момичета ще удържат крепостта за един час, нали? Дайте възможност на шефката да подвие крак.

— Добре, добре — каза Софи, която за първи път от години се чувстваше добре. — Тъй като си тук само за ден и сигурно няма да те видя отново цяла вечност, ще отидем да хапнем набързо. Ще си взема чантата — погледна помощничките си. — Ще се оправите ли? Обещавам да не се бавя.

Увериха я, че всичко ще е наред. Беше вече почти един часът, последните гости си тръгнаха и доставчиците на храна събираха съдовете.

— Ще ви донесем по една кифла — извика Тим през рамо, когато със Софи излизаха от магазина. След това хвана ръката ѝ. — Нали не те изложих, скъпа?

— Все същата откачалка си — усмихна му се широко Софи. „А когато с Каролин обядваха в Ла Маделийн, бе сравнително сдържан и тих“, помисли си тя. Може би присъствието на жена му потискаше тази част от личността му, частта, която тя помнеше толкова добре и обичаше толкова много. — Къде отиваме, Тим? Наистина не мога да се бавя много. Днес открихме магазина.

— И от опит знам, че в такъв случай няма да имаш никакви истински клиенти, а само шумни хора, които ще искат да позяпат. Успокой се, скъпа. Както каза, не се знае кога ще се видим пак, затова да се възползваме от ситуацията.

„Какво ли се е случило през годините след раздялата ни“, замисли се Софи, докато пиеха кафе след обяда. За себе си би могла да каже, че не са пропилены, защото Брок ѝ бе отворил очите за света. Уикендите в малкия му апартамент в Ню Йорк и общото им жилище в Лондон бяха като точки по страниците, изписани с историята на пътуванията им, страници, преливащи от преживявания. Бе ѝ показал красотата на Тайланд, изтънчеността на Рим, блясъка на Калифорния и изискаността на Париж. Бяха се будили специално призори, за да гледат как Алпите изплуват през облак розова мъгла, бяха седели на брега нощем под светлината на карибската луна, огромна като светеца тиква. Хонконг, Токио, Москва, Мадрид, Брюксел, Мексико — прехвърляше като заклинание имената на столиците, спомняше си стотиците гледки и хилядите спомени. Тогава защо, докато седеше в този малък ресторант с Тим, ѝ се струваше, че всъщност никога не е живяла истински? Повечето хора биха завидели на живота ѝ с Брок и биха я сметнали за луда, че му е сложила край сама. Но тя се бе уморила да я глежат и да се грижат за нея, без да има възможност сама да поеме каквато и да е отговорност.

— Какво има, Софи? — Тим я гледаше изпитателно.

Тя въздъхна.

— Нищо особено. Просто се чудех защо се чувствам толкова... толкова неопитна. За живота по принцип. Не бях постигнала нищо, докато днес не открих магазина.

— Добро начало.

— Но е само начало. Искам да направя повече, много повече.

Той повдигна вежди.

— Какво повече? Да имаш много любовни връзки? Да живееш бохемски?

— Идиот! — засмя се Софи.

— Мечтаеш за приключение, ето това е — отбеляза той проницателно.

Тя го погледна.

— Предполагам, че си прав — отвърна бавно. — Въпреки че не съм го формулирала точно така досега.

— И с кого от познатите си би могла да се впуснеш в приключение? — очите му я гледаха изпитателно и както винаги, от тях искреше смях.

— С никого — призна си тя и почервеня. Надяваше се да не си помисли, че има предвид него. От тази мисъл поаленя още повече. — Не такова приключение искам — продължи веднага. — Просто желая да живея малко по-... нали разбираш, да правя обикновени неща, както всички хора. Не можеш да си представиш под какъв похлупак съм живяла през последните години.

— Поне така си се запазила млада. Умствено си на колко? На деветнадесет?

— Я млъквай! — тя се усмихна широко, спомняйки си, че беше на деветнадесет, когато той замина за Австралия. Ако сега останеше... — посегна към чантата си на пода до краката ѝ. — Трябва да се връщам в магазина, Тим. Не е честно спрямо Кейти и Франки да ги зарязвам по този начин още от първия ден. Освен това мога да изпусна някоя голяма продажба.

— Съжителството с Брок определено е изострило усета ти за бизнес.

— Така е. Тим, благодаря ти за вкусния обяд. Много поздрави на Каролин. Някакъв шанс двамата да дойдете скоро в Лондон?

Тим плати обяда с кредитната си карта и каза:

— За Каро не е много лесно да се измъкне от града, но аз пак ще идвам. Търся си сериозно работа в Лондон. Не мисля, че бих понесъл още дълго да живея в най-дълбоките дебри на провинцията. Всъщност искам да започна в рекламата. Е, ще ти се обадя, когато дойда пак за интервю, може да отидем на обяд.

— С удоволствие — Софи го целуна леко по бузата на сбогуване и забърза към „Глория Антика“, като се чудеше дали беше от виното, или Тим я караше да се чувства толкова леко и приятно. Хубаво беше да има такъв приятел, каза си тя, и бе пълна глупост да си мисли, че може да се обвърже емоционално с него. Той бе женен, това бе самата истина, а тя нямаше намерение да става ничия любовница. Спомни си думите на майка си, която я съветваше още преди да навърши 20 години: „Ако не можеш да си намериш мъж, не кради чуждите“,

наставляваше я Джийн. Софи си го спомняше ясно. „Тим принадлежи на миналото — каза си тя решително, — както и Брок.“ А тя трябваше да гледа в бъдещето.

— По дяволите! Трябва да съм си забравила чантата с покупките при Софи — възкликна Одри ядно, когато с Джини напуснаха „Сантини“.

— И какво значение има? Не можеш ли да си я вземеш следващия път, когато идваш в града? — попита нетърпеливо Джини. Одри изглеждаше ужасена, сякаш бе оставила на публично място книжа с държавни тайни, а Джини започваше да се дразни от това. Защо Одри трябваше да превръща всичко в драма?

— Не, ще трябва да се върна до „Глория Антика“. Дневникът ми е в чантата заедно с някои неща, които купих — тя огледа разсеяно улицата в двете посоки за такси.

— Ами киното? Можеш да се обадиш на Софи по телефона и да я помолиш да ти изпрати нещата. И за какво са ти притрябвали толкова спешно?

— Не мога без дневника си. В него са всички дати, свързани с децата, кога са на тенис, кога на плуване. А! Ето такси — тя вдигна ръка и замаха трескаво. — Ще трябва да пропусна този път киното, Джини. Ужасно съжалявам. Но ти ме разбираш, нали? Такси! О, слава Богу, видя ме!

Развеселена, но повече иронично, Джини наблюдаваше как Одри влетява в купето с широко отворени очи, без никаква грация и зачервена от вълнение.

— Довиждане, Джини! — извика тя през отворения прозорец на таксито, докато то потегляше от тротоара.

— Ако питаш мен — каза Джини на съпруга си по-късно същата вечер, — ще има по-малко проблеми с Никълъс, ако понамали темпото и стане по-добра съпруга и не толкова майка.

Одри пристигна в „Глория Антика“ едновременно със сестра си.

— Идваш да огледаш още веднъж ли? — попита Софи, докато плащаше таксито си.

— Забравила съм си чантата с покупките тук. От черна кожа. В нея е дневникът ми — Одри бутна три паунда в ръката на

таксиметровия шофьор и забърза към входа на магазина. — Ясно си спомням, че я оставих под масата в ъгъла. Господи, надявам се още да е там!

— Сигурна съм, че ще е там. Имаше ли нещо ценно вътре? — Софи погледна сестра си с любопитство. Суетеше се повече от всякога.

— Дневникът ми трябва да е вътре — Одри звучеше гузно. — А ти къде беше? Мислех, че ще си затънала в работа.

— Тим се появи и ме заведе на обяд — усмихна се широко Софи.

— Тим кой?

— Колко души с това име познаваш, Одри? Тим Калторп, разбира се. В Лондон е за един ден.

— И ти отиде на обяд с него? — Одри изглеждаше скандализирана и бе свила устни като истинска пуританка.

— Защо не? Ти какво очакваше да направя? Поприказвахме си страхотно по време на обяда, разменихме много новини. Няма нищо лошо в това.

Одри я слушаше с половин ухо, докато обикаляше да търси чантата си. Намери я, сграбчи я с две ръце и се обърна с лице към Софи.

— Ами жена му? — попита тя пискливо. — Мислиш ли, че ѝ харесва да се завира в провинцията, докато той се разкарва из града с някое богато лъскаво момиче?

Софи беше втрещена.

— Не е вярно! Сигурна съм, че Каролин не би изтъкувала погрешно срещата ни за обяд. За Бога, Одри, правиш от мухата слон.

— Точно това казва винаги другата жена — отвърна тя горчиво. — Според това, което ми каза Джини във Франция, двамата нямат пари и аз се обзалагам, че нея никога не я води на обяд.

Настъпи мълчание, през което Софи премисли предположението си, че семейството им е заможно.

— Смятах, че има добра длъжност в застрахователна компания, а Каролин работи в банка. Никога не ми е правил впечатление на човек с финансови затруднения.

— И каква би била разликата? Освен че щеше да платиш сметката в ресторанта вместо него — в гласа ѝ имаше саркастична нотка.

Софи се намръщи.

— Какво ти е, Одри? — тя се обърна право срещу сестра си, благодарна, че няма клиенти в магазина, и че Кейти и Франки са в офиса отзад. — Не е заради импровизирания ми обяд с Тим, нали? Нещо те яде, но не искам да си го изкарваш на мен.

Одри прехапа долната си устна и раменете ѝ увиснаха. Загледа се невиджащо през лъскавия малък магазин и по клепачите ѝ избиха сълзи. В прилив на състрадателност Софи пристъпи напред и я прегърна.

— Заради Никълъс е, нали? — попита тя тихо.

— Да.

— Говори ли с него?

— Той не иска. Просто излиза от стаята. Казва, че разговорите с мен били като да спориш със стената — гласът на Одри премина в хлипане. — Джини смята, че трябва да отидем на брачна консултация.

— Според мен е права.

— Освен ако не отида при адвокатата.

— О, Одри, не би го направила, нали?

В очите на Одри проблесна искрица гняв.

— След като ти поиска развод от един напълно разумен, богат и мил човек, защо аз да не мога да се разведа с този двуличен плъх?

— Аз нямам деца — противопостави ѝ се бързо Софи.

Одри мълчеше и преглъщаше с усилие, после посегна към чантата за дневника си и го размаха като голям черен пръст в лицето на Софи.

— Всичко е записано тук. Часове, дати, уикендите, през които Ник е отсъствал, а е трябвало да си бъде вкъщи.

Софи отстъпи.

— Това, че не е бил с теб, не означава задължително, че е кръшкал.

— Не използвай тази ужасна дума, Софи! Толкова е просташка.

Ако ситуацията не беше толкова сериозна, Софи би се разсмяла на снобизма, който сестра ѝ проявяваше в този момент.

— И какво смяташ да правиш? — попита вместо това тя.

Одри натъпка дневника в дамската си чанта.

— Ще сложа край на всичко. Повече не мога така. На края на силите си съм.

— Смятам, че имаш право. Трябва да го накараш да седнете и да поговорите за всичко.

— Кой казва, че имам намерение да приключа заедно с него? — попита Одри и с тежки стъпки излезе от магазина.

Същата вечер Софи се прибра късно в Ийтън. Влезе в апартамента си на първия етаж, запали лампите и те осветиха всекидневната — истински бляскав пейзаж от огледала и позлата, искрящ кристал, пъстри гоблени и бяла като разбита сметана тайландска коприна с драперии и фестони на двата високи балконски прозореца. Брок бе наел дизайнер да помогне на Софи да подреди прекрасните мебели и украшения, купувани по време на пътуванията им, затова, когато сега се огледа наоколо, тя почувства задоволство. По онова време току-що се бяха оженили, тя нямаше никакъв опит в подредбата на големи важни стаи и апартаментът не бе променян оттогава. До всекидневната беше спалнята, грейнала в изящни розови нюанси, с огромно легло, покрито с балдахин от кретон с розови шарки.

Телефонът иззвъня, докато Софи се преобличаше в удобни джинси и пуловер. Отпусна се на леглото и вдигна слушалката.

— Как мина, скъпа? — провлачен американски акцент и дълбок дрезгав глас.

— Брок! — не беше изненадана, че ѝ се обажда тази вечер. В края на краищата, ако не беше той, нямаше да има и „Глория Антика“. — Мина страхотно! — отвърна тя с ентузиазъм. — Благодаря ти за цветята. Много бяха шик.

— Добре. Виж, ще дойда в Англия по-скоро, отколкото очаквах. Всъщност още в петък. Ще отседна в „Конот“. Свободна ли си за вечеря тогава? Бих могъл да мина през „Глория Антика“ и да те взема оттам. Ще запазя маса в „Синия слон“. С нас ще бъде и едно много приятно немско семейство...

„Добрият стар Брок, покровителствен както винаги“, помисли си тя. Сега си позволяваше да се забавлява с това, вече не му беше съпруга и можеше да откаже, но преди я влудяваше. Брок никога не предлагаше нещо, без да изложи подробен план. Всичко трябваше да става точно така, както го виждаше, и той трябваше да взема всички

решения. С течение на времето тя започна да осъзнава, че правеше това от несигурност, опитваше се да контролира всяка ситуация, независимо колко бе тривиална. Смяташе, че ако някой друг поеме командването, той ще изпадне в положение, което мразеше и от което дори се страхуваше, но докато Софи разбере това, вече ѝ бе невъзможно да живее с него.

— Вечеря в петък, прекрасна идея — каза му тя. — Умирам от нетърпение да видиш магазина. Наистина е впечатляващ и този следобед успяхме да продадем два холандски средновековни съда за масло.

— Браво! Между другото, мислех да отида за няколко дни в Ла Маделийн в края на месеца. Нали нямаш нищо против? Много добре ще ми дойде неколкодневна почивка.

— Разбира се, че не. Никакви проблеми — отвърна тя. — Тогава всичко в градината вече ще е разцъфнало. Да кажа ли на Хортенз, че ще отидеш, или ти ще го направиш?

— Няма значение — Брок се отегчаваше от подробностите. — Ще се видим в петък. Шест часът в магазина. Чао, скъпа — Брок затвори рязко. Тъй като го познаваше добре, знаеше, че пред него лежи дълъг списък с хора, на които трябва да се обади, и след всеки разговор отмяташе имената им.

Когато след няколко минути телефонът иззвъня отново, Софи си помисли, че сигурно пак е Брок. Имаше такъв навик, когато си спомнеше още нещо, което е трябвало да каже. Но беше Джийн. Звучеше разстроено и отначало Софи не можеше да разбере какво ѝ казва.

— Какво? Мамо? Какво с Алън?

— Той припадна! Чакам линейка. О, толкова ме е страх, Софи! Много го боли.

Буйни вълни от страх и лоши предчувствия обляха Софи и я смразиха.

— От сърцето ли е? — „О, Боже! Нека да се оправи“, замоли се тя. Вторият ѝ баща имаше специално място в сърцето ѝ още откакто се ожени за майка ѝ и въпреки че никой не можеше да замени любимия ѝ баща, Алън бе направил всичко възможно, за да е щастлива.

— Не е от сърцето — каза Джийн. — Кърви. Не знам какво му има... О, чувам линейката. Ще ти се обадя пак — тя затвори, преди

Софи да успее да я попита в коя болница ще го закарат. Цялата разтреперана, тя отиде в кухнята и си направи чаша кафе. В момента не можеше да стори нищо друго, освен да чака.

Никълъс не се прибра до девет часа вечерта. Одри, която през последния час и половина се бе занимавала с агнешките пържоли в кухнята, изглеждаше готова да експлодира от гняв.

— Закъсня — сопна му се тя без нужда. — Предполагам, че няма нужда да те питам къде си бил.

— Престани, Од! — Никълъс изглеждаше изтощен. — Отидох да пийна с Кенет. Имаме проблеми със строителите, които пратихме в Ейлсбъри. Трябваше да ги разрешим — Кенет бе партньорът му в архитектурната фирма, която заедно бяха основали преди единадесет години, и въпреки Одри да знаеше, че понякога ходеха в старата кръчма до офиса им в центъра на Нюбъри, за да пийнат след работа, тя го прие като извинение да не се прибере вкъщи рано.

— Вечерята се провали. Не разбирам защо трябва да вися цяла вечер и да те чакам да се прибереш. Ето — и тя мушна в ръцете му кухненската кърпа. — Във фурната е. Можеш и сам да си сипеш, по дяволите! — след това се обърна и изскочи от кухнята, вирнала високо глава от обида.

Никълъс извади прегорелите пържоли и зеленчуци и погледна с отвращение следите от изпарения сос, които приличаха на петна засъхнала кръв. Хвърли всичко в кофата, след това рязко вдигна крака си от лоста и капакът се затръшна със силен шум. После взе малко хляб и сирене от бюфета и разлиствайки сутрешния вестник, се настани до кухненската маса. Знаеше, че Одри има основание да се оплаква, но и животът му да зависеше от това, не можеше да се застави да бъде по-добър съпруг. Нямаше никакъв смисъл от ходенето на брачна консултация, нито от желанието ѝ да „поговорят“. Дениз беше само симптом на всеобхватното му нещастие, а не причината за него. Ужасната неподправена истина беше, че Одри го отегчаваше до смърт и никакви разговори и консултации на този свят не можеха да променят това.

Когато няколко минути по-късно телефонът иззвъня, Одри беше на горния етаж и се канеше да вземе вана. Тя сграбчи слушалката,

предполагайки, че е онази ужасна Дениз, с нейните евтини златни бижута и още по-евтин парфюм, на който понякога Никълъс миришеше, когато се прибираше вкъщи.

— Кой е? — попита тя отбранително.

— Аз съм, Софи.

— Софи? Какво има? Звучиш странно.

— Мама ми се обади преди минута. Алън припаднал и са го закарали в болница, още не знам в коя точно, обаче ситуацията изглежда сериозна — гласът на Софи потрепери.

— О, Господи! Само това ми трябваше. Какво му има? Сърцето ли?

— Май не.

Одри простена, сякаш нещо я болеше.

— О, защо ми се случват всички тези неща? — изплака тя.

— Всъщност те не се случват на теб, Од. Случват се на Алън — обърна й внимание Софи с дрезгав глас.

— Какво? — Одри млъкна, колкото да остави забележката на сестра й да отзвучи, след това каза раздразнено: — Много добре знаеш какво имам предвид. Имам си достатъчно грижи и без проблемите с Алън. И с мама. Тя ще има нужда от мен, ако нещо му се случи. Ти си добре, а аз имам две деца, Никълъс и къщата — всички чакат на мен. Живея в дълбоката провинция. Ти си богата и свободна, без никакви отговорности. Лесно ти е да говориш...

— Одри!

— ... все аз съм на топа на устата... Какво?

— Без съмнение ти си най-егоистичната личност, която някога съм срещала! Помисли за бедната ни майка. Как ли се чувства в момента? Алън е нейният живот. Ще бъде съсипана, ако му се случи нещо. Трябва да затварям, може пак да се обади. Съжалявам, че развалих вечерта ти — добави саркастично Софи, преди да постави слушалката на мястото й.

Когато няколко часа по-късно Никълъс се качи в спалнята с надеждата, че Одри вече спи, намери жена си, седнала на ръба на ваната. Личеше, че си е изплакала очите и без да си спомни, че телефонът бе звънял по-рано същата вечер, я попита с неприкрито раздразнение:

— Сега пък какво има?

Одри скочи на крака и профуча покрай него, като го смуши с остриите си лакти.

— На теб пък какво ти пука? — отвърна гневно.

Минута по-късно той чу да се тряска вратата на стаята за гости. Сви рамене. Животът с Одри наистина ставаше непоносим и ако не бяха скъпите му момиченца, които в този миг спяха надолу по коридора, щеше да се изнесе начаса.

— Не е задължително да е рак — каза успокоително Софи на майка си. Седяха в малката чакалня на болницата „Сейнт Мери“. Алън бе приет преди два часа и лекарите бяха решили да му направят спешна операция.

— Когато се спуска простата, това обикновено значи рак — промълви Джийн с равен глас. Шокът бе преминал и сега се чувстваше сравнително спокойна. Отпи от водата в пластмасовата чаша — единствената напитка, която успяха да намерят по това време на нощта, и погледна часовника си за стотен път. — Чудя се колко ли още ще се бавят?

— Бедната ми майка! — Софи стисна ръката ѝ. — Поне си сигурна, че е в най-добрите ръце. Това е чудесна болница.

Седяха, притихнали от напрежение, както всички чакащи хора, а голямата болница около тях проспиваше мъртвите часове на нощта. Софи не каза на майка си за избухването на Одри и сега се чувстваше виновна, че сестра ѝ не бе уведомена точно в коя болница е Алън.

— Не можеш да ѝ се обадиш по това време — запротестира Джийн, когато Софи ѝ го спомена. — Три през нощта е, ще събудиш цялата къща. А и какво би могла да направи?

Софи мълчеше. Джийн и Одри никога не бяха били близки и тя се боеше, че някоя изпусната от сестра ѝ дума можеше да разстрои още повече майка им.

— Защо не останеш при мен, докато Алън е в болницата? — предложи тя. — Със сигурност ще го задържат няколко дни.

— Може и никога да не се прибере вкъщи — устните на Джийн потрепериха. Изглеждаше внезапно остаряла, сякаш се бе предала. — Какво ще правя, ако това се случи? — нямаше отговор на най-

дълбоките ѝ страхове и Софи — дъщерята, която беше най-близо до сърцето ѝ — го знаеше.

— Дори не си го помисляй, мамо! — тя се изправи и усети, че се вцепенява от лошо предчувствие, сърцето ѝ заби силно. Лекарят, с когото бяха говорили по-рано, се приближаваше към тях, вървеше по излъскания коридор нито бързо, нито бавно, с премерена стъпка, а лицето му беше безизразно.

Силен дъжд и сива мъгла обвиваха Хайд Парк като пелена, през която се процеждаше само слаба светлина, когато Софи седна в таксито и пое обратно към Ийтън. Пътуванията по света през последните няколко години бяха изличили от паметта ѝ спомена за мрачните дъждовни дни в Англия. Докато беше женена за Брок, впечатленията ѝ от Лондон бяха само от кратките престои през уикендите на път за Калифорния или Хонконг, Дубай или Мексико. Дори и тогава разглеждаше града от задната седалка на лимузината, която ги отвеждаше на обяд в „Маркс Клъб“ или на вечеря в „Хиларис Бар“. А това бе истинският живот, помисли си тя, докато гледаше през прозореца на таксито към покритите с капки дървета.

Влезе в апартамента и забърза към телефона. Каквото и да бе казала Одри, беше длъжна да ѝ съобщи за Алън. Никълъс вдигна слушалката.

— Рано си станала — отбеляза той, готов за дълъг разговор. — Няма още седем и половина. Да не би това да е новият ти режим, след като отвори магазина и най-накрая стана работещо момиче? — изглежда, беше в добра форма. Настъпи тишина, преди Софи да му отговори:

— Одри не ти ли каза за Алън?

— Не. Какво му е на Алън?

— Снощи припадна. Трябваше да му направят спешна операция и да премахнат простатата. С мама прекарахме нощта в болницата. Прибрах се преди няколко минути...

— Господи! Нямах представа. Значи Одри затова...

— Да не искаш да кажеш, че не ти е съобщила?

— Няма значение. Как е бедният Алън?

— Изкара операцията, но има рак. Според лекарите — от доста време.

— Боже! Много лошо. Какви са шансовете му?

— Не са блестящи. Ще го подложат на химиотерапия, но след това... кой знае? — отвърна тъжно Софи.

— Джийн как го приема? Сигурно е съсипана — каза смаяно Никълъс. Сега разбираше защо Одри бе толкова разстроена снощи, а той... По дяволите! Наистина му се удаваше да влошава и бездруго ужасните ситуации.

— Мама ще остане при мен следващите няколко дни. Не мисля, че трябва да я оставяме насаме. Очевидно смята да посещава Алън често, но поне няма да е сама през нощта.

— Добре, Софи. Е... — гласът му заглъхна, докато се чудеше дали да отиде в стаята за гости, да събуди Одри и да ѝ каже новините, или да остави Софи да направи това по-късно. Но тя разреши дилемата му.

— Ще кажеш ли на Одри какво е станало, Никълъс? Ще съм в магазина след два часа, при положение че ѝ се прииска да си поговорим.

— Тъй като тя не говори с мен, предполагам, че ще иска да ти се обади. Трябва да поговори с някого — добави той сухо.

— О, Боже, толкова ли е зле?

— Даже по-зле.

— Добре, ще ѝ се обадя по-късно. Снощи бях малко груба с нея по телефона. Мисля, че ѝ дължа извинение.

Никълъс не отговори.

Софи се сбогува и затвори. Никълъс беше един от любимците ѝ — благоразположен и весел човек със страхотно чувство за хумор и успокояващо въздействие върху другите. Освен явно върху Одри. Софи не искаше да се меси в брачните проблеми на сестра си, но дълбоко в себе си усещаше, че ако Никълъс се е отклонил от правия път, значи е имал причина.

— Как е работещото момиче? — през седмицата, след като обядваха заедно, Тим ѝ се обаждаше за трети път.

— Добре съм — отвърна тя. Седеше на бюрото си в офиса на „Глория Антика“ и докато говореше с него, си драскаше в бележника извити криви и окръжности, които я караха да се чуди какво ли би изтълкувал по тях един психиатър.

— Ами Алън? По-добре ли е? — Тим изглеждаше искрено загрижен, като му каза за втория си баща. Когато преди години излизаха заедно, двамата с Алън бяха завързали топло приятелство, а Тим го смяташе за много разбран и състрадателен човек.

— Излиза от болницата след няколко дни, слава Богу! Няма търпение да се прибере вкъщи — отвърна Софи.

— Сигурно. Виж, утре пристигам в Лондон. Следобед имам интервюта за работа и още едно на следващата сутрин. Дали мога да отида до болницата, за да го видя?

— Много ще се зарадва.

— Добре. Ще му занеса бутилка „Гленфидич“, нали това още е любимото му питие?

Софи се засмя.

— Според мен, една от причините да иска толкова много да се прибере, е, за да може да си пийва пак, а това определено е любимото му.

— Какво ще правиш утре вечер? — въпросът бе зададен сякаш между другото, като между брат и сестра, като между колеги.

Сърцето на Софи леко потрепна. Колко пъти я бе питал това, когато беше на седемнадесет, и колко често тя бе отговаряла „нищо“ с целия ентузиазъм на безгрижната младост. А сега, незнайно защо, думите на Одри проехтяха в съзнанието ѝ: „Мислиш ли, че на жена му ѝ харесва да се завира в дълбоката провинция, докато той се разкарва из града с някое богато лъскаво момиче?“ Но Тим звучеше напълно делово, нямаше и следа от интимност или флирт и ако го отклонеше,

щеше да се изложи, защото това би означавало, че го подозира в непочтени мисли.

— Нищо особено — отвърна тя направо. — И сега е мой ред, както казват в Австралия.

— Не, настоявам аз да те поканя — протестира той.

— Недей да спориш — каза тя весело. — Имаш си работа с властна делова жена, забрави ли? Днес всъщност продадохме няколко порцеланови чинии.

— И като знам какви са цените ти, сигурно с печалбата ще платите наема на магазина за година напред.

Софи избухна в смях.

— Не точно, но почти!

Когато той затвори, тя остана за малко на бюрото си и се замисли за него, спомни си какво ѝ бе разказвал за годините, след като бе напуснал Англия. След като първоначалният му ентузиазъм от Австралия се стопил, решил да отиде в Хонконг, където имал по-добра перспектива за кариера. Но, изглежда, лошият късмет непрекъснато го преследвал: компанията, която го наела, пристъпила към доброволна ликвидация три месеца след като той постъпил на работа. Последвала серия от други длъжности, след което дошло предложението за високоплатен пост в лондонска застрахователна компания.

— Реших, че най-накрая съм успял — каза ѝ той с тъга, — но точно тогава незапомнена рецесия се стовари върху Обединеното кралство и аз закъсах.

Сега нещата обаче се подобрявали. Работата му в Кардиф била добра, но много се надявал скоро да си намери мечтания пост в Лондон. Винаги бе бил изключително умен. Софи не се съмняваше, че с течение на времето ще успее, все пак беше само на тридесет и шест, още млад.

След като мисли цяла седмица само за това, Одри най-накрая се реши. Не можеше да продължава така. Никълъс никога не си беше вкъщи, а когато се прибереше, се държеше, сякаш не е там.

Подбра внимателно дрехите си, преди да излезе, облече тъмносиня пола и червено сако. Добави и новите златни обеци, които Софи ѝ бе подарила за Коледа. Ефектът беше впечатляващ. „Ако

Никълъс можеше да ме види сега — помисли си тя, — ще разбере какво пропуска.“

След половин час влезе във викторианската къща, преустроена в сграда за офиси от Никълъс и съдружника му малко след създаването на фирмата. Беше по-навътре от главната улица, близо до центъра на Нюбъри, градината отпред отдавна бе превърната в паркинг за колите на работещите вътре. С огромно удоволствие Одри остави автомобила си на мястото, запазено за Никълъс. Този следобед не беше в офиса си, но тя го бе проверила предварително. Затова бе дошла.

Одри се насочи право към кабинета му на първия етаж. Високата слаба жена с изрусена коса, която седеше зад бюрото в ъгъла, вдигна поглед към нея. Очите им се срещнаха и момичето стисна зъби, готово за твърда отбрана.

— Добър ден, госпожо Бевън. Боя се, че съпругът ви отиде на среща. Мога ли да направя нещо за вас?

Одри я намери за дразнещо оперена и прекалено самоуверена.

— Много добре знам, че съпругът ми не е тук — отвърна тя хладно. — Но не съм дошла да се видя с него.

Дениз О'Брайън изви добре оскубаните си вежди и се усмихна нагло.

— И какво мога да направя за вас?

Одри се позабави с отговора, отиде до бюрото на Никълъс и седна зад него. Бе застанала с гръб към големия френски прозорец и лицето ѝ се намираще в сянка. Така печелеше предимство, помисли си тя. Докато можеше да наблюдава изражението на Дениз съвсем ясно от мястото си, съмняваше се, че момичето може изобщо да види нейното.

— Ще ви кажа какво можете да направите за мен — започна тя. — Като начало, можете да оставите съпруга ми на мира. Ако сте забравили, той е женен и има деца.

Дениз се усмихна подигравателно.

— Как бих могла да го забравя, госпожо Бевън. Но какво прави — си е негова работа. Ако му е приятно с мен, едва ли вината е моя, не мислите ли?

Одри се стегна и почервения. Щеше да е по-трудно, отколкото си бе представяла. Момичето явно не изпитваше никакъв респект към нея.

— Няма нужда да го окуражавате.

— Да не би да намеквате, че съпругът ви е безхарактерен? Че може лесно да бъде съблазнен? Ако е така, дълбоко грешите, госпожо Бевън. Ники сам взема решенията си.

Одри почувства как отровната жлъч на гнева се надига към гърлото ѝ. Как се осмеляваше тази уличница да нарича съпруга ѝ Ники! Как се осмеляваше да твърди, че го познава по-добре от самата нея!

Тя стана, опря длани на бюрото, наведе се и очите ѝ заискриха.

— Ти си само една малка уличница! — изрева тя. — Махай се! Събирай си нещата и изчезвай! Остави съпруга ми на мира, ясно ли е? Той е женен за мен. Имаме две деца и ти съсипваш всичко това! Да те няма!

Дениз О'Брайън невъзмутимо гледаше Одри с пълен с подигравка поглед.

— Не можете да ме уволните — отбеляза тя нагло. — Ники ме нае и ще остана, докато той иска. Благодаря ви.

— Да не мислиш, че тонът, който ми държиш, ще ти се размине? — Одри, която никога не бе имала успехи в отстояването на правата си, чувстваше, че Дениз печели позиции. Освен това се боеше, че Никълъс няма да се отърве от нея, дори и да го помоли.

— Не съм ви канила да идвате тук, госпожо Бевън. С Ники се обичаме, той никога не е изпитвал подобни чувства и аз нямам намерение да го изоставям точно сега. Говорете каквото си щете, но ние няма да се откажем един от друг и това е окончателно.

Съпругата би трябвало да изрече тези думи, а не любовницата. Дързостта на Одри се бе стопила и тя изглеждаше напълно съсипана. Тази млада жена беше толкова уверена, а едва ли имаше повече от двадесет и три, помисли си Одри. Изведнъж се почувства стара и невзрачна, червеното ѝ сако изглеждаше старомодно пред стилната минипола и блузата на Дениз. Момичето притежаваше младост и — което бе по-лошо — очевиден сексапил. Дори и Одри го забелязваше.

— Имах намерение да говоря със съпруга си — каза тя, събирайки последните трохи от достойнство, които ѝ бяха останали. — Това няма да ти се размине. Няма да гледам как семейството ми се разпада само защото на теб ти е приятно да въртиш мръсни афери с женен мъж.

За ужас на Одри, Дениз се засмя. Смехът ѝ беше подигравателен, бе отметнала назад глава и я гледаше с пълно презрение.

— Според мен ще се убедите, че ако се стигне до избор, Ники ще предпочете да остане с мен. Аз му давам това, което иска, разбирате ли. Правя го щастлив.

За миг Одри остана вцепенена, после, без да каже нито дума повече, се обърна и излезе от офиса с високо вдигната глава.

Когато най-сетне се прибра, избухна в силни и мъчителни ридания, като преди това се скри в спалнята си, за да не я чуе чистачката. Сега осъзнаваше, че изобщо не трябваше да се среща с Дениз. Това бе възможно най-лошото решение, защото сега момичето я презираше, а Никълъс щеше много да се ядоса, като разбереше. Но какво би могла да направи?

Когато изписаха Алън от болницата „Сейнт Мери“, Джийн го взе и го закара право в апартамента им в Кенсингтън.

— И двамата можете да се пренесете при мен, ако искате — предложи Софи. Майка ѝ изглеждаше така, сякаш самата тя се нуждаеше от грижи, толкова бе измъчена.

— Много мило от твоя страна, скъпа — отвърна Джийн, трогната, — но съм сигурна, че Алън с нетърпение очаква да се прибере у дома и да си легне в леглото.

— Разбирам го, но дали ти ще се справиш? — Джийн винаги бе играла ролята на безпомощната, седеше с цигара в ръка и даваше заповеди, докато Алън доброволно и с удоволствие вършеше повечето домашни задължения.

— Няма да навреди да опитам — отвърна Джийн кисело. — Алън ще се нуждае от доста грижи, но аз съм толкова благодарна на Бог, че го пощади, че съм готова да лъскам подове, ако това би помогнало.

— Горката мама! Забелязах, че си спряла да пушиш.

— Е, нали обещах?

— Сигурна съм, че той ще се оправи — каза утешително Софи. — Лекарите са много доволни от възстановяването му. И вече мина първия курс химиотерапия, нали?

— Горкичкият. Няма да му е приятно, че ще оплешивее — Джийн тъжно поклати глава.

— Не и ако това му спаси живота — отбеляза Софи.

— Разбира се, че си права. Отсега нататък ще живеем ден за ден и ще спрем да се тревожим за дребните неща, ще се съсредоточим върху важните.

След като отново остана сама в апартамента, а „Глория Антика“ вървеше добре, Софи реши да балансира деловите задължения и личния си живот, за да организира по-добре дните си и постигне по-голяма концентрация. За първи път след навършването на двадесет години имаше възможност да се буди сутрин с мисълта, че може да прави каквото си иска. А най-сладкото беше, че можеше да промени решението си, ако ѝ се прииска. Когато бе омъжена за Брок, на моменти нямаше никаква представа какво следва и бе принудена да чака указанията му: „... погрижи се за събирането на багажа, тръгваме тази сутрин; не опаковай още, налага се да останем още един ден. Отиваме там. Не, не отиваме“. Брок го правеше от любов и загриженост, бе внимателен, но беше факт, че контролира всеки миг от живота ѝ, а тя се чувстваше като човек без посока и цел, само пътуваше, без да пристига никъде. Цялото си време прекарваха на път... но закъде?

Харесваше ѝ да контролира собствената си съдба, но имаше един проблем. След развода много от приятелите им застанаха на страната на Брок и не искаха да имат нищо общо с нея, въпреки че Брок бе заявил пред всички, че не е нужно да заемат страна. Съпругите от семействата, които все пак ѝ останаха приятелки, ѝ дадоха ясно да разбере — и тя го осъзнаваше за първи път в живота си, — че не им е приятно вече да се събират с нея, когато и мъжете им са там. Винаги предлагаха да се видят на обяд, на събиране на омъжени, разведени и овдовели жени, но никога на вечеря. Някои се извиняваха с половин уста, че не можели да намерят свободен мъж, за да закръглят бройката, но Софи не се заблуждаваше.

— Абсурдно е — каза тя веднъж на майка си. — Защо се чувстват заплашени? Не може да си мислят, че ламтя за съпрузите им.

— Ти може и да не ламтиш, но разведените отскоро жени обикновено си търсят мъже. Има и още нещо и съпругите много добре го знаят.

— Какво?

— Разведените жени са лесна плячка за търсещите нещо странично съпрузи — Джийн кимна многозначително.

— И защо точно разведените жени?

Майка ѝ изглеждаше леко смутена.

— Защото им липсва редовният секс. И тогава се появява някой мъж, който им го предлага без обвързване, всичко става хубаво и безотговорно и разведената жена е толкова благодарна, че влиза в леглото му, без да протестира.

Софи избухна в смях.

— Е, тази разведена жена, която стои пред теб, не е такава.

Когато остана сама, Софи се замисли дълбоко върху думите на майка си. Откакто бе свободна, единственото нещо, което ѝ липсваше, беше сексът. Брок беше много изкусен в леглото и през последните години уменията му заместваха изчезналата първоначална страст. Наистина ѝ липсваше сексът, но разликата между нея и жените, за които майка ѝ говореше, беше, че тя не се въодушевяваше от идеята за безотговорна и безсмислена връзка. Искаше да обича и да бъде обичана, това я възбуждаше, а и искаше обвързване.

Тази вечер бе поканена на парти, щеше да има възможност да се запознае с много нови хора. Софи се усмихна на себе си. Дали наистина в този момент искаше да завърже връзка? Отговорът дойде бързо и категорично. Да, искаше. Нуждаеше се от някого, с когото да споделя мислите и желанията си, с когото да пътува из провинцията през уикендите и да обядва в уютни селски странноприемници, да посещава нови ресторанти, да пие шампанско в леглото и да се наслаждава на красотата на Ла Маделийн.

Софи се погледна в огледалото, докато обличаше черна шифонена рокля, разкриваща стройните ѝ загорели рамене и ръце през прозрачната си тъкан, и се почуди дали няма да срещне този човек тази вечер. Нямахше голяма вероятност, защото вече бе намерила това, което искаше. Единствената беда беше, че сега Тим Калторп бе женен.

Стаята бе препълнена с хора, които познаваше от години, повечето бяха приятели на Брок от банковата сфера. Мъжете я поздравиха с радост, жените я посрещнаха по-резервирано.

Отношението им много ѝ напомни за Одри и тя откри нескрита злобна завист в забележките им.

— Е, как върви магазинчето? Успя ли да продадеш нещо? — попита я пълна жена в прилепнала сапфирено зелена рокля, натруфена с перли. Със съпруга ѝ бяха стари приятели на Брок и дълбоко осъждаха развода им. Преди Софи да отговори, съпругата на друг banker се приближи към тях.

— Как живееш, скъпа? Не си ли ужасно самотна, след като се раздели с Брок? Изобщо канят ли те вече някъде?

Софи нямаше думи. Искаше ѝ се да може да измисли някой бърз, умен и духовит отговор, но сякаш бе онемяла. Нищо в живота ѝ досега не бе я подготвило за злобата на коктейлите, където алкохолът отрицваше нападките на жените, а мъжете я гледаха като обект за флирт.

— Според мен изглеждаш фантастично — намеси се въодушевено съпругът на жената в зелено. Беше висок и изглеждаше веселяк, надвесваше се над нея и се опитваше да надзърне в деколтето ѝ. — Толкова чудесно изглеждаш, че сигурно е замесен някой мъж. Намери ли си вече някого, а?

Езикът на Софи изведнъж се развърза.

— Защо мъжете са толкова високомерни и си мислят, че само мъж би могъл да накара една жена да изглежда и да се чувства добре? — попита тя ядосано.

— Но ти направо грееш, Софи — отвърна той и ѝ се усмихна глуповато. — Сигурно криеш нещо.

Софи се извърна към него, изглеждаше впечатляващо в черната си рокля, с единствен наниз огромни перли около шията, които подчертаваха семплия тоалет.

— Може да е просто защото съм взела горещ душ — отвърна унищожително. — Или пък от удовлетворението от собствения ми бизнес. Не мога да си представя защо решихте, че е свързано с нов мъж в живота ми — извърна се и се отдалечи, все още ядосана. Как си позволяваше този тъпак да смята, че само мъж може да накара очите на жената да блестят и страните ѝ да розовеят? В този миг към нея се приближи един вдовец, когото познаваше от няколко години. Казваше се Доминик Ерол, внимателен и любвеобилен човек с очила с рогови рамки и добри обноски.

— Колко се радвам да те видя отново, Софи! — възкликна той и я целуна по двете бузи. — Четох за „Глория Антика“. Предполагам, че всичко върви добре, нали? Ти, разбира се, си експерт по старинния порцелан, сигурно е забавно да имаш собствен магазин. Направо ти завиждам! Разкажи ми всичко.

Интересът, който той прояви, бе като успокоителен балсам за наранените ѝ чувства. Скоро двамата се усамотиха в един ъгъл и започнаха да бърбят за предмети от Майсен и Лоустоф, Турне и Франкентал, да сравняват качествата на любимия си порцелан. За пръв път от много време срещаше човек, и то не доставчик, който споделяше ентузиазма ѝ към порцелана, и който разбираше почти колкото нея.

Останалите гости започнаха да се разотиват. Не бе усетила как е минало времето.

— Горкичката — прошепна ѝ дребна вещица с остри черти, облечена в лилаво златисто ламе. — Да те приклеци Доминик. Трябва да отидем някой ден на обяд, скъпа — и съучастнически ѝ намигна.

— О, така ли? — отвърна Софи, без да пропуска и най-малката подробност.

Доминик, който вече се бе сбогувал с една приятелска двойка, се обърна към Софи.

— Чудя се — запита я той срамежливо, — дали не би излязла с мен на вечеря. Бихме могли да отидем в...

— С удоволствие — каза Софи решително и на висок глас, за да може да я чуе лилавото ламе.

Доминик я заведе в ресторанта в хотел „Хайд Парк“, печелил много награди, който се ръководеше от Марко Пиер Уайт. Кухнята беше прекрасна, виното — отлежало, а излъчването на помещението — отпускащо и фино, също като на домакина ѝ. Говориха си и за други неща, освен порцелана и Софи трябваше честно да си признае, че прекарва прекрасна вечер в приятна приятелска атмосфера, спокойна и без конфликти. Също като вечерите с Брок.

Доминик я закара до апартамента ѝ и я изпрати до входната врата.

— Прекарах чудесна вечер, Софи — в гласа му се прокрадна благодарност. — Компанията ти ми беше изключително приятна.

— Благодаря, че ме покани, Доминик — отвърна тя искрено. — И на мен ми беше много приятно.

Целувката му беше суха, попадна на бузата ѝ, близо до ъгъла на устата, и беше вълнуваща като докосване на пеперудено крило. Когато се прибра и остана сама в леглото, тя пак се замисли за Тим. Неговите целувки бяха съвсем различни.

Появи се в „Глория Антика“ два дни по-късно, малко преди обяд. Софи показваше на клиент ваза от Дарби, инкрустирана с порцеланови цветя по стените и малка птичка на ръба. Вдигна поглед и веднага усети как червенината плъзна по лицето ѝ. Той се усмихна и ѝ намигна, след това започна да разглежда някакви предмети, сякаш също беше клиент.

— Вижте какво изобилие от цветя в деликатно розово и червено, типичен пример за работата на Едме Самсон, а и червеникавокафявият и синият цвят са много чисти. При фалшификатите те са по-сивкави...

Софи съзнаваше, че говори глупости, но присъствието на Тим съвсем я бе разконцентрирало. Той носеше сив костюм с елегантна кройка и бледосиня риза. Както бе застанал с ръка в джоба и разглеждаше фин порцеланов чайник от Копенхаген, извивката на бедрото му се очертаваше под фината материя и караше сърцето ѝ да бие много силно. „Престани! — каза си тя решително. — Всичко приключи преди тринадесет години. Тогава той те заряза и ако сега се е върнал в живота ти, то е само като приятел, другар, забавен компаньон, с когото можеш да си побъбриш, когато има време.“

Клиентът реши да купи вазата и Софи даде на Кейти да я опакова с вата, найлон с въздушни мехурчета и най-накрая да я сложи в една от онези специални чанти, които сама бе проектирала — от гланциран червен картон с логото на „Глория Антика“ отстрани, а през това време тя написа квитанцията. Ръцете ѝ трепереха и гърдите ѝ се бяха стегнали. Какво правеше той в Лондон? Идва едва миналата седмица, отиде да види Алън в болницата и после я заведе на вечеря.

Най-накрая клиентът си тръгна и специално ѝ благодари за помощта. Софи се обърна към Тим, твърдо решена да се държи приятелски.

— Здравей! — поздрави го тя ведро. — Какво те води насам толкова скоро?

— Една от компаниите, която ме интервюира миналата седмица, ме повика за още един разговор. Срещата ми е в три и половина —

отвърна той и се усмихна момчешки. — Според Каро това е добър знак. Обикновено не искат да те видят отново, освен ако не се интересуват от теб, нали?

— Това е чудесно. Коя е компанията?

— „Интернешънъл Линк“. Телекомуникационна фирма с централа в Лондон. Господи, надявам се да получа работата! — той събра ръцете си и се престори, че се моли, като обърна очи към небето. — Само си помисли, Софи. Тридесет хиляди на година, фирмена кола и още много придобивки. С Каро ще можем да си вземем хубав апартамент в центъра. Достатъчно се врях в провинцията.

В ума ѝ просветна сигнална лампа, но емоционалният ѝ градус се вдигна от обзелата я надежда.

— Звучи страхотно — съгласи се тя. — Каролин сигурно е много развълнувана от перспективата.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. И с двама ни е така.

Софи се взря в очите му, видя скрития дълбоко в тях смях и се зачуди как щеше да избягва срещите с него, след като се преместеше в Лондон. Беше ѝ влязъл под кожата, в мислите и до най-съкровените дълбочини на сърцето ѝ, и то толкова трайно, че я плашеше. Как можа да си позволи отново да се влюби в него?

— Готова ли си за обяд? — попита той. — Такъв прекрасен ден, защо да не отидем в някой ресторант с маси на открито?

— Нямам много време — предупреди го тя. — Какво ще кажеш за малкото заведение зад „Хародс“?

Тим хвана ръката ѝ.

— Тогава да тръгваме. Хайде!

Франки и Кейти ги наблюдаваха как се отдалечават заедно по улицата. Тим говореше и жестикулираше, а Софи го гледаше и се заливаше от смях.

— Бива си го, нали? — отбеляза Франки.

— И Софи май смята така. Много романтично, не мислиш ли? Да се срещнат отново след толкова години. Тя очевидно все още го обожава.

— Нали знаеш за първата любов — Франки вдигна вежди. — Чудя се дали ще напусне жена си, след като е намерил Софи отново.

Кейти поклати глава проникателно:

— Изключено.

— Защо мислиш така?

— Защото той не е влюбен в нея. Личи си от километри.

Франки изглеждаше озадачена.

— И защо си толкова сигурна?

Кейти сви рамене.

— Просто съм сигурна. Обаче едно ще ти кажа. Тя е луда по него. Чудя се дали той го осъзнава?

Ядоха спагети, много горещи, полети с доматиен сос и поръсени с пармезан. Поръчаха си маслинов хляб и червено вино, както и допълнителна салата.

— Не мога да повярвам, че съм в Англия — коментира Софи, докато си слагаше слънчевите очила. Яркото слънце ги напичаше и лъчите правеха покривката на масата ослепителнобяла, отразяваха се по сребърните прибори и отскачаха към паважа. — Имам чувството, че в момента съм във Франция.

— Какво? В италиански ресторант и с италианска храна пред себе си?

— Много добре разбираш какво имам предвид, Тим — отвърна тя и се засмя. — Жегата. Прекрасно е, нали?

— Трябва да прекараш едно лято в Австралия, тогава ще разбереш какво означава истинска жегга. Отиди за един ден на плажа Бонди и повече никога няма да ти се прииска да се приличаш на слънце. Когато го посетих за първи път, цял ден карах сърф и се излежавах на пясъка, а следващата седмица прекарах в болницата. Бих постигнал абсолютно същия ефект в стремежа си да придобия тен, ако бях излял върху себе си кофа вряла вода.

— Ох! Май е било болезнено.

— Точно така.

— Защо напусна Австралия? Някога много искаше да заминеш там.

— Казах ти, нямах никакви шансове за добра работа — отговори й кратко, сякаш не му се говореше повече по въпроса. Софи не настоя. На нея също не й се говореше за Австралия. — Надявам се да получа тази длъжност, заради която съм тук днес — продължи той. — Нямам търпение да се върна отново в Лондон. Каро също. И на двамата ни

липсват театрите и изложбите, целият шум на градския живот. А кой знае, може и да увеличим семейството.

През нея премина толкова силна тръпка на ревност, че Софи бе шокирана от дълбочината на емоциите си. В този миг, без да се замисли, би се отказала от „Глория Антика“, Ийтън и Ла Маделийн, само и само да бъде на мястото на Каролин, да е омъжена за Тим, с когото да сподели остатъка от живота си, и да чака дете от него. Това бе искала най-много през всичките тези години. Това желаше и сега и копнежът ѝ бе толкова силен, че направо ѝ причиняваше болка. Отпи от виното си с надеждата, че той не е забелязал нищо, защото желанието бе ясно изписано на лицето ѝ. Ръцете ѝ трепереха и тя се престори, че си поглежда часовника.

— Наистина ли е толкова часът? Господи, трябва да се връщам в магазина! — възкликна тя, контролирайки гласа си с мъка. — Благодаря ти за прекрасния обяд, Тим. Късмет този следобед.

Тим изглеждаше развълнуван, когато тя мило го тупна по бузата и се отдалечи по улицата.

— Ще ти се обадя да ти кажа дали съм успял — извика той след нея. Тя махна в отговор и продължи да крачи бързо.

Целият следобед премина сред мъчителната агония на копнежа. Копнееше да бъде с Тим, да почувства ръцете му около себе си, устните му върху своите, да го усети вътре в себе си, как семето му пониква дълбоко в нея и тя забременява. Копнееше да се буди с него сутрин и да заспива с него вечер. Копнееше да се смее, да плаче, да говори заедно с него, да диша въздуха, който той диша, да се слоят в една личност. Жаждата ѝ бе неутолима и я завладяваше все по-силно, а тя не знаеше как да я утоли, но най-лошото беше, че в дъното на тази жажда се зараждаше неукротима омраза към една невинна млада жена, която се бе оказала на мястото, което Софи искаше за себе си. Не предполагаше, че е способна на подобна омраза. Откритието я порази и я накара да се засрами, че изпитва такава отровна и горчива злоба към друго човешко същество. Тим ѝ бе принадлежал някога. Сега принадлежеше на друга и тя трябваше да го приеме, но ѝ беше много трудно. Страшно трудно.

Когато остана сама в красивия си апартамент, тя взе твърдо решение да не се среща повече с Тим. И преди беше категорична, че не иска да го вижда, още след Ла Маделийн. Този път трябваше да спази

решението си. Как щеше да му обясни, ако се преместеше да живее и работи в Лондон, не знаеше, но беше задължително да прекратят срещите си. Поне тези насаме. Може би дори и на публични места. Водовъртежът на миналото — на страстта, изкоренена из основи и захвърлена настрана, на погубената младост, на недовършената любов — по някакъв начин бе успял да я завърти отново и да породи у нея обсебваща страст. Годиците с Брок вече не съществуваха и ако изобщо си спомняше за тях, то беше само в дъното на съзнанието си и чувствата ѝ към него бяха на едно равнище с тези към баща ѝ и отношенията ѝ с Алън. Отново се чувстваше на деветнадесет, пометена от вихъра на първата любов — с цялата ѝ несигурност и сладост. Но заедно с това се плъзгаше към тъмните дебри на неудовлетворението и трябваше да се спаси, преди да я погълнат.

След една безсънна нощ Софи реши да отлети за Ла Маделийн и да прекара там няколко дни. Франки и Кейти щяха да се справят и без нея в „Глория Антика“, Алън вече си беше вкъщи и Джийн се грижеше за него, нямаше причина да не може да се измъкне и да остане за малко сама. Имаше нужда от пространство и време. Ла Маделийн винаги ѝ действаше като балсам, от който наранената ѝ душа имаше нужда.

— Ако някой пита къде съм, не казвайте — инструктира тя помощничките си, мислейки, че Тим може да позвъни през следващите дни, ако е получил работата, която искаше. — Кажете, че съм в провинцията — добави тя. — Дори не споменавайте за Франция.

Туристическата агенция ѝ бе уредила кола под наем, която щеше да я чака на летището в Ница. Сезонът беше превалил средата и тълпи от летовници се трупаха на опашки за колите, които бяха поръчали. Тя застана търпеливо и зачака реда си, опитвайки се да изгони Тим от мислите си. Изобщо не ѝ помагаше фактът, че предната нощ го бе сънувала.

След като пое по шосето за Грас, Софи настъпи педала, като се надяваше, че ще избегне най-натовареното движение, но беше почти четири, когато най-накрая мина през портата на вилата и махна на учудения Анри, който поливаше градината с маркуч със силна струя. Бе помолила Франки да се обади на Хортенз тази сутрин и да ѝ

предаде, че ще остане няколко дни, но очевидно Анри не бе наясно с предстоящото ѝ пристигане. Хвърли маркуча, той плюсна на полянката, а мъжът забърза към нея да ѝ помогне с багажа.

— Как върви тук? — попита тя, говореше френски свободно. Докато той мърмореше нещо, се появи съпругата му, отново пременена в обичайното черно.

— Радвам се да ви видя, мадам. Каква изненада! — изглеждаше неспокойна и на Софи ѝ се стори, че има да ѝ казва още нещо, но явно размисли и вместо това се обърна и влезе пак в къщата.

Софи извади банския си костюм от едната чанта, преди Анри да внесе целия багаж вътре, влезе в съблекалня на приземния етаж и се преоблече. Изгаряше от желание да поплува. Прахът от пътя бе полепнал по косата ѝ, образуваше златист слой по кожата ѝ и задавяше гърлото ѝ. Августовското слънце напичаше, превръщайки обгорената земя в истинска фурна, и сякаш не бе останал и глътка свеж въздух в сънливия следобед.

Софи изтича по парещите стъпала на терасата към долното ниво и се гмурна в синкавата прохлада на басейна, преплува една широчина под вода и изскочи от другата страна, приятно освежена. Водата беше чувствено мека като коприна. Полежа известно време върху нея по гръб, тъмната ѝ коса се разпери по повърхността като ветрило, притвори очи и по крайниците ѝ се разля блажено чувство на отмала. Радваше се, че е тук. Като помързелува няколко дни под бадемовите дръвчета и се поглези под грижите на Хортенз, бързо ще възстанови равновесието си. Смяташе да чете, за да спре да мисли за Тим, но ще избягва да слуша музика. Музиката можеше да бъде опасна, тя извикваше емоции, които Софи трябваше да постави под контрол. „Тим е женен“, не спираше да си повтаря тя, но копнежът по него оставаше. Дали да не му се обади тази вечер, просто да чуе гласа му. Ако Каролин вдигне... във всички случаи ще затвори веднага. Тим не трябва да разбере, че у нея отново се е пробудила любовта към него, не трябва да знае, че чувствата ѝ все повече я обсебват.

Софи здраво стискаше очи в опит да изгони образа му от съзнанието си, но той изпълваше целия ѝ кръгозор. Тръпка, подобна на оргазъм, премина през нея и я остави изгаряща от силно желание, толкова силно, че граничеше с болка. „Тим... Тим...“ Прошепна името му няколко пъти, ръката ѝ се плъзна по гърдите и напипа набъбналите

зърна, твърди и стегнати под тънката материя на банския костюм, а бедрата ѝ се раздвижиха, за да запазят блажената тръпка.

— Как е малката русалка? — мъжки глас, идващ от края на басейна, я стресна. Тя разплиска водата около себе си, докато се обърне и види кой е. Вдигна поглед. Беше Брок. Стоеше и я гледаше, с ръце в джобовете на спортните си кремави памучни панталони, а на добродушното му лице се бе разляла многозначителна усмивка.

Софи силно почервения и избухна гневно.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Не обичам да ме шпионират! — извика тя от средата на басейна и закрачи ядосано във водата, размахвайки във въздуха слабите си загорели ръце.

— Не те шпионирах, скъпа — отвърна той кротко. — Изглеждаше много красива и... въъ... отпусната — згълчетата на устата му трепнаха. Тя се изчерви още по-силно. Брок я познаваше прекалено добре и сигурно бе разбрал, че се е възбудила от собствените си мисли.

— Но защо си тук? — попита тя ядно.

Брок отиде до един от белите камъшитени столове и се отпусна на него, разкопчавайки горното копче на тъмносинята си риза.

— Нали те питах дали мога да дойда тук за няколко дни — припомни ѝ той и свали ризата си, оголвайки широката си, добре оформена гръд с леко загоряла кожа и бели косми. — Ти каза, че няма да има никакви проблеми, че ще си заета с магазина.

Изражението на Софи се изкриви.

— О, Господи! Съвсем бях забравила. Съжалявам, Брок. Спонтанно взех решение да дойда тук, съвсем ми бе убягнало, че и ти ще идваш — тя доплува до стъпалата на басейна, сякаш се канеше да излиза.

— Остани в басейна, скъпа. Идвам при теб — той си свали панталоните и бельото и се гмурна гол във водата. Тя видя как едрата му фигура се плъзна към дъното и след това изскочи рязко на повърхността като тапа от шампанско, точно до нея. Беше широко усмихнат и се наведе напред да целуне мократа ѝ буза. — Радвам се да те видя, скъпа. Приятна изненада — коментира той добронамерено.

Софи се опита да скрие раздражението си. Толкова много ѝ се искаше да остане сама и разбра защо присъствието на Брок я разстройва. Искаше ѝ се да е сама, за да мисли необезпокоявано за

Тим. Беше се заблуждавала, като си мислеше, че няколко дни в Ла Маделийн ще ѝ помогнат да го забрави и ще изгладят отношенията им. Всъщност бе дошла тук, за да се отдаде безпрепятствено на тайната си обсебваща фантазия, да си мечтае за времето, когато с Тим бяха заедно, да изживее отново знойните дни и ноци на връзката им. А сега при нея беше Брок и разваляше всичко със сърдечното си поведение. Чувстваше се напрегната и изнервена, както когато майка ѝ и Алън непрекъснато я следяха при първите ѝ срещи с Тим, не спяха по цели ноци, само и само да не ги оставят сами.

— Кога пристигна, Брок? — попита тя учтиво, докато той плуваше с пълна мощ.

— Преди няколко часа.

— Какво? Този следобед? Защо Хортенз не е казала на Франки, когато се е обадила да съобщи, че пътувам насам?

Той излезе от водата на каменния бряг на басейна, изтласквайки се със силните си ръце и плещи.

— Нали ги знаеш французите. Сигурно са си помислили, че сме си уредили уикенд, за да мърсуваме.

Софи изсумтя пред абсурдността на тази мисъл.

— Пълна глупост! Не се тревожи, Брок. Ще отида на хотел. Сигурна съм, че ще си намеря стая в „Ла Мулен де Мужен“. Веднага ще се обадя на Роже Верж.

— Да не си се побъркала, скъпа? — изражението му беше смесица от учудване и обида. — Нима не можем да останем заедно тук за няколко дни? Толкова ли ме мразиш, че не можеш да понесеш да си под един покрив с мен?

Софи пак се изчерви, засрамена от нетактичното си поведение.

— Разбира се, че не, Брок. Не това имах предвид. Просто не искам да ти преча. Знам, че си дошъл да си починеш.

— А ти защо дойде, скъпа? — попита той нежно.

— По същата причина: да се усамотя на спокойствие за няколко дни — отвърна тя ведро и извърна лице. — Магазинът върви прекрасно и тъй като Кейти и Франки се грижат за всичко, помислих си, че мога да си взема малка почивка.

— Значи няма никакъв проблем, нали? Ако Хортенз още не е оправила две отделни легла, ще я помолим.

Софи кимна и си помисли колко странен се очертаваше престоят ѝ в Ла Маделийн с Брок, след като вече бяха разведени.

Бяха минали десет дни, откакто Одри отиде да се види с Дениз О'Брайън, и през това време с Никълъс не си бяха разменили и дума, освен кратките разговори пред Амелия и Ребека. Онази вечер той се върна от работа, намръщен като буреносен облак, и тя нямаше нужда да пита дали Дениз му е казала нещо. Всичко бе изписано в гневно вдигнатите рамене и издадената брадичка. Сякаш не забелязваше присъствието ѝ, почти веднага излезе отново и оттогава всяка вечер се прибираше толкова късно, че тя вече спеше — или поне се преструваше, че спи, — когато той се мушваше до нея в леглото. Заставаше възможно най-далеч от нея и не продумваше цяла нощ и цяла сутрин, а опитите ѝ да завърже разговор срещаха пълно безразличие, след което Никълъс се обръщаше и излизаше от стаята.

— Необичайно поведение за веселяк като Никълъс — забеляза Джийн, когато Одри ѝ каза как се държи с нея. — Той е толкова общителен, сигурна съм, че няма да издържи дълго по този начин.

— Нямаш представа какво е да живееш с него — оплака се Одри. Обаждаше се на майка си почти всеки ден, откакто нещата между нея и Никълъс не вървяха, а Джийн, потънала в грижите за Алън, започваше да губи търпение.

— По-добре да изгладиш проблемите и колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна Джийн заядливо. — Кажи му, че съжаляваш, че си се срещала с онова момиче.

— Не мога, мамо! — проплака тя. — Направих го, защото се опитвах да спася брака ни, да я накарам да се откаже от него.

— И постъпи много глупаво. Защо тя да те слуша? Може само да спечели, ако остане с него, а сега това се превръща в още по-голямо предизвикателство. Една съпруга никога не трябва да моли любовницата да си отиде от живота им. Психологически неправилно е.

— Но не мога да помоля него да се отърве от любовницата си, нали? Той никога не ме слуша.

— Точно сега няма да те послуша, но му дай време, Одри. Играй неговата игра. И ти не му обръщай внимание — Джийн звучеше изнервено и нетърпеливо.

Одри избухна в сълзи.

— Толкова съм самотна... няма с кого да си поговоря. Не мога повече така. Чувствам се изолирана от живота му. С какво заслужих подобно отношение? Просто не е честно.

— Не съм ли ти повтаряла винаги, че животът е нечестен?

— Всичко, което искам, е щастлив брак. Не е толкова много — в гласа ѝ се бе появила онази плачлива нотка, с която дразнеше майка си още когато беше дете.

— Защо не заминеш за няколко дни? Остави Никълъс сам, за да се успокои — предложи Джийн.

— Как да оставя децата? Къде да отида? — Одри звучно си издуха носа и Джийн ясно си я представи как се е свила до телефона, облечена в една от любимите си развлечени жилетки.

— Престани да си търсиш оправдания, Од! Ти си безнадежден случай. Госпожа Тингъмби може да се грижи за Амелия и Ребека, а Никълъс ще ги води на училище. Защо не отидеш при Патриша, как ѝ беше името? Дебелото момиче, с което ходехте на училище? Има хубава къща в Лондон, нали? Иди ѝ на гости.

— Не е лошо да посетя Пат — каза Одри колебливо.

— И се пооправи, докато си там — посъветва я откровено Джийн.

— Какво?

— Нали знаеш, пооправи се. Иди на козметичка и се погрижи за външността си. Не забравяй и нова прическа. Нов грим. Нови елегантни дрехи — в различен стил, да речем.

— Какво има на дрехите ми? — попита подозрително Одри.

Джийн не се поколеба.

— Те са старомодни, мила. Ако искаш да си върнеш Никълъс, трябва да победиш секретарката му в нейната игра.

— Не мисля, че знам как — изплака отчаяно Одри.

— Тогава разбери, и то по-бързо, мила.

С лукава усмивка Хортенз сервира вечерята на Софи и Брок на терасата, точно както правеше, когато бяха женени. Тази вечер, като за празник, тя бе приготвила огромни порции морски миди, чиито черупки блестяха като лъснато олово под светлината на фенерите, а

ароматът им беше деликатен и пикантен. След тях сервира ориз с шафран, скариди и гъби, подправен с аспержи и чесън и полят със сметанов сос, с който двамата пиха виното с богат плодов аромат „Валвинер Сира“ от брега на Рона, което Брок много обичаше.

— Радвам се, че не съм на диета — каза Софи и охлаби колана на полата си. Беше боса, тъмната ѝ коса се спускаше свободно по раменете и тази вечер излъчваше дивата красота на циганка, но лицето ѝ бе неспокойно, а очите ѝ гледаха жадно. Брок го забеляза, но не настоя за обяснение. Познаваше я по-добре от всеки друг и беше наясно, че се нуждае от свобода и време, преди да признае какво ѝ е на душата. Същото беше и преди да поиска развод. Цяла година я бе наблюдавал как обмисля всичко, напрегната, но мълчалива, преди да му каже. Втурването в личното ѝ пространство би било емоционално изнасилване за нея и Брок го знаеше. Винаги ревностно криеше чувствата си и бе склонна да се затваря в черупката си, ако някой се опиташе да се доближи до нея, тогава се изолираше от целия свят.

— Не забравяй, че Хортенз е приготвила и горещ шоколад за десерт — каза той, за да поддържа разговора. — Освен това открих и прекрасно узряло сирене бри в кухнята.

— Недей! — Софи притисна корема си, сякаш я болеше, и се облегна назад на стола. — Все забравям колко добре готви, имам намерение да ям само салати и плодове, а накрая се натъпквам като прасе.

Брок се засмя.

— А аз идвам тук заради храната. Тази жена е гений в кухнята. Трябва да се погрижим да я задържим завинаги. Може би трябва да ѝ вдигнем заплатата.

Софи кимна:

— И премия за Коледа.

— Още вино, скъпа моя?

— Да, моля — отпи и се замисли вгълбено за разликата между поколенията, която понякога много си личеше. Тим не наричаше никого „скъпа моя“ и никога не го бе правил, а Брок винаги така изразяваше привързаността си. Тим ѝ бе викал „котенце“ и понякога „кренвиршче“. Лека усмивка плъзна по устните ѝ при този спомен, но веднага бе заменена от болезнено изражение. Стана и отиде до ръба на терасата и се загледа надолу към градината и правоъгълника синкава

светлина. Хамакът, на който се бе излежавал Тим, когато дойде на обяд, все още висеше на високия дъб и тя си спомни как, докато той се полюшваше на него, бе осъзнала, че още има власт над нея и я привлича силно. Бързо допи виното си, върна се до мраморната маса и си напълни отново чашата до ръба.

— Какво ще кажеш да поплуваме, за да смелим това угощение?
— предложи Брок.

— Може — Софи сви рамене. Вдигна лице и се загледа в нощното небе, където светеха милиони звезди, но те започнаха да се сливат и разпадат, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя бързо ги избърса и с преувеличена веселост пое надолу към басейна. Брок остана на терасата, наслаждавайки се на виното и сиренето, доволен, че Софи също е във вилата, въпреки че в ума си беше на хиляди километри от него. Нидога не бе преставал да я обича и сигурно нямаше да престане, но бяха постъпили правилно, като се разведоха. Сините камбанки и есенните листа не можеха да съществуват заедно и той се бе проявил като егоистичен глупак, опитвайки се да скърпи брака им. Поне си бяха останали приятели и Брок се надяваше, че ако внимават, положението няма да се промени.

Беше полунощ и малките фенери, висящи от дърветата покрай пътеката като намигащи светулки, вече започваха да гаснат. Отгоре пълната луна разпръскваше тъмнината, а цикадите не спираха високото си жужене в храстите. Софи лежеше върху възглавници край басейна, скрита от Брок в сенките, отпиваше вино и мечтаеше, като от време на време се включваше в разговора.

— Ти си щастлива с „Глория Антика“, нали, скъпа моя? — отбеляза Брок тихо, като не преставаше да я наблюдава.

— Винаги съм искала това — каза Софи и извърна поглед от него. Беше отмаляла от виното. Дори довършването на изречението ѝ костваше страхотно усилие. — И е изцяло мое...

— Радвам се, че си щастлива.

Тя не отговори, но притвори очи от внезапна болка, която дойде заедно с мисълта за Тим. Тим и съпругата му — той я целува, люби я със силното си красиво тяло и тя забременява. Софи се претърколи на една страна и покри главата си с ръце, стисна юмруци, сякаш се

опитваше да отблъсне картината, която обсеби ума ѝ. „Ще умра, ако не го имам — реши тя отчаяно. — Толкова много го желая.“ От устните ѝ се изтръгна стон и миг по-късно почувства една топла длан на рамото си. Стресната, тя се претърколи отново на гръб и вдигна поглед към добродушното познато лице на Брок.

Без да каже дума, той се наведе напред и я целуна нежно по устните. Дъхът му, както винаги, миришеше сладко на мента и машинално, по навик, Софи отвърна на целувката му, като вдигна ръце и обви врата му. Той я придърпа близо до себе си, целуваше затворените ѝ очи, страните ѝ, топлата извивка на шията ѝ. В отговор тя галеше гърба му, плъзгаше ръце надолу по бедрата му, обхождаше отново територията, която познаваше добре като собственото си тяло. Той я притисна с тежестта си към земята, тя разтвори крака и го прегърна силно. Беше готова за любов, възбудена, узряла и пълна с копнеж, изгаряща от желание да влезе в нея, да бъде задоволена.

— О, да... моля те — простена тя с плътно затворени очи и се притисна към Брок. Той вече я целуваше страстно и жадно, след това проникна в нея дълбоко и лакомо... русите косми на ръцете му блестяха на слънцето, вечно засмените очи криеха вълшебна тайна, стройното му младо тяло я пронизваше и притежаваше и тя бе изцяло негова. Завинаги. Внезапно топлината у нея достигна връхната си точка и избухна в парещи пламъци, доведе я до предела и на нея ѝ се стори, че ще умре от силата на екстаза, след това извика сляпо:

— О, Господи, Тим! Толкова много те обичам.

На следващата сутрин закусваха поотделно. Брок под сянката на лозата, а Софи — в стаята си. Чувстваше се ужасно. Имаше мъчително главоболие от виното, което изпи предната вечер, и изпитваше срам и неудобство от случилото се, затова реши да си тръгне от Ла Маделийн веднага щом се облече и успее да си събере багажа. Нямахме начин отново да се изправи пред гнева на Брок. Когато разбра, че всъщност се любеше не с него, а с някого другиго, той побесня и ѝ изкрещя, че е егоистична и жестока. Тя бе шокирана, защото през всичките години на брака им той никога не ѝ бе говорил така, избухна в бурни ридания и осъзна, че алкохолът и въображението ѝ се бяха обединили и я бяха накарали да изгуби представа за границата между реалността и

фантазията. И то така категорично, че никога преди не бе изпитвала такъв бурен оргазъм. И докато Брок се бе ласкаел, че той е причината, тя бе извикала името на Тим. Едно нещо бе сигурно обаче. Ако се съдеше по снощното преживяване, колко ли прекрасна би била действителността.

Софи въздъхна дълбоко и си обу бели джинси, тънка бяла памучна блуза, натъпка останалите дрехи в куфара, излезе на стълбищната площадка и се заслуша. Не се чуваше нито звук. Отиде на пръсти до върха на дървената стълба, промъкна се надолу към празната всекидневна и се огледа. През прозореца видя гърба на Брок, седнал до масата с мраморен плот, на която имаше кана портокалов сок, панер с кроасани и кафеник. В един миг вдигна ръка да приглади разрошената от вятъра бяла коса и се надигна от стола. Софи не чака повече. Излетя от коридора и претича през кухнята към задната врата. Хортенз, която миеше зеленчуци на чешмата, вдигна стреснато поглед и на висок глас възкликна: „Мадам!“

Софи поклати глава и сложи бързо показалеца пред устните си. След това побягна към задния двор на вилата, където предния следобед бе оставила колата си. Хвърли куфара на задната седалка, влезе вътре и запали мотора. Единственото ѝ желание беше да изчезне колкото може по-бързо. Как можа да позволи на Брок да я люби, след като се бяха развели? И как можа да се заблуди, че Тим я държеше в прегръдките си?

Натисна силно педала на газта и излетя по алеята. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Брок стоеше на терасата и ръцете му висяха безпомощно отстрани. И в този миг, когато завоят го скри от погледа ѝ, пред очите ѝ изникна лицето му. То изразяваше всепоглъщаща тъга.

Селото вече гъмжеше от живот и пред пекарната се бе събрала опашка. Малка групичка деца играеха на прашния, обграден от дървета централен площад под погледа на две старици в черно, чиито сиви коси бяха опънати назад и разкриваха посърналите им лица, приличащи на помътнели стриди.

Софи продължи към старата маслобойна за зехтин, която сега бе прочута странноприемница с пансион. Държеше я френско семейство и репутацията им на добри ресторантьори се бе разнесла из цяла Европа. Докато седеше в колата си, която я отнасяше на двадесет

километра от Ла Маделийн, едва забелязваше красотата на природата, стройните редици от тополи и живописните селца, осеяли каменистите хълмове, покрай които профучаваше с пълна скорост. Мислеше само как да увеличи максимално разстоянието между себе си и Брок.

Стигна калдъръмения двор на „Ла Мулен де Мужен“ и сърцето ѝ се сви, като видя колко препълнен е хотелът. Сигурно се бе побъркала, за да си помисли, че ще има свободна стая през август. Въпреки това тя паркира колата и забърза към рецепцията. За последен път бе идвала тук с Брок.

— Съжалявам, мадам Дювал — възкликна рецепционистката и отчаяно разпери ръце, когато Софи попита за стая. — Препълнени сме. Няма дори един свободен ъгъл, нищо.

— Боях се, че случаят ще е такъв — отвърна Софи. — Няма нищо. Ще продължа към Ница, въпреки че сигурно и там хотелите са пълни.

— Да се обадя ли в „Негреско“ да попитам, мадам? Защо не си починете и не изпиете едно хубаво кафе в градината, а аз ще видя какво мога да направя.

— Много мило. Благодаря ви — успокоена, Софи мина през ресторанта с арки от розови тухли и огромни букети от бели лилии и излезе в градината. Там бяха подредени малки маси и столове. Избра маса до една мимоза и веднага ѝ се прииска Тим да сподели красотата на мястото с нея. Тим. Тим. Забарабани по бялата ленена покривка с желание да се отърве от тази фиксидея. Изпитваше отчаяние, бе попаднала в лапите на нещо, което не можеше да контролира. До деня, в който ѝ се бе обадил в Ла Маделийн, беше толкова щастлива... е, почти щастлива. Но определено доволна. Беше свободна, богата, на прага да реализира таена цял живот амбиция, като отвори собствен магазин, за първи път в живота си владееше съдбата си. Тогава се появи Тим и всичко, което правеше оттогава, беше да копнее за него като влюбена гимназистка, сякаш отново бе станала на седемнадесет. Въздъхна и се обърна при звука на приближаващи се стъпки. Беше Брок.

— Защо бягаш от мен? — попита той озадачено.

Софи се изчерви.

— А ти как мислиш?

Пристъпи напред и седна на стола срещу нея.

— Извинявам се за думите си снощи, Софи. Изобщо не бях прав да ти говоря по този начин и дълбоко съжалявам за това.

Тя не проговори, защото не знаеше какво да каже.

— Знам, че сме разведени — продължи той, — но аз наистина още те обичам, ти знаеш. Беше глупаво от моя страна, но в един кратък миг ми се стори, че и ти още ме обичаш — Брок замълча и лицето му се изкриви от болка. — Снощи беше толкова... толкова отзивчива. Пълна глупост бе да си помисля, че е било заради мен. Когато осъзнах, че е заради друг мъж, разочарованието ми беше много силно. Боя се, че изгубих контрол — той поклати глава. — Разбира се, че в живота ти трябва да има някой друг, ти си красива жена. Бях глупак да си мисля обратното. Тим отдавна ли се върна в живота ти?

Софи поклати отрицателно глава.

— Може ли да попитам дали поиска развод заради него?

— Не! — възкликна тя изненадано. — Знаеш, че не е така. Не бях го виждала, докато не ми звънна в Ла Маделийн през юни. Беше отседнал при Джини и Джонатан Хауърд — незнайно защо, не можеше да се застави да каже на Брок, че Тим има съпруга. Може би защото не искаше той да си помисли, че е станала любовница на женен мъж. Или защото не искаше да знае, че не му е станала любовница, а страда от несподелена страст.

— Тогава защо не се върнеш къщи... искам да кажа, в Ла Маделийн? — попита той внимателно. — Обещавам ти, че предната нощ няма да се повтори.

— Не, отивам в Ница — каза му тя решително. — Твой ред е да отседнеш във вилата и няма да е честно от моя страна да ти се пречкам. Особено след снощи — добави тихо.

— Къде е Тим сега?

— В... ами... в Уелс.

Брок вдигна побелелите си гъсти вежди, но не каза нищо. „Без съмнение — помисли си тя кисело — Джини скоро ще му каже, че Тим е женен, но поне няма да съм край него, когато го научи.“

В този миг се появи рецепционистката, грейнала, сякаш ѝ се е случило нещо прекрасно.

— „Негреско“ имат свободен апартамент, мадам. Мосю. Да потвърдя ли, че го наемате?

Брок мълчеше и гледаше Софи.

— Да — каза тя без колебание. — Ще им кажете ли, че пристигам след час, моля? Искам да го наема за четири дни. Благодаря — усмивката ѝ излъчваше увереност.

Жената погледна изпитателно Брок, който мълчеше, без да откъсва очи от Софи.

— Добре, мадам Дювал — тя бързо се отдалечи, раменете ѝ бяха вдигнати, сякаш все още бе учудена.

Брок стана.

— Тогава ще тръгвам. Приятна почивка в Ница, скъпа моя, надявам се да ми простиш за снощи.

Софи му се усмихна мило.

— Ти трябва да ми простиш. Съжалявам за случилото се. Не бих те наранила нарочно за нищо на света. Ти го знаеш, нали, Брок?

Той кимна.

— Да го отдадем на виното, става ли? И да забравим за случката. В края на краищата искаме да си останем приятели, нали?

— Със сигурност.

Докато той се отдалечаваше, тя гледаше след него и се чудеше как сега, посред бял ден, той изобищо не я привлича, а предната вечер, в осветената от фенери градина, докато мислите ѝ бягаха към Тим, успя да я заведе в рая.

ТРЕТА ЧАСТ
ДЕКЕМВРИ

Одри огледа критично отражението си в огледалото, което висеше в дъното на „Глория Антика“. „Външният ми вид определено е по-добър“, помисли си тя със задоволство. Приятелката ѝ Патриша, въпреки че не беше красавица, имаше нюх, когато трябваше да посъветва другите как да се разкрасят, и Одри бе изпълнила безропотно всичките ѝ инструкции. Имаше само един проблем. Никълъс дори не бе забелязал скъпата ѝ прическа и русите кичури, нито свежите тонове на грима ѝ. И дори да се бе почудил на модните костюми, които си накупи, не беше го споменал.

— Не мислиш ли, че изглеждам много по-добре? — попита тя Софи, която пренареждаше порцеланови предмети от XVIII век на малка поставка на витрината.

Софи вдигна разсеян поглед.

— Да, страхотна си — беше очевидно, че мислите ѝ са на километри оттук.

Сестра ѝ раздражено изсумтя.

— Ще ми се да ми обръщаш повече внимание, Софи. Бог ми е свидетел, че не идвам в Лондон често, но ти си толкова дистанцирана, че напоследък няма никакъв смисъл да те посещавам. Какво ти е? Изглеждаш ужасно — не можеше да прикрие тайното си задоволство от факта, че за първи път изглежда по-добре от Софи.

— Добре съм.

— Много си отслабнала. Не трябва да слабееш повече, да знаеш. Така може много да се състариш.

— Не съм прекалено слаба. Свалила съм няколко килограма.

— Да не си на диета? Патриша казва, че няма смисъл от диети, защото след тях теглото се възстановява. Радвам се, че съм в златната среда. Така е най-лесно, като си купуваш дрехи. Ти си заприличала на истински скелет — в гласа на Одри имаше недоволство и свадливост, сякаш я предизвикваше да се скарат.

Софи сви рамене, знаеше, че е отслабнала. Проблемът беше, че почти постоянно се чувстваше напрегната и ѝ се гадеше, затова не ѝ бе

до ядене. Храната я отвращаваше, но друг глад помпаше адреналин във вените ѝ, поддържаше я през деня и не ѝ даваше да заспи през по-голямата част от нощта. Тим все още беше в Уелс, защото не получи работата в Лондон, но това нямаше значение. През последните два месеца го бе виждала само веднъж и нямаше представа кога щеше да го срещне пак, но въпреки това не преставаше да мисли за него. И да го желае.

— Мисля, че този нюанс на синьото ми отива, нали? — Одри още стоеше пред огледалото, потупваше се, приглаждаше се и се оправяше. Обърна главата си на 180 градуса. — И обещите са хубави. Не мога да понасям евтините дрънкулки, които носи онази жена.

Софи се върна към реалността, изпълнена с чувство за вина. Беше вярно, че Одри рядко идваше в Лондон и най-малкото, което можеше да направи, бе да прояви повече интерес.

— Прекрасни обеци — каза тя окуражително. — Никълъс не знае какво изпуска.

Одри се извърна.

— Точно така — каза тя с благодарност. — Какво да правя, Софи? Свърших всичко, за което се сетих, за да си върна Никълъс, но без полза. Пак си говорим, слава Богу, но това е всичко.

— Спите ли заедно?

Одри се изчерви силно.

— Не съвсем — каза тя сковано.

Софи се опита да потисне усмивката си.

— Какво значи това? Или спите, или не спите заедно — сестра ѝ винаги се бе притеснявала да говори за секс.

— Не е в това проблемът.

— Одри! Точно там е проблемът. Не ти ли харесва?

Одри се изчерви още по-силно.

— Разбира се, че ми харесва.

— И с Никълъс сте съвместими в леглото? — Одри тъкмо се канеше да ѝ се нахвърли гневно, Софи се протегна и я хвана за китката. — Не се хващай на въдицата. Просто се опитвам да ти помогна и тъй като отказваш да отидеш на брачна консултация, някой трябва да направи нещо. Никълъс е много мил, добър и грижовен мъж и ти не искаш да го загубиш, нали?

— Разбира се, че не искам.

— Затова, вместо да се тревожиш за цвета на косата си, би трябвало да се замислиш защо всичко се обърка. Какво му дава секретарката, което не намира вкъщи? Като изключим привлекателността на забранения плод, разбира се.

Одри не отстъпваше от ината си.

— Вкъщи получава всичко, от което има нужда. Готвя добре. Поддържам дома безупречно. Грижа се за децата. И не се смятам за непривлекателна.

Софи улови погледа ѝ и го задържа.

— А буйстваш ли под чаршафите?

— Как може да си толкова вулгарна? — възкликна Одри и извърна поглед. — Само за секс мислиш. Нека ти кажа нещо, бракът е много повече от секс.

— Знам и осъзнавам, че ако сексът върви, няма никакви проблеми. Той става част от цялата картина — като яденето и смеха, споделянето, но ако сексът не върви, тогава проблемът излиза от контрол, засенчва всичко друго и проваля връзката. И точно тогава започват неприятностите.

— Откога си станала такъв експерт по темата? Четири години си по-млада от мен и се омъжи на 21-годишна възраст. Ти пък какво знаеш за това?

— Виждала съм много бракове да се разпаднат — отвърна тихо Софи. — Сред връстниците на Брок едва ли има човек, който да не е минал през развод.

Одри оправи за последно косата на тила си и с неохота престана да се любува на отражението си в огледалото.

— Да не предлагаш да се разведа с Никълъс?

— Предлагам да се опиташ да анализираш проблема. Само от теб зависи, Одри. Никой друг не знае какво точно се случва в брака ви. Запитай се: защо Никълъс изпитва нужда да се заиграва със секретарката си, когато си има прекрасна съпруга у дома? — тишината в елегантния малък магазин се нарушаваше само от тиктакането на златния часовник с орнаменти. Изведнъж Софи дочу слаб стон и видя как сестра ѝ постави ръка на устата си, сякаш да спре напирещите емоции. — О, Од — каза тя със съчувствие и я прегърна. Софи я разбираше по-добре, отколкото Одри можеше да си представи. Немаше нищо по-лошо от това да обичаш някого и той да не отговаря на

чувствата ти. И след като тя ревнуваше от съпругата, представяше си какво изпитва Одри към Дениз О'Брайън.

Софи реши да прекара спокойна вечер. Напоследък всяка вечер излизаше и в петък вече бе изтощена. Поддържането на „Глория Антика“ си беше тежък труд. Обичаше да ходи по разпродажби на антики, за да открива нови неща, но понякога деловата страна я подлудяваше. Брок от самото начало ѝ предложи да ползва неговата счетоводна фирма за документацията, но освен това трябваше да води ежедневно сметки за всяка отделна продажба. Освен обичайната приходно-разходна книга, бе нужно да прави каталог на стоките, в който подробно описваше всеки закупен от нея предмет, включително и откъде го има и колко струва, плюс комисионата. Освен това бе длъжна да подрежда и пази каталозите на всички аукциони за последните седем години, за да проследи произхода на покупките си. Към това се добавяха и обичайните за всеки магазин сметки, записите на ДДС, другите данъци, осигуровките и заплатите на Кейти и Франки, както и нейните собствени печалби. Тази работа изискваше концентрация и уморяваше и беше единственият аспект в управлението на „Глория Антика“, който не ѝ харесваше.

Докато се напълни ваната с гореща вода, в която разточително бе изсипала от любимото си масло с дъх на гардения, тя се отпусна върху купчината пухкави възглавници на леглото си, включи телевизора в ъгъла и си наля чаша вино.

Напоследък не се глезеше много. Когато пътуваше с Брок, около тях непрекъснато се суетяха прилежни хотелски служители и не ѝ даваха да си налее сама дори вода. Камериерът, който специално назначаваша да се грижи за апартамента им, гладеше дрехите, сервираше вечерята, наливаше вино, подреждаше цветята, приемаше съобщенията и както веднъж Софи раздражено отбеляза, само дете не спеше с тях. Днес можеше да си позволи малко лукс. В хладилника имаше замразен омар и пресни малини, които се изстудяваха в купа с натрошен лед. След ваната щеше да вечеря в леглото с най-новите списания около себе си. Само Тим липсваше. За миг усети как се отдава на фантазията за двамата с Тим във ваната, после между хладните гладки чаршафи...

— Не! — каза на глас. — Престани! Спри да фантазираш. Не мисли за него и Каролин в леглото. Престани да си представяш как двамата споделят всички дреболии, които свързват здраво влюбените.

Софи подскочи виновно, когато телефонът изведнъж иззвъня до леглото ѝ, сякаш човекът, който се обаждаше, можеше да отгатне мислите ѝ.

— Ало? — надяваше се да не е Одри с някоя нова досадна история. Но сама се разгневи на себе си за безчувственото си отношение.

— Здравей, Софи.

Дали по телепатия и Тим се бе сетил за нея в този миг? Точно когато си мислеше за него? Дали миналото още ги свързваше по някакъв начин?

Сърцето ѝ биеше толкова силно в ушите, сякаш чуваше силен дъжд да барабани по ламаринен покрив.

— Как си, Тим? — попита тя ведро, колкото успя.

И той ѝ разказа. Почувства как се гърчи в неверие, когато ужасната мисъл премина през ума ѝ. Дали не бе станало, защото тя го желаше? Възможно ли бе да притежава необясними способности? Но не чак такива. Със сигурност не бе искала да се стига чак дотам.

Одри стоеше на вратата на всекидневната и гледаше как Никълъс пише на бюрото си. Купчина неплатени сметки лежаха пред него и той въздишаше тежко, докато пишеше чек след чек.

— Скоро ли ще си лягаш, Ник? — попита тя едва чуто. Той вдигна очи и видя жена си в дреха от бял шифон и дантела, която би трябвало да е халат, но със сигурност предназначен за някоя съблазнителка. На ъгловатата фигура на Одри висеше като чувал и подчертаваше плоските ѝ гърди, а иначе би трябвало да усилва въздействието на някой по-едър бюст. Беше поразен, защото тя представляваше жалка гледка. В Одри нямаше и грам чувственост, но тя и никога не бе била такъв тип жена. Имаше други качества, които го бяха привлекли да се ожени за нея — физическа сила, която бе предизвикателство за един мъж, обещание за скрити под ледената ѝ външност пламъци. Уви, тази горещина поугасна след раждането на

Амелия и Ребека, а сега я намираще направо за хладна във всяко едно отношение.

— Идвам след малко — каза разсеяно Никълъс, докато запечатваше плика, адресиран до „Бритиш Телеком“. — Недей да будуваш и да ме чакаш. Трябва да се погрижа за всички тези сметки.

Мислеше за Дениз. Винаги гореща и жадна за секс. Винаги влажна, готова и копнееща. Тя правеше с него неща, за които Одри вероятно не знаеше, че са възможни, и със сигурност не би искала да прави. Ясно си я представяше как му казва: „Колко отвратително!“, ако ѝ предложеше нещо по-нетрадиционно. За нея мисионерската поза бе единствената, а орален секс значеше „мръсни думи“. През повечето време ръцете ѝ изобщо не слизаха по-надолу от раменете му. Отначало, изглежда, ѝ харесваше и той разбра, че няма никакъв опит, но през последните няколко години го задоволяваше колкото мраморна статуя.

Одри прекоси тихо стаята, застана до него и сведе към лицето му пълни с копнеж очи.

— Мислех, че няма да е зле да... тъъ... да си легнем по-рано.

Изведнъж Никълъс се ядоса. Защо ѝ трябваше да увърта, сякаш се срамуваше от темата?

— Искаш да кажеш — рече той, изправяйки се на крака, пуловерът му от „Фейър Айл“ го правеше да изглежда по-едър от всякога, — защо не си легнем и не се изчукаме здраво?

И последната капчица кръв се отцеди от лицето ѝ.

— Няма нужда да употребяваш такъв език.

Той я погледна право в очите.

— Защото никога не разговаряме за тези неща, и защото ти се държиш, сякаш имаш шило в задника, затова бракът ни се разпада — изрева той.

— Тихо! Децата ще те чуят — тя погледна тревожно към вратата на всекидневната.

— Да ме чуят! Може би така е по-добре за тях. Като пораснат, дано не станат фригидни като майка си.

— О, Господи, Тим! Толкова съжалявам — изрече думите машинално. Обикновено това се казваше при подобни обстоятелства,

но Софи беше като втрещена, не можеше да възприеме какво ѝ бе казал Тим. — Кога се случи?

Гласът му беше дрезгав, сякаш бе плакал дълго време.

— Миналият вторник. Слава Богу, че е загинала на място. Нямахме да го понеса, ако беше страдала.

— Не съм го видяла никъде по вестниците. Щях да изпратя цветя, щях да ти пиша, Тим, ако знаех — Софи не можеше да прикрие шока и вълнението в гласа си. — Кога беше погребението?

— В петък. В тесен семеен кръг, майка ми и родителите на Каро. Дойдоха от Ирландия, където живеят. Имаше само скромна церемония в крематориума в Кардиф — той въздъхна тежко. — Нямах сили за нищо друго.

— О, Тим! — никога не бе изпитвала такова съжаление към друг човек. — Не знам какво да кажа — вярно беше. А част от мъката ѝ се състоеше в собственото ѝ чувство на отвращение и вина. Само преди пет минути искаше с цялото си сърце той да е свободен и неин. Представяше си го в леглото си! О, Господи! Страните ѝ пламнаха от угризения и упрек към себе си. Незнайно защо, чувстваше се отговорна за смъртта на жена му, сякаш тя бе карала колата, която се бе блъснала в колата на Каролин и я бе убила. — Какво смяташ да правиш, Тим? — звучеше по майчински загрижена. Тим бе претърпял метаморфоза от желания мъж до нараненото момче и любовта ѝ към него прерасна в покровителственост, изпълнена с топлина и съчувствие.

— Сега не мога да мисля — по гласа му ѝ се стори, че плаче.

— О, Тим...

— Не знам как ще се справя без нея. Тя беше моят живот, Софи.

— Знам, скъпи — ако преди това не го бе отгатнала, вече го знаеше със сигурност.

— Все още не мога да го възприема. Не мога да повярвам... че никога вече няма да я видя — Софи почувства, че ѝ става студено и започва да трепери, свита на леглото си, стиснала здраво телефона, докато Тим продължаваше да говори: — Планирахме да ходим на почивка. Щях да те помоля да ни дадеш под наем Ла Маделийн за няколко дни... — гласът му пресекна, беше изтощен. — Не искам да оставам в тази къща. Не и сега. Не и без Каро.

— Защо не отидеш във вилата? — предложи Софи, доволна, че може да направи нещо. — Мога да се обадя на Хортенз...

— Не, благодаря. Много мило от твоя страна, но точно сега не искам да оставам сам, а вилата е изолирана, нали?

— Искаш ли да дойдеш в Лондон? — попита Софи. Само че заради собственото й чувство на вина поканата да отседне в стаята за гости в апартамента й се струваше неприлична.

— Не мога да си го позволя, Софи — отвърна той откровено. — Напуснах работа. Не искам да виждам никого в момента, а спестяванията ми скоро ще свършат. Честно казано, нямам представа какво да правя.

— Защо не се преместиш тук? Ще имаш собствена стая и ще можеш да идваш и да си отиваш, когато си искаш. Поне няма да си толкова самотен, колкото в провинцията.

— Не бих могъл, Софи, въпреки че е много мило от твоя страна да го предложиш.

— Защо не?

— По милион причини. Не мога да ти се натрапя. Ще се оправя. Все пак ти благодаря.

— Тим, разбира се, че трябва да дойдеш. Не ставай глупав. Няма да ми коства нищо. Апартаментът е голям, всеки ден идва чистачка. Какъв е проблемът? Дори няма да се налага да ме виждаш, ако не искаш. Но поне е в Лондон, където има много развлечения, а ти точно от това се нуждаеш — изведнъж осъзна, че е започнала да се разпорежда като Брок. Това ли правеше богатството с хората?

— О, не знам, Софи — звучеше отчаяно. — Мисля, че вече не знам какво да правя — стори й се толкова изгубен и безутешен, че сърцето я заболя. Беше очевидно, че не знаеше как да се справи с мъката си.

— Нали не си сам в къщата, Тим?

— Сам съм. Майка ми трябваше да се върне в Йорк. В „Сент Агнес“ не могат да я чакат още две седмици.

Софи си спомни, че госпожа Калторп беше вдовица и преподаваше английски в пансион за момичета.

— Тогава задължително трябва да дойдеш в Лондон — настоя тя. — Няма да стоиш сам — не добави, че след три седмици е Коледа. Как

ли щеше да преживее всеобщото веселие сам, след като жена му бе загинала?

Софи се погрижи случката да не се разгласява. И тъй като Алън се възстановяваше от операцията си, не беше трудно.

— Хайде да прекараме една тиха Коледа в апартамента — предложи тя на майка си, когато ѝ позвъни една сутрин от малкия си офис в „Глория Антика“. Тим бе пристигнал предната седмица и очевидно не му се ходеше никъде и не му се срещаше с никого. — Мога да приготвя обяд, а вечерта ще хапнем по-леко и ще гледаме филм или нещо такова.

— Звучи чудесно — съгласи се Джийн, доволна, че от нея не се очаква да прави нищо в този ден, освен да отиде на уреченото място и да изглежда елегантна. — Много ще е подходящо за Алън. Все още лесно се уморява и според лекаря е добре да не се напруга много.

— Тогава всичко е уговорено. Какво ще кажеш за Одри? Да покания ли и нея със семейството ѝ?

— Тогава със сигурност няма да прекараме тиха Коледа — отбеляза сухо Джийн.

— Не искам да я обидя. Знаеш колко чувствителна може да бъде.

— Софи, как си прекарвала предишните Коледи?

— Какво имаш предвид? С Брок винаги бяхме в Щатите или Канада за Коледа.

— Точно така. Не разбираш ли? Никога преди не си ги забавлявала на Коледа, защо ти е да започваш сега? Както и да е, сигурна съм, че Амелия и Ребека предпочитат да останат в собствения си дом. Децата обикновено мразят да са някъде другаде в такива дни.

— Е, надявам се, че тя няма да има нищо против. Може би ще я покания на Нова година, макар че, като си помисля, се съмнявам, че на Тим ще му се празнува — отвърна угрижено Софи.

— Как е той?

— Според мен още е в шок. Много е тих.

— Едва ли може да се очаква да се държи по обичайния си лековат маниер, скъпа. Получил е много тежък удар. Колко дълго ще остане при теб?

— Колкото иска.

По линията настъпи мълчание и Софи си представи как майка ѝ се изправя стреснато, а на лицето ѝ се изписва хладно неодобрение.

— Дали идеята е добра, Софи?

— Мисля, че даже е много добра. Бедният, той е неутешим. Това е най-малкото, което мога да направя, за да му помогна да преодолее трагедията си — Софи бе поразена, че след толкова много години и всичко преживяно, майка ѝ все още не харесваше Тим.

— Страхотна утеха — промърмори Джийн.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре разбираш какво искам да кажа, Софи. Разбира се, че ми е мъчно за него, но не мисля, че е редно да го приемаш в дома си, да го подслоняваш и да го храниш, без да поставяш краен срок на пребиваването му. Помни, че колкото по-дълго проточиш нещата, толкова по-трудно ще става да го помолиш да си тръгне, когато ти се прииска.

— Мамо! — възкликна изненадано Софи. — Той е тук само от десет дни. Как можеш да говориш така? Имаш ли представа колко е съсипан? Нали помниш ти как се чувстваше, когато си мислеше, че Алън може да умре? Тим се нуждае от всичките си приятели в такъв момент и на мен ми е приятно, че ми гостува.

— Да, сигурна съм, че е така, скъпа.

Забележките на Джийн раздразниха и разтревожиха Софи. Докато седеше зад бюрото си, преглеждаше книгата с наличната стока и отмяташе порцелановите фигурки от Лудвигсбърг, които бе продала с добра печалба тази сутрин, тя се замисли над думите на майка си. Бедата беше, че се чувстваше много объркана. Преди смъртта на Каролин би дала всичко, което притежаваше, за да види Тим свободен и влюбен отново в нея. А сега, като го гледаше как страда, със същата страст мечтаеше катастрофата никога да не се бе случвала. Имаше чувството, че е толкова наранен и травмиран, та не е способен да обича никого вече, поне за дълго време. Междувременно къде беше нейното място във всичко това? Като го покани в дома си и като се грижеше за него, тя категорично се постави в положението на най-добър приятел и любяща сестра. Също така бе поразена от откритието, че мъжете рядко се влюбват два пъти в една и съща жена. Тя принадлежеше на младостта му, Каролин — на зрелостта, беше я обичал, бяха се

оженили, държеше на нея и щеше винаги да е така. Мъртвите никога не остаряват и не погрозняват. Каролин щеше да остане вечно на двадесет и четири, руса, крехка, с момичешко излъчване, сините ѝ очи щяха да се усмихват нежно, както в онзи ден в Ла Маделийн.

Софи едва я бе познавала, бе я ненавиждала, бе искала да не се е омъжвала за Тим. Но сега, след като беше мъртва, сърцето ѝ се късаше от нелепата загуба на такъв млад живот и от болката, която тази загуба предизвикваше.

Софи разви бялата хартия и извади малка тъмносиня кутийка. Тим седеше и я гледаше, на лицето му имаше тъжна усмивка. Беше сутринта на Коледа и двамата пиеха кафе с топли кроасани във всекидневната, където предишния ден тя бе поставила голяма, но изящна елха, украсена със сребърни звезди и гирлянди.

— Надявам се да ти влезе в работа — каза той.

Заинтригувана, тя откри, че в кутията има синя кадифена торбичка, а от нея извади петсантиметров кламер от масивно сребро във формата на гръцка колона.

— О, Тим! Прекрасен е! — възкликна тя, зарадвана. Не бе очаквала нещо толкова стилно и страните ѝ пламнаха от удоволствие. — Много ти благодаря, Тим.

— Радвам се, че ти харесва.

За миг настъпи конфузна тишина. След това Софи заговори:

— И аз имам подарък за теб. Под елхата е — дни наред се бе измъчвала какво точно да му купи. Не трябваше да е нещо показно скъпо, което можеше да го накара да се чувства неудобно, в същото време не трябваше и да е нещо прекалено евтино, защото можеше да я сметне за стисната. Накрая се спря на черен кожен портфейл. Беше изискан, но не прекалено.

— Точно от това имах нужда, Софи — каза той искрено, когато го разопакова. — Толкова си добра с мен, а сега и този прекрасен портфейл. Много съм ти благодарен. Осъзнавам, че не съм много приятна компания в момента, но с твоя помощ започвам да се чувствам по-малко нещастен.

Тя се усмихна широко.

— Нали това е целта? — отвърна ведро.

Същата вечер ѝ се обади Брок. Прехвърли разговора в спалнята, тъй като Тим, Джийн и Алън седяха във всекидневната и гледаха телевизия.

— Исках да ти пожелаая много щастлива Коледа, скъпа моя — каза той веднага. — Семейството ти около теб ли е?

— Мама и Алън са тук — отвърна весело Софи, не можеше да спомене за Тим. Все още потреперваше от срам, като си спомнеше как промълви името му. — Ти какво правиш?

— В Ню Йорк съм, засипан от гостоприемството на всичките ни приятели, които до един те поздравяват.

Софи си представи ясно картината. Ентусиазирани домакини, преминали шедесетте, уреждаха безкрайни обеда и вечери в чест на Брок, защото беше богат, чаровен и отново свободен. Колко често бе седяла, отегчена до смърт, по време на тези бляскави старчески събирания, докато бе омъжена за него, и колко благодарна се чувстваше, че вече не ѝ се налага да ги посещава.

— Поздрави ги и от мен — каза тя учтиво, чувстваше се отново като благовъзпитано момиченце.

— Подаръкът ми няма да е пристигнал още — продължи той спокойно и тя си го представи, изтегнал се на кадифеното канапе с пура и чаша бренди. — Изпратих го с експресна поща преди два дни, но знаеш как е по Коледа.

— Не трябва да ми пращаш коледни подаръци, Брок — отбеляза тя. — Аз не съм ти взела нищо.

— Но аз обичам да подарявам, скъпа моя. И няма да спра да те изненадвам до края на живота си.

— Ти беше достатъчно щедър, Брок. Не мога да продължавам да приемам от теб подаръци, след като вече не сме женени.

Той звучеше искрено развеселен.

— Защо не, мила?

— Защото...

— Нали още сме добри приятели? Въпреки всичко? Не може ли добрите приятели да си изпращат по някоя дрънкулка от време на време, скъпа моя?

— За Бога, престани да се държиш с мен като с дете! — избухна тя вбесено. — От години имаме този проблем. Това е причината, която ме накара да си тръгна. Ще ми се да намериш някоя, Брок. Наистина.

От другата страна на линията настъпи обидена тишина и след малко го чу да въздиша пресекливо.

— Независимо дали си намеря или не, ти винаги ще имаш запазено място в сърцето ми, Софи. И аз ще продължавам да ти изпращам подаръци, докато не се появи в живота ти човек, който да има нещо против. Не мисля, че на Тим това му пречи, нали? Не трябва да ревнува от старец като мен.

Как можеше да е толкова нетактична при такова благородство? И въпреки това Софи осъзнаваше, че любезността е едно от оръжията му.

— Животът си е мой — отвърна тя рязко, доволна, че не може да я види как се изчерви, когато спомена Тим. И благодарна, че Тим, все още тъжащ за починалата си съпруга, не го чу. Набързо пожела на Брок щастлива Нова година, затвори слушалката и се върна във всекидневната.

— Кой беше, скъпа? — попита Джийн покровителствено. Обичаше винаги да е в течение какво прави дъщеря ѝ.

— Брок. Пожела на всички ви щастлива Коледа — отвърна кратко Софи.

Майка ѝ я изгледа с любопитство.

— Много мило от негова страна. Струва ми се, че вие двамата някой ден може пак да се съберете. Той още те обича.

Тим рязко вдигна глава, а Джийн палаво се усмихна. Софи почервения от раздражение.

— О, мамо, какви глупости говориш!

— Майка ти е стара романтичка — отбеляза омиротворително Алън. — А аз може ли да получа още от това прекрасно Порто?

— Мислиш ли, че Брок наистина продължава да те ухажва? — попита Тим. Алън и Джийн си бяха тръгнали преди половин час и Софи бе направила прясно кафе, тъй като и на двамата с Тим не им се спеше.

— Разбира се, че не — каза троснато тя, подвиг крака под себе си и се сви на дивана. — Той просто е много мил и грижовен човек. Само ми се обади да ми пожелае весела Коледа. — Не каза нищо за подаръка, който летеше над Атлантическия океан.

Тим изглеждаше изненадан.

— Нали знае, че съм отседнал при теб?

Тя поклати глава:

— Не.

— Как така?

— Ами защо да му споменавам? Вече не съм омъжена за него — отвърна тя раздражено.

— Значи не знае, че сме се срещнали отново след толкова години?

— Не... може и да знае, не съм сигурна — отвърна тя разсеяно. Ако Брок се обади, докато Тим е сам в апартамента, щеше да стане много конфузно.

— Не е ли по-добре да му кажеш какво се е случило? — каза Тим, сякаш прочете мислите ѝ. — Да речем, че аз вдигна телефона, когато се обади. Може да си помисли, че имаме връзка или някоя друга глупост.

Лицето на Софи пребледня от тона му.

— Не вярвам, че си мисли подобно нещо — каза тя горчиво, — но ще му кажа следващия път, когато се обади. Не че е негова работа.

— Изневерявала ли си му някога, Софи? — попита Тим заинтригувано.

Тя го погледна право в очите.

— Никога — отвърна искрено.

— Никога ли не си се изкушавала? Сигурно понякога си харесвала някой по-млад от него.

— Нямах много възможности да се срещам с по-млади хора — отвърна тя с кисела усмивка. — Но, честно, не одобрявам изневярата, когато си женен. Защо да се жениш, щом смяташ да кръшкаш?

— И аз никога не съм изневерявал на Каро — каза той тихо, — но това беше, защото я обичах прекалено много. Не исках никого, освен нея.

Софи мълчеше, пръстите ѝ късаха копринените ресни на възглавничката на дивана под нея на парченца.

— Ще е хубаво, ако някой ден намеря друга, но се съмнявам, че ще стане — продължи тъжно. — Трябва да мине много, много време — обърна се и я погледна. — Мислиш ли, че можеш пак да се влюбиш някога?

Тя извърна поглед и го впи в пейзажа, който висеше над камината. Брок бе купил картината като инвестиция.

— Кой знае? — отвърна тя, а объркването и нещастieto у нея растяха.

Тим стана бавно с ръце в джобовете, протегна се и се прозя.

— Благодаря за прекрасната Коледа, Софи. Ти направи чудеса с мен днес. Не бях сигурен дали ще оцелея, но ми беше много приятно.

И тя стана, изпълнена с копнеж да го прегърне и да го утеши, но й беше безпределно ясно, че още принадлежи на Каролин.

— Поне беше спокойно и тихо — каза тя, като й се щеше да бе измислила нещо не толкова банално. Беше от фразите, които би казал Альн.

— Да — и той излезе бавно от стаята и се прибра в своята спалня, без да каже нито дума.

Одри беше трескава от вълнение.

— Толкова се радвам, че ни поканиха — възкликна тя и размаха картичката, която бе пристигнала със сутрешната поща. — Умирах от желание да ме поканят на парти в Милтън Манър. Сигурна съм, че Сузи и Куентин Бърчфийлд умеят да забавляват добре гостите си. О, Господи, ще си прекараме страхотно!

Никълъс, който се канеше да тръгва за работа, разбра, че тя говори на него. Не беше я виждал толкова превъзбудена от години. Напоследък се носеше из къщата като мъченица, не се усмихваше и вечно бе намръщена и кисела.

— О, много мило! Кога е? — той се спря на вратата на кухнята, под мишница бе стиснал папка с чертежи за преустройството на стар хамбар.

— На Нова година — тя прочете поканата отново с блеснали очи: „Вечеря в 20,30. Транспорт за къщи в 2,30 сутринта. Официално облекло.“

— Какво? След пет дни? Не са ни оставили много време да се подготвим, не мислиш ли? Сигурно някой им е отказал.

Одри почервения от раздразнение.

— Винаги разваляш всичко. Предполагам, че са били толкова заети по Коледа, че са се забавили с изпращането на поканите. Веднага

ще им напиша отговор и ще го пусна в кутията им.

— Все още съм убеден, че впоследствие са се сетили за нас — измърмори Никълъс. Не искаше да вгорчава радостта ѝ, но се ядоса, че е толкова щастлива, че ще ходи с него на парти, давано от някакви превзети новобогаташи простаци, а на Коледа цял ден не му обърна никакво внимание.

Но Одри не искаше и да чуе. Чудеше се дали да облече дългата червена копринена рокля с изрязан гръб и дълги ръкави или черната кадифена вечерна рокля. Или да си купи нещо ново? Мисълта я изкушаваше. Може дори да отскочи до Лондон и да помоли Патриша да ѝ помогне с избора. — Трябва да е нещо секси. Да! Точно от това имаше нужда. Рокля, която ще накара мъжете да се обръщат след нея и която дори може да принуди и Никълъс да се замисли.

Докато претрупваше домакинската работа, доволна, че Амелия и Ребека бяха излезли да играят с приятели, в главата ѝ бе истинска бъркотия от вълнение. Близкото познанство със семейство Бърчфийлд беше стара нейна амбиция, още откакто се преместиха в този квартал. Изглеждаха такава бляскава двойка, фучаха напред-назад по калните провинциални пътища в хубавите си спортни коли: нейната яркочервена, а неговата — тъмносиня. Одри бе убедена, че са очарователни, образовани и забавни. А сега имаше възможност да се сприятели истински с тях... Представи си как я канят на тенис, на плуване, коктейли предобед, официални вечери — животът, до който Дениз О'Брайън никога не би била допусната.

Няколко минути по-късно вече говореше по телефона с Патриша.

— Имаш ли някакви планове за утре? — попита тя без предисловия. — Искам да ми помогнеш да избера убийствена рокля за много специално новогодишно празненство.

Старанието на Софи да не споменава новогодишната нощ заради Тим ѝ костваше все повече усилия. Цяла седмица не спряха да ѝ се обаждат приятели и да я канят на празненства. Тя отказваше с аргумента, че вече е поела ангажимент, но очевидно всички, освен тях двамата, се подготвяха усилено за празника.

— Защо не излезеш? — каза той накрая. — Няма да имам нищо против да си легна рано.

Софи се усмихна. Откакто ѝ гостуваше, всяка вечер си лягаха рано, единственото им развлечение беше гледането на телевизия.

— Забрави ли колко мразя Нова година, Тим? Винаги се депресирам и плача. Помниш ли, когато отидохме на парти в ателието на някакъв художник? И ти се ядоса, като казах, че трябва да наемем кола, за да се приберем, защото няма таксита. Накрая трябваше да вървим пеш от Айлингтън до Челси.

Той се усмихна.

— Да. Бях доста груб с теб, нали? Мисля, че плака по целия път до вкъщи.

Смехът на Софи изпълни стаята.

— Нищо чудно, че мразя новогодишните празненства. Честно, Тим, бих предпочела да остана тук и да сготвя за двамата нещо специално. Още ли обичаш омари?

— А папата католик ли е? — за първи път в очите му се появиха старите искрици.

— Тогава всичко е уредено. Шампанско, омари и ще си легнем рано. Ще се преструваме, че е средата на юни или нещо подобно — добави тя весело.

— Ами семейството ти?

— Майка ми и Алън винаги посрещат Нова година сами, това е традиция. Що се отнася до Одри, тя вече ми се обади три пъти, за да ми каже, че ще ходи на някакво снобско парти у съседите. Да се надяваме, че това ще ги помири с Никълъс.

— Той още ли се вижда с приятелката си?

— Одри твърди, че скоро намерила в джоба му квитанция от покупка на бижу. Според нея е било коледен подарък.

Тим направи гримаса.

— Охо! Лоша работа, а?

Софи кимна, изражението ѝ бе сериозно.

— Ще ми се да изпитвах повече съчувствие към Одри. Знам, че Никълъс се държи зле с нея, и наистина не одобрявам изневерите на съпрузите, но имам чувството, че всичко е по вина на Одри. Непрекъснато мрънка. Все се сърди и мърмори. Знам, че ми е сестра и се чувствам ужасно, че страда, но — честно казано — не съм изненадана, че Никълъс е потърсил нещо извън брака. Според мен просто иска малко спокойствие и аз не мога да го виня.

— Бракът е странно нещо — каза той замислено. — Винаги малките камъчета обръщат колата. Скуката може да убие всичко. Повече двойки се развеждат, защото са си доскучали, отколкото, по която и да е друга причина — Тим я погледна внимателно. — Беше ли в началото силно влюбена в Брок?

— Да. Бях като замаяна, но сега, като обърна поглед назад, съм сигурна, че стана отчасти защото... — тя пое дълбоко дъх и започна да почервява. Не искаше да споменава това, но неволната ѝ грешка я накара да пламне от неудобство.

— Защото какво?

— О, нищо особено. Защото бях прекалено млада — заекна тя.

— Не. Искаше да кажеш нещо друго — настоя Тим. — Ти се запозна с него малко след като аз заминах за Австралия, нали?

— Нещо такова — звучеше разсеяно.

— И кое те накара да се влюбиш в мъж, достатъчно възрастен да ти бъде баща? Добре те познавам и знам, че не е било заради парите.

Софи беше възмутена.

— Напълно си прав. Със сигурност не беше заради парите му!

Последва дълга тишина, преди някой да заговори отново.

— Не беше ли, защото аз те изоставих, Софи? — попита той тихо.

Тя сведе поглед, неспособна да го погледне в очите.

— Възможно е — каза. Не можеше да го излъже. — Но всичко стана много отдавна — добави колебливо.

За нейна изненада, той се пресегна и сложи длан върху ръцете ѝ.

— Трябваше да замина. Майка ми ме задушаваше. Бях на дванадесет, когато баща ми почина, и веднага след това тя започна да се държи с мен, сякаш бях заместител на съпруга ѝ.

— Не знаех.

Тим въздъхна.

— Знам, че за нея това беше ужасно, но тъй като съм единствено дете, за мен също беше истински ад. Тогава се появи възможността да замина за Австралия и... Съжалявам, Софи, вероятно съм постъпил ужасно и с теб, и с майка си, но просто трябваше да замина, преди ситуацията да ме смачка.

— Майка ти как го прие? — попита тя с любопитство. Никога не бе виждала госпожа Калторп, но предполагаше, че е крехка жена.

— Според мен това беше най-доброто за нея. Отново започна да преподава и сега е добре.

Софи се почуди колко дълго щеше да държи дланта си върху нейната. Тръпки на удоволствие се разнасяха по ръката ѝ и из цялото ѝ тяло, но знаеше, че той не подозира за чувствата ѝ. Проявяваше към нея единствено братско разбиране.

— Не си се оженила за Брок, за да се утешиш, нали? — гласът му беше тих и загрижен.

Вдигна стреснато поглед, срещна настойчивите му очи и разбра, че не може да го излъже.

Тя бавно кимна и прехапа долната си устна, сякаш изпитваше силна болка.

— Ти тръгна толкова внезапно — промълви. — Не ме предупреди. Единия ден бяхме заедно, а на другия вече те нямаше, и то завинаги. Беше истински шок.

— Знам. Съжалявам, Софи. Наистина нямах време да ти кажа какво става. Трябваше да взема бързо решение и просто сграбчих възможността. Егоистично от моя страна, знам и съжалявам, че нараних теб и майка ми, но отчаяно исках да се махна. Нямах представа, че ти ще се омъжиш толкова бързо. Все още си много млада.

— Когато Брок се появи, той наистина ме промени, Тим. Буквално ме помете. За отрицателно време започнахме да летим по света до невероятни места, за които бях чувала само в часовете по география. Отначало бракът ни беше прекрасен и сега не съжалявам за нищо — добави тя решително.

Той стисна ръката ѝ, преди да я пусне.

— Радвам се, Софи. Е... — замълча за кратко. — Сега и двамата пак сме сами, нали? Странно как се подрежда животът! Чудя се дали и двамата някога ще си намерим някого другиго? — беше от въпросите, които не изискват отговор, и затова тя извърна поглед, за да не разбере той, че за нея нищо не се бе променило.

— Не искам да закъсняваме — суетеше се Одри, докато съзерцаваше за сетен път външния си вид в огледалото в коридора. Тюркозната рокля от тафта, която си бе купила, заедно с подходящия

жакет със скъпоценни камъни, подчертаваше отлично фигурата ѝ. Този следобед бе ходила на фризьор, за да ѝ направи прическа. Точката поставяха новите кристални обеци, които блестяха като миниатюрни ледени висулки.

Никълъс се отказа от опита да закопчее вечерното си сако. Бе напълнял, но не го беше грижа. Животът бе прекалено кратък, за да го прекарва в тревоги за талията си.

— Но не искаме да пристигнем и първи, нали? — отбеляза той, докато лъскаше очилата си. — Какво знаем за тези хора? Какво ще бъде това празненство? — проявяваше първи симптоми на досада още преди да е пристигнал.

— Много изискано според мен. Колите на доставчиците на храна фучат по алеята цял ден, а хората от цветарската фирма пристигнаха още по обед. Мисля, че всички, които са нещо в този град, ще са там тази вечер — от вълнение почти бе забравила за Дениз О'Брайън.

— Предполагам, че искаш да отидеш с колата?

Веселото ѝ настроение се изпари.

— А ти какво очакваш да направя, да ида пеша? — и тя протегна обувия си в копринена обувка крак, сякаш да подчертае абсурдността на въпроса му.

— Но къщата им е само на стотина метра по алеята, а и няма да има място за паркиране на всички коли.

— Тогава ще трябва да ме закараш и да върнеш колата тук — тя поклати глава като разгневена кокошка. — Да не мислиш, че ще се влача по алеята, ще се изпоцапам с кал и ще замръзна до кости само защото ти не искаш да изкараш колата? Прическата ми ще се развали и като пристигна, ще изглеждам ужасно!

— Добре, добре — опитваше се да не избухне, но би предпочел да си прекара вечерта у дома. Мразеше големите празненства, коланът на панталона му го стягаше и дори не познаваше семейство Бърчфийлд. — Да вървим тогава — каза той и взе ключовете за колата от масичката в коридора. Леко успокоена, Одри сложи на раменете си вълнена наметка и с високо вдигната глава пое напред — като дукеса, която се кани да влезе с апломб в залата.

Сузи Бърчфийлд беше висока и слаба и на Никълъс му заприлича на русалка, докато бързаше към тях в дългата си прилепнала блестящо зелена рокля, за да ги поздрави. Косата ѝ бе също дълга и руса и тя непрекъснато я приглаждаше, отмяташе на една страна и си играеше с къдриците си.

— Здравейте! — гласът ѝ беше нисък и дрезгав, пълните ѝ устни бяха аленочервени и блестяха. — Вие сигурно сте Одри и Никълъс Бевън. Толкова се радвам, че дойдохте. Вземете си чаша шампанско и елате да ви запозная с останалите — тя протегна бледите си ръце и праметна косата върху едното си рамо, после върху другото, опиянена от идеята, че е най-красивата жена на това място.

Одри и Никълъс се озоваха в задушна зала, пълна със сиво кадифе и розова коприна, където множество хора се облягаха по меки канапета или се изтягаха на мечи кожи пред камината.

Хипнотизирана от екзотичното същество, което веднага я бе накарало да се почувства като провинциална домакиня, Одри се огледа наоколо и физиономията ѝ замръзна и се смръщи. Не само заради крещящата декорация и многобройните слуги, които префучаваха наоколо с подноси с шампанско, нито дори заради бумтящата рок музика, която се носеше от другата стая, а заради самите гости, които изглеждаха прекалено странни за традиционните ѝ представи. Момичетата — всички доста по-млади от нея — носеха екстравагантни и доста разголени дрехи и екзотичен грим. Мъжете изглеждаха скъпо небрежни, някои имаха дълги рошави коси, други бяха обръснати до кожа. Всички, дори и мъжете, както по-късно щеше да разкаже на Софи, носеха обеци на всяко ухо, а някои дори и халки и камъчета на носовете си.

— Това е Куентин — каза провлачено Сузи и обви ръце около дребен пъргав мъж, преминал петдесетте, чиято буйна къдрава коса обграждаше лице с неандерталски черти.

— Радвам се да се запознаем. Хубаво е, че дойдохте — каза той и стисна ръцете им. — Чувствайте се като у дома. Седнете, вземете си питиета.

Никълъс огледа подозрително черния кожен панталон на Куентин и елека му, облечен върху кадифена риза на цветя. Както и да си изкарваше прехраната, Куентин Бърчфийлд беше доста далеч от света на Никълъс Бевън.

— Харесва ли ви животът по тези места? — попита учтиво Никълъс. — Боя се, че тук сме доста задръстени провинциалисти.

Одри го изгледа злобно и после се обърна към Сузи и Куентин с ослепителна усмивка:

— Преди това в Лондон ли живеехте?

Куентин заговори с кратки резки изречения, докато поглаждаше сребърната халба, пълна с шампанско.

— Да. Живеехме в Мейда Вейл. Все още имаме апартамент в града. Но провинцията се отразява добре на децата. Затова се преместихме.

Поразена, Одри огледа Сузи. Не бе виждала жена, на която ролята на майка да отива по-малко. Може да си е осиновила.

— Колко деца имате? — попита тя.

Сузи праметна косата си на едното рамо лениво като Джери Хол.

— Четири — измърка тя. — Всички са под шест години. Две момчета и две момичета.

За втори път през последните пет минути Одри се почувства неадекватна.

— И вие имате деца, нали? Чух ги — продължи сладко Сузи. — А сега елате да се запознаете с приятелите ни — докато водеше Одри към една група хора, Никълъс попита Куентин какво работи. Одри се напрегна да чуе отговора.

— Мениджър съм на две групи — отвърна спокойно домакинът им. — „Липс“ и „Тру Сенсейшънс“. Много високо са в класациите.

Никълъс се опита да изглежда впечатлен. Но ноздрите му потрепнаха и той си припомни лудите години на младостта си, когато учеше в Единбургския университет. Защото безпогрешно разпозна острата и гадна миризма на канабис, носеща се от групичката, с която Одри се запознаваше.

Джийн се наведе към Алън, за да напълни отново чашата му. Седяха и чакаха звъна на „Биг Бен“ по радиото. Беше осемнадесетата им Нова година заедно и някакво злоещо предчувствие ѝ подсказваше, че не им остават още много. Алън се възстановяваше успешно от операцията, но никой не можеше да каже със сигурност дали е излекуван. При рака никога не можеш да бъдеш сигурен.

Мисълта за евентуалната му смърт висеше над Джийн по двадесет и четири часа в денонощието като тъмна сянка, закриваща слънцето и изпълваща хоризонта с ужас. Напоследък дори бе започнала да се буди посред нощ и да слуша внимателно дали той още диша. Беше абсурдно, разбира се. Нямаше явни усложнения. Всъщност водеше съвсем нормален живот, въпреки че бързо се уморяваше.

— Взе ли някакви важни решения? — попита той, докато отпиваше от шампанското.

— Да продължавам да не пуша — отвърна тя решително. — Мисля, че засега се справям добре, нали?

— От шестдесет на ден до нито една — това е истинско чудо. Както бе тръгнала, щеше да гушнеш букета преди мен.

Сърцето ѝ спря за миг. Не бяха обсъждали смъртта, поне не като нещо, лично засягащо ги. Не можеше да си представи как ще остане сама. Дори мисълта за живот без Алън бе като да я хвърлят в бездънна ужасяваща пропаст без спасително въже.

Той погледна масивния си златен часовник.

— Не остана много — отбеляза.

— А ти какви решения взе за предстоящата година? — попита тя, за да поддържа доброто настроение.

— Ще удвоя обичайната си доза уиски, ще намаля консумацията на сода и ще си предпиша поне по една кутия шоколадови бонбони на седмица — той вдигна победоносно чашата си.

Джийн се засмя, зарадена от веселостта му.

— Ще надебелееш и ще подпухнеш.

— Божествено!

Когато първите удари на „Биг Бен“ изпълниха стаята, заедно с тях влетяха хиляди спомени от последните шестдесет и пет години. На Джийн ѝ се струваше, че звънът на часовника отбелязва всички специални събития и семейни годишнини още от детството ѝ, когато баща ѝ се покатерваше през прозореца, за да „донесе добър късмет на къщата“.

— Честита Нова година — прошепна Алън, когато и последният удар заглъхна. — И нека най-доброто още да ни предстои.

Каза си, че трябва да е смела.

— Така ще бъде, скъпи — докосна чашата му със своята. — Предстоят ни прекрасни години, и то много на брой.

Отпиха от шампанското, гледайки се нежно в очите. След това той я целуна пак, тя притвори очи и замоли желанията ѝ да се сбъднат.

В изпълнената с тържественост тишина на апартамента в Ййтън Софи и Тим допиваха чашите си след емоционалната кулминация на полунощ. Никой от тях не продумваше, Тим бе потънал в свой собствен свят, а Софи, чувствителна към настроението му, внимаваше да не смущава мислите му.

— Сигурно ще е най-добре да си лягаме — каза той накрая. — Утре на работа ли си?

Софи кимна.

— Дадох на Кейти и Франки почивен ден, защото и двете отидоха да празнуват в провинцията, но си мислех, че ще е добре да отворя, както обикновено.

Тим изглеждаше заинтригуван.

— Мога ли с нещо да ти помогна? Ще ми се да се занимавам с нещо. Беше толкова мила, като се погрижи за мен и ме остави да живея при теб.

— Ще се радвам на компанията ти — отвърна тя, като се опита да не звучи прекалено ентузиазирано. — Но не вярвам да се случи нещо особено.

— Нищо. Мога да лъсна мебелировката, какво ще кажеш? Много съм добър и с бърсането на прах, в случай че си готова да ми повериш китайска ваза за тридесет хиляди паунда — усмихваше се живо, доволен, че си е намерил развлечение.

— Ще ти кажа как можеш да ми помогнеш — започна замислено Софи. — Имам нужда от човек, който да въведе в ред сметките ми. Полудявам, като се захвана с документацията, а ти си добър в тези неща, нали?

— Стига да не е нещо много сложно — каза той с шеговитата скромност.

— О, това ще е прекрасно! — Софи бе искрено благодарна. — Направо ще ми спасиш живота.

Когато си пожелаха лека нощ, той приятелски я притисна към себе си.

— Благодаря ти отново — каза смутено. — За всичко. Ти си великолепна.

— Всичко е наред, Тим — отвърна тя и също го прегърна. Гледаше го как се обръща и се отдалечава по коридора към стаята си, движеше се с вродена атлетичност, дългите му крака пристъпваха с лекота, ръцете му бяха небрежно напъхани в джобовете на панталоните. Но тилът му ѝ се стори трогателно уязвим. В късата му прическа имаше нещо момчешко. Въздъхна. Не можеше да продължава така — да бъде толкова близо до него, а в същото време толкова далеч, това я убиваше. Може би майка ѝ беше права, може би не трябваше да го кани за неопределен срок. Но знаеше и че няма да понесе, ако си тръгне.

Сама в спалнята си, тя се опита да се успокои и заспи, но беше невъзможно. Не и когато на десет метра от нея Тим лежеше сам, изгубен може би завинаги за нея, защото още боготвореше спомена за Каролин.

Колко време трябваше на човек, за да преодолее загубата на съпруг, чудеше се тя. Познаваше хора, които се бяха оженили повторно след година, и обикновено това бяха тези с най-щастливи бракове. Дали и с Тим щеше да бъде така? Или бе орисан да прекара следващите няколко години, потънал в мъка, неспособен да приеме загубата?

Стрелките на малкия часовник на нощното ѝ шкафче показваха един и половина. Новата година вече откъсваше минута по минута, проправяше си път през настоящето и го превръщаше в минало. Зарови лице във възглавницата си, затвори плътно очи и се зачуди дали не трябва да го помоли да се изнесе, преди да стане прекалено късно. Ако вече не беше станало.

Усмехнатите им лица плуваха край стените, подът беше толкова далеч, че краката ѝ, изглежда, не го докосваха. След това лицата ставаха още повече, все още се хилеха, приближаваха се и я целуваха по устните. Десетки целувки, сякаш целият свят я целуваше. Одри никога не се бе чувствала така преди. Смътно си спомняше как някой стискаше здраво ръцете ѝ, докато пееха „За старите приятели“, и

стаята около нея се въртеше. След това се отпусна на едно канапе и от двете ѝ страни имаше хора, ръцете и краката им се сплетоха с нейните, всички се смееха, докато по страните им не потекоха сълзи, крещяха от радост, но тя не си спомняше каква бе причината. Какво беше толкова смешно? Не че имаше значение. Нищо нямаше значение, освен емоциите, които се разливаха по тялото ѝ и караха вътрешностите ѝ да потръпват от копнеж, развързваха ръцете ѝ, които търсеха жадно и се натъкваха сред стонове от удоволствие на кадифеномека кожа около твърда като желязо плът.

— Господи, фантастична си! — чу тя дрезгав мъжки глас до ухото си. — Вземи ме в себе си, нека те напълня с бебета.

Одри едва различи думите, беше толкова омаяна от откритието си. Плъзна се на пода, коленичи и пое гладкия като коприна орган в устата си, а мъжът хвана главата ѝ и сграбчи със силните си пръсти косата над ушите ѝ. След това се отдръпна сам, стана, прегърна я през кръста и я повали върху огромното легло, покрито с кожи от норки. Без да се съпротивлява, Одри му позволи да разкъса пликчетата ѝ и обви ръце около шията на мъжа, докато той влизаше, стенойки, в нея.

Притисна се към него, движенията ѝ бяха изпълнени със страст, започна да вика, докато желанието се разливаше на огнени кръгове по оголените ѝ вече гърди и шията ѝ.

— О, да! — стеноше мъжът. — О, Господи, толкова си сладка и тясна. О, да! Искам да те чукам цяла нощ. Да те чукам, както си малка и тясна, докато не започнеш да молиш за милост. О, Господи! Господи! Свършвам... Свършвам... Чукай ме, да!

Полудяла от желание, Одри движеше ритмично бедрата си, извиваше гръб и се притискаше към него, а нещо горещо, парещо и изключително приятно растеше у нея, заливаше я, разпалваше се и накрая експлодира сред вълни от помитаща наслада. Мъжът успя да се съдържи през последните няколко секунди, след което и двамата дишаха тежко, сякаш бяха пробягали маратон, притискаха лепнещите си тела, а потта се стичаше на вадички под дрехите им.

Одри не си спомняше нищо, докато не мина известно време. Без да знае как, отново се озова във всекидневната на семейство Бърчфийлд, където разнообразната сбирщина от гости все още се протягаше по канапетата, а Никълъс бе потънал в разговор с някого, който после се оказа счетоводителят на Куентин Бърчфийлд.

— Може ли да те видя пак? — чу тя мъжът да прошепва в ухото ѝ. После мушна лъскава визитна картичка в ръката ѝ. — Ще ти се обадя. Трябва да го направим пак. Господи, това беше най-доброто чукане, което съм преживявал от години. Ти си малка палавница, нали?

След като скри хубаво картичката в чантата си, Одри го погледна по-внимателно и го видя както трябва за първи път. Лицето му беше издължено и слабо и имаше най-сексапилните светлосини очи, които бе срещала. Господи! Тя се олюля като в несвяст и седна тежко на облегалката на канапето. Никога не се бе чувствала толкова странно в живота си. Нито толкова щастлива. Или толкова възбудена. Дори не бе чула името му и в момента някакви остатъци на етикет не ѝ позволяваха да погледне визитката му, но, разбира се, че щеше да го види пак. Щом Никълъс си имаше ужасната Дениз О'Брайън, тогава и тя положително можеше да си има някого.

— Сигурна ли си, че си добре, Одри? — попита Джийн и погледна въпросително по-голямата си дъщеря. Прекарваха уикенда заедно и докато Алън си почиваше на горния етаж след обяда, а Никълъс се разхождаше с Амелия и Ребека, те седяха до разгарялата се камина във всекидневната и обменяха семейни новини.

— На мен нищо ми няма — отвърна бързо Одри. — Би трябвало да се тревожиш повече за Софи.

Джийн вдигна изящно оформените си вежди: прекрасно знаеше какво има предвид Одри, но реши да подпита за Тим.

— Защо?

— Пръска пари из Лондон заедно с Тим — отвърна Одри троснато. — Какво си мисли, че прави? Показва на стария си приятел стил на живот, с който той започна бързо да свиква.

— Тим е опечален вдовец и се радвам, че двамата със Софи могат да си доставят малко щастие — отвърна Джийн кротко. — Не мога да разбера защо си против, скъпа. Все пак познаваме Тим от много време и Софи беше толкова тъжна, когато той замина.

— Остава само да го назначи и в магазина — продължи мрачно Одри — и той ще приеме, защото тогава наистина ще си стъпи на краката.

— И какво от това, скъпа? — Джийн подпъхна възглавничките на канапето по-удобно под кръста си. — Защо завиждаш на сестра си за всяко малко удоволствие?

— Малко удоволствие! — Одри изсумтя презрително. — Живее си като принцеса, откакто навърши двадесет и една, имала е всичко, което си пожелае, а сега си купува Тим и това е единствената причина той да се навърта около нея.

Джийн присви очи. Одри беше толкова прозрачна, още повече, когато собственият ѝ живот се сриваше.

— Как са нещата между вас с Никълъс? — попита тя внезапно.

Одри сви рамене:

— Както обикновено.

— Още ли има връзка със секретарката си?

— Предполагам.

— Предполагаш? Не знаеш ли? Не те ли интересува? — тя изгледа невярващо Одри. — Звучиш, сякаш ти е все едно дали има любовница или не.

Одри хвърли още едно дърво в огъня и облак от искри изригна като малък фойерверк зад голямата решетка.

— Може да прави каквото си иска — отвърна тя хладно.

— Е, май си сменила плочата — отбеляза сухо майка ѝ. После впи поглед в Одри. — Да не би случайно и ти да си имаш любовник?

Одри се изчерви толкова силно, че дори очите ѝ се наляха с кръв, и започна бързо да разбутва огъня, като мушкеше едно въглените с металната маша.

— Не говори абсурдни неща! — отвърна тя с разтреперан глас.

— Въобще не съм убедена, че говоря абсурдни неща. Но кой може да те вини? Най-доброто отмъщение е да си го върнеш и ако това те прави по-малко гневна на Никълъс, тогава смятам, че е много добра идея.

Одри изглеждаше напълно шокирана.

— Как можа да си го помислиш, мамо? Две злини не правят едно добро.

— А най-голямата злина е да се държиш като двулична моралистка — отвърна Джийн.

— Но аз... — Одри избухна в сълзи, мокрите ѝ бузи блеснаха под светлината на огъня. — Не знам какво да правя — простена тя и

притисна смачкана салфетка към устата си.

Изражението на Джийн се смекчи.

— В какъв смисъл? Да не си влюбена?

— Не мисля... О, не знам! Много съм объркана.

— Какво става? И той ли е женен?

— Да, но не е там проблемът — Одри си издуха носа и шумно подсмръкна. Седяха и мълчаха, Джийн знаеше, че нищо няма да спечели, ако притиска прекалено силно дъщеря си. — Никога не съм срещала човек като него — прошепна Одри накрая.

Въпреки че умираше от любопитство да разбере кой е този мъж, Джийн само попита:

— И какво му е различното?

Одри се загледа в огъня.

— Всичко. Той е... той е... О, сексът с него е чудесен. Не знаех, че може да е толкова хубаво. Никога не е било така с Никълъс, дори и в началото — тя погледна засрамено майка си. — Постоянно искам да го правя с Трой. Фантастично е. Само за това мисля.

— Хм. Трой, а? Кой е той? Къде се срещнахте?

— На новогодишното празненство у съседите — отвърна замечтано Одри.

— Никълъс подозира ли нещо? — Джийн почувства нужда от още една чаша кафе. Посегна към кафеника и си наля.

— Ако подозира, не ми го е показал с нищо, но вероятно е толкова погълнат от Дениз, че му е все едно.

— И какво ще правиш сега? Нали не се каниш да избягаш с този Трой? Ами децата? — Джийн вече започваше да се притеснява. Преди никога не бе виждала Одри толкова объркана и замаяна, а това не вещаеше нищо добро.

— Разбира се, че няма да изоставя Амелия и Ребека — отвърна възмутено Одри — ти за каква ме мислиш?

— „Никога не съм срещала човек като него“ — отвърна й веднага Джийн. — Няма нищо лошо да се позабавляваш, ако не си размътваш мозъка, както вярвам, че е направил и Никълъс със секретарката си, но да се влюбиш и да изгубиш контрол над себе си е нещо съвсем друго, Одри. Това е опасно. За всички ви.

— Трой наистина е опасен — от нейната уста прозвуча като огромно достойнство. — Той е като наркотик и всичко, за което

копнея, е да бъда с него — тя притвори очи и бавно облиза долната си устна.

Джийн се почувства засрамена и сконфузена при тази явна демонстрация на сексуално желание. Освен това беше съвсем нетипично за Одри. Тя винаги беше толкова примерна и затворена, и определено не беше склонна да дискутира интимния си живот. Понякога Джийн дори се чудеше дали изобщо води полов живот след раждането на момичетата. Едно беше сигурно: сега си наваксваше за загубеното време.

— Е, гледай да не те хванат — отвърна Джийн делово.

— Няма страшно — Одри я погледна през полупритворени очи, премаляла. — Срещаме се на тайно място, знаем го само двамата — добави тя шепнешком.

— Е, стига да внимаваш... — Джийн замълча и ѝ се щеше да не се чувства толкова потисната. Преди година се предполагаше, че Одри е щастливо омъжена за Никълъс, Софи обикаляше света с Брок, а Алън беше в цветущо здраве. Как можа всичко така да се промени за толкова кратко време?

— Нали няма да кажеш на Софи? — настоя Одри, прекъсвайки мислите ѝ.

— Изобщо не съм имала намерение.

Седяха мълчаливо от двете страни на камината и избягваха да се гледат в очите. Споделянето на интимни тайни винаги ги бе карало да се чувстват неудобно и точно търсеха начин да сменят темата, когато Никълъс се върна с Амелия и Ребека.

— А, ето ви и вас — възкликна Джийн с облекчение, сякаш бяха отсъствали часове.

В отлично настроение и много приветлива, Одри скочи на крака.

— Здравейте, милички. Добре ли прекарахте?

Никълъс изглеждаше поразен.

— Просто се поразходим в горичката.

— И, мамо, мамо, знаеш ли какво намерихме? — попита нетърпеливо Ребека, докато Одри ѝ помагаше да си съблече якето с карирана подплата.

— Какво? — попита Одри разсеяно.

— Малка сладка хижа — намеси се Амелия внезапно с победоносна усмивка. Лицето на Ребека посърна.

— Аз щях да кажа на мама!

— Бавна си като охлюв — отвърна Амелия с подлудяващо високомерие. — Охлюв! Охлюв!

— Нали каза, че мога да кажа на мама? — изплака Ребека.

— Защо и двете не кажете на мама една по една? — предложи Никълъс с най-разумния си тон.

— И какво е толкова особено на тази хижа? — попита Одри, която изведнъж се бе раздразнила. Джийн я следеше внимателно и се досети за внезапното неудобство на дъщеря си.

— Беше като къщичката в онази книжка с картинки, нали се сещаш — „Червената шапчица“, и имаше малка вратичка — обясни задъхано Амелия.

— Аз щях да кажа за вратичката! — изпищя Ребека и увисна на полата на Одри. — Имаше малка вратичка и ние се опитахме да я отворим...

— Но беше заключена, после един мъж дойде и я отвори с голям ключ — добави Амелия развълнувано. — И татко го познаваше.

— Да. Татко го познаваше — каза Ребека със съкрушено изражение. — И това аз трябваше да го кажа на мама.

— Значи живее в хижата? Като вещицата и големия лош вълк? — попита развеселено Джийн.

— Не — каза Никълъс и отмахна от раменете си палтото от овча кожа. — Помниш ли онзи човек, с когото се запознахме у семейство Бърчфийлд?

— На празненството у семейство Бърчфийлд имаше десетки мъже — отвърна дрезгаво Одри.

— Онзи, с когото ти танцува много. Имаше смешно име. Някакво гръцко. Както и да е, той е собственик на тази част от гората чак до Парсънс Лейн. През нея минава пътека. Така намерихме тази малка смешна хижа. Като от приказките е — обясни Никълъс. Беше порозовял и освежен от чистия въздух и, изглежда, разходката с децата му бе харесала.

— Колко интригуващо — каза саркастично Одри и страните ѝ поаленяха.

— И знаеш ли за какво я използва? — попита ентусиазирано Амелия.

Одри погледна малката си дъщеря почти с отвращение.

— Е, кажи ми Джийн — каза тя хладно, избягвайки погледа на Джийн.

— Пише музика там — каза важно Амелия.

— Не точно, скъпа — поправи я внимателно Никълъс. — Пише текстове за поп групи — той се обърна Одри и Джийн. — Интересен тип. Трой май му беше името. Точно така. Каза, че в гората било приятно и тихо и нямал телефон или нещо подобно в хижата, за да го притеснява.

— Очарователно.

Джийн усети облекчението в гласа на Одри.

— Сигурно си го спомняш, Одри — продължи Никълъс. — Той беше...

— За Бога! — избухна Одри. — Защо трябва да се интересувам от някого, когото съм срещнала на парти?

— Не казах да се интересуваш — отвърна рязко Никълъс. — Казах да си го спомниш.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ФЕВРУАРИ

До началото на февруари Софи бе започнала да се чуди как изобщо досега се бе справяла сама със сметките. Тим вече я придружаваше всяка сутрин до „Глория Антика“ и по негово предложение бяха купили компютър, за да водят документацията на дискове, а тя можеше да получи разпечатка, когато пожелаеше.

— Страхотно! — възкликна Софи първия път, когато ѝ показа поредицата цифри, сякаш правеше някакъв магически трик.

— Виж това — каза ѝ той, като небрежно натискаше по клавиатурата. — Искаш да знаеш каква е печалбата ти този месец? Колко ДДС дължиш? Списък на фиксираните разходи, включително и заплатите, осигуровките, данъците? Ето! — Тим натисна още едно копче и от принтера излязоха красиво оформени колони с цифри.

— Невероятно. Изглежда толкова професионално, Тим.

— Надявам се. Аз съм само един скромен счетоводител.

Тя се засмя, сложи ръце на раменете му и както бе застанала до стола, на който седеше, се наведе напред, за да види по-добре. Лицето ѝ бе само на сантиметри от неговото и топлата му кожа излъчваше към нея омайващ мъжествен аромат.

Пръстите ѝ се стегнаха. Той изглеждаше толкова по-добре през последните дни, беше си почти предишният Тим. Но продължаваше да не реагира на внимателните ѝ опити за флирт, дори понякога като че ли я гледаше с учудване, сякаш не можеше да повярва, че тя се опитва да го привлече към себе си. В такива случаи тя се отдръпваше, засрамена и наранена от очевидната му липса на интерес.

— Боя се, че ще трябва да уволня счетоводителите си — каза тя полушеговито. Брок ѝ бе казал, че са най-добрите и тъй като бе инвестирал много в „Глория Антика“, предполагаше, че преди това би трябвало да се консултира с него.

— Не го прави — каза съвсем сериозно Тим. — Просто ви инсталирам проста система, с която ти, Франки или Кейти бихте могли да работите — той се наведе за миг към нея и опря глава на гърдите ѝ.

От мириса на косата му коленете ѝ омекнаха. Тя затаи дъх с надеждата, че няма да се отдръпне прекалено бързо.

— Най-добре да започнеш да ни обучаваш как да използваме проклетата машина — каза тя насмешливо.

Тим се обърна и я погледна.

— Франки и Кейти са компютърно грамотни. Някои от нас вече сме в двадесети век — усмихна се той.

Софи охлаби хватката си върху раменете му.

— Не думай — върна му го тя. — Тогава защо трябваше да ти показвам как да работиш с микровълновата фурна?

Тим стана и се обтегна.

— Женска работа, скъпа. Не можеш да очакваш от нас, мъжете, да знаем такива неща.

Софи му се усмихна. Не го бе виждала в такава добра форма след смъртта на Каролин. Гледаше я с чувствените си очи, които замайваха сетивата ѝ, и тя изпита почти непреодолимо желание да се хвърли в обятията му. Тогава той се извърна рязко и мигът интимност свърши.

— Ще подредя разпечатките ти — каза той делово.

— Добре. Да. Благодаря — отрезвяването беше непоносимо. Тя излезе от малкия офис и влезе в магазина, само и само да се махне от него за няколко минути, физическото му присъствие на моменти я завладяваше напълно, сякаш между тях преминаваше електрически заряд, само че той, изглежда, не забелязваше. Чудеше се колко ли още време щеше да е способна да се държи само като приятел. Колко време е необходимо, за да се преодолее мъката от загубата на любим човек, питаше я един вътрешен глас, и то не за първи път. И не за първи път чуваше отговора: „Кой казва, че той ще те пожелае, когато преодолее смъртта на Каролин?“

Февруари се сля с март и първите минзухари в Хайд Парк разцъфнаха буйно в бяло, бледомораво и яркожълто. Дърветата изглеждаха като оплетени в светлозелена паяжина, а утринният въздух блестеше и освежаваше. Сега Тим идваше в магазина само сутрин. Следобедите ходеше по интервюта, но май безуспешно. Софи го наблюдаваше внимателно, преценяваше настроението му, правеше

каквото може, за да го развеселява, готвеше любимите му ястия вечер и сама се удивляваше на своята нехарактерна проява на домашарство и търпение. Той ѝ отвърщаше с благодарност за грижите, но това бе всичко. Ако прекрочеше границите на сестринската любов, той я изолираше и се затваряше зад стена, заставаше нащрек, сякаш го грозеше опасност. Тогава тя отиваше в друга стая, оставаше сама с болката и обидата и си казваше, че положението е налудничаво. Време беше той да се върне в Уелс и да се опита да подреди живота си отново, вместо да се мотае така болезнено в нейния. Но след минути той идваше при нея и я разсмиваше със закачките си. Тя се омилюваше и битката бе загубена. Не можеше да постъпва рационално и разумно, докато Тим бе наоколо. Беше прекалено влюбена за това.

В края на март тя даде вечеря в чест на рождения си ден.

— Какво е това? Петдесет и четвъртият ти рожден ден ли? — пошегува се той, като влезе в стаята ѝ сутринта, за да ѝ донесе чаша чай. Върху пижамата си бе надянал японско памучно кимоно, а в другата си ръка носеше букет карамфили, който хвърли в скута ѝ.

Софи остави чашата с чай, която той ѝ донесе, на нощното шкафче и хвърли една възглавница по него.

— Имаш ли нещо против? — направи се на ядосана. — Искам да знаеш, че съм само на тридесет и четири!

— Ще почнеш да получаващ пенсия по старост, преди да се усетиш! Трябваше да ти купя за подарък бастун — седна на леглото и затисна стъпалата ѝ, но на нея много ѝ хареса. За първи път идваше в спалнята ѝ сутрин и тя не можеше да се сети за по-добро начало на деня. — Имам нещо за теб — каза той и бръкна в джоба си.

— Какво? Освен цветята? Не се престаравай, Тим — шегуваха се така, както когато бе на осемнадесет.

— Ето — той ѝ подаде малка квадратна кутийка, почти като онази със сребърния кламер за Коледа. В нея имаше фина сребърна верижка, от която висеше миниатюрна сребърна мечка, чиито крака и ръце се движеха, а главата ѝ се въртеше настрани.

— О, Тим!

— Боя се, че не може да се мери с подаръците на бившия ти съпруг — каза той тъжно.

В очите ѝ се появиха сълзи, тя се наведе напред, цялото ѝ колебание се стопи и тя обви шията му с ръце и го притегли към себе си.

— Това за мен означава повече от всичките бижута на света — каза тя. — Благодаря ти, скъпи. Страхотно ми харесва — остана притисната до него, не искаше мигът да свършва никога. Бузата му, докосваща нейната, беше гореща, а когато той плъзна ръце по тялото ѝ, тя притвори очи и не смееше да диша, за да не се отдръпне. Но той не се отдръпна. Прегръдката му ставаше все по-здрава, тя леко помръдна глава и устните ѝ намериха неговите, след което ѝ се стори, че никога не бяха преставали да бъдат влюбени.

Целувката му беше страстна и настойчива и тя чувстваше как ръцете му здраво я притискат. Бавно, по силата на някаква предопределена неизбежност, те се отпуснаха на възглавниците и тогава ръцете на Тим започнаха с любов да обхождат всички извивки на тялото ѝ, сякаш беше слепец, разчитащ Брайлово писмо по позната вече страница. Софи се притисна към него и усети, че силно се възбужда, като че ли досега бе спала и само докосването на Тим можеше да я събуди отново за живот. Гърдите ѝ набъбнаха и станаха чувствителни, вътре в нея нещо разцъфна, изпълни я с болезнено желание и тя не преставаше да се притиска все повече към него, насърчаваше го да я обладае бързо и да я понесе в безкрайното пътешествие на чистата наслада. Сега вече бе неин завинаги и тя се закле, че ще го направи щастлив до края на дните им.

Никога не се бе чувствала така с Брок. Софи лежеше по гръб в тъмната им стая в „Скалината ди Спаня“ в Рим, Тим спеше до нея, а тя се наслаждаваше на прекрасното усещане да е до него. Чувстваха се толкова освободени заедно, толкова добре се разбираха, че думите бяха излишни, когато умовете и телата им се настройваха едни към други в идеална взаимна хармония. С Брок, особено след като се бяха любили, говореха прекалено много. Той искаше да знае дали ѝ е харесало и дали е успял да я задоволи и не спираше да задава въпроси, докато тя не го увереше, че сексът е бил страхотен. С Тим нямаше нужда от това и тя бе започнала да мисли, че може би съдбата ги бе събрала отново. Дали тя не бе убила и Каролин?

Софи изтръпна от тази мисъл, стана неспокойна, като си помисли, че може би всичко е част от голям план, в който съдбата ѝ бе вплетена. Възможно ли бе неволно да е предизвикала гибелта на Каролин с желанието си да я отстрани от живота на Тим, за да може да го има отново за себе си? Мисълта не ѝ излизаше от главата. Каза си да престане да си въобразява глупости. Каролин бе умряла, защото бе излязла на пътя зад спрял камион и шофьорът на идващата кола не я бе видял. Това бяха фактите. Тим ѝ бе разказал, че никой друг не е бил виновен за катастрофата, единствено самата Каролин.

Като обърнеше поглед назад, Софи осъзнаваше, че Тим бе готов да стане неин любовник от няколко седмици, но тя от прекалено желание бе пропуснала знаците. Помисли си, че може би е искала да види докъде би се осмелил да стигне той, без сянката на Каролин да изниква помежду им. Явно в един момент е решил, че е готов да се обвърже отново и сред всепомитащата еуфория тя бе осъзнала, че най-съкровениите ѝ мечти се сбъдват.

Това бе станало преди шест седмици и междуременно двамата бяха станали толкова близки, че беше само въпрос на време той да ѝ предложи да се оженият. На тридесет и четири, тя си мечтаеше да роди деца, преди да стане прекалено късно, но не го споделяше с никого. Не трябваше да насилва Тим, иначе той щеше да се уплаши и пак да я

напусне, както бе направил преди години. Говореха за бъдещето, но само по отношение на работата. Той бе твърдо решен да си намери работа, като я уверяваше, че ще продължи да води счетоводството ѝ, дори това да означава да остава до късно вечер и да се занимава през свободните си дни.

— Достатъчно дълго живях на твой гръб — заяви той. — Искам да ти се изплатя и да си поделим разходите.

— Няма нужда, Тим — отвърна Софи, очарована от независимостта му, но доволна, че нещата си остават, както преди. Напоследък беше толкова щастлива, че нищо не можеше да я разстрои. Също така много добре осъзнаваше факта, че благодарение на щедростта на Брок поддържаха стандарт, с който малко млади мъже биха могли да се мерят.

— Но аз така искам — каза той почти сприхаво. — Нормално е да си плащам разходите. Иначе ще загубя самоуважението си и ти накрая ще започнеш да ме презираш.

Тя избухна в смях:

— Не мога да си го представя.

Той се усмихна.

— Права си. По-скоро бих си направил труда да те науча как да си водиш счетоводството. Системата ти е непозната и за професионален счетоводител като мен е истински кошмар да ти я обяснявам.

— Никога не съм била добра по математика — оплака се тя.

— Каж ми нещо, което не знам.

Идеята за пътешествието до Рим бе негова, след като прочете статия в едно списание за пазара на антики там. Софи веднага прие с ентузиазъм. Брок много пъти я бе водил в Рим, бяха отседнали в Грандхотела, луксозен по един старомоден начин, с нарисувани по тавана на рецепцията херувимчета и фестони от дърворезбовани плодове и цветя, обточващи стените. Но сега ѝ се искаше да види най-великия от всички градове през очите на Тим. Затова избра „Скалината ди Спаня“ — преустроена с всички удобства вила от осемнадесети век, с голяма тераса и прекрасна гледка към града.

Пътуваха с италианските авиолинии, излетяха от Хийтроу и кацнаха на летище Фиумичино рано вечерта и Софи се почувства

толкова развълнувана, сякаш никога преди не бе излизала от родината си.

— Знаеш ли, Тим, досега никога не сме пътували заедно.

Той кимна.

— Нито дори до Брайтън за ден. Нямахме пари, когато бяхме млади, и що се отнася до мен, нищо не се е променило — той изрече това шеговито, но тя знаеше, че страда, защото не можеше да се мери финансово с нея.

— И за мен нищо не се е променило — отговори му тя веднага. — И двамата можем да си го позволим само благодарение щедростта на Брок. Поне през последните години ти сам си изкарвал прехраната си. Аз не бях спечелила и пени, преди да отворя магазина.

Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Значи през всичките тези години си била държанка, така ли? — подразни я той.

Софи се засмя. Тим бе възвърнал цялата си предишна жизнерадост и тя бе доволна да го види отново щастлив.

Стаята им имаше балкон с гледка към старинен двор, в който бяха подредени столове от ковано желязо и малки масички, а край тях — големи саксии от обработен камък, преливащи от огромни лилии и високи палми.

— Да слезем да пийнем шампанско — предложи нетърпеливо Софи. — Изглежда толкова... толкова... — мъчеше се да намери думата, която да изрази колко бе очарована.

— Толкова италианско?

Когато се събуди на следващата сутрин, Тим седеше на стола до прозореца, потънал в пътеводител на Рим. Изглеждаше спокоен и лицето му изразяваше жив интерес.

Софи лениво се протегна, както котка под топлината на слънцето.

— Какво правиш, скъпи?

Той вдигна поглед и очите му чувствено проблеснаха.

— Планирам маршрута ни за днес.

— Искаш да кажеш, че правиш списък на антиквариатите, които да посетим?

— Да, и още много други неща, освен тях. Този пътеводител е чудесен. В него са описани всички основни забележителности, като

Колизеума, Сикстинската капела, Пантеона — с удоволствие бих ги разгледал отвътре. И, разбира се, бих искал да посетя и най-голямата туристическа атракция.

Софи се усмихна на момчешкия му ентузиазъм.

— И коя е тя?

Той запя и дълбокият му баритон изпълни стаята: „Три монети във фонтана...“

— О, фонтанът „Треви“! Прекрасен е.

Той зачете на глас: „Построен между 1732-а и 1762-а.“

Възможно ли е да е отнело толкова време? — вгледа се отново в пътеводителя.

„Проектиран от Николас Салви... изобразява Нептун, обграден от два тритона^[1], единият яхнал буен морски кон^[2], а другият — покрито същество.“ Дявол да го вземе! „Тези същества символизират двете контрастни състояния на морето.“

Той я погледна и вдигна комично вежди. — А аз си мислех, че е построен през 1958-а, за да може Анита Екберг да скочи в него за сцената от филма „Сладък живот“.

— Не мога да повярвам! — засмя се Софи и се отпусна на възглавниците, златистата ѝ кожа се открояваше прекрасно на фона на белите чаршафи, пъстрата ѝ нощница подчертаваше малките ѝ заоблени гърди.

Очите му светнаха.

— Вярвах в Дядо Коледа до осемгодишна възраст. Всъщност доста се успокоих, когато разбрах, че баща ми влиза в стаята ми, а не някакъв непознат старец.

— Колко мило! — тя го погледна с обожание. — Обзалагам се, че си бил много сладък като малко момче.

— И още съм! Искаш ли да ме поглезиш, Софи?

Тя се усмихна и се престори, че се колебае.

— Ами... — провлече думата, за да го подразни. — Понякога. Промяната е приятна, не е както преди, когато Брок непрекъснато ме глезеше.

Той кимна и кисело се усмихна.

— Представям си го. А сега да говорим делово. Да начертаем маршрута за днес, за да можем да съчетаем разглеждането на забележителности с лова на антики.

— Имаме достатъчно време, Тим. Искам да закуся, желая и още нещо, преди да тръгнем на този интелектуален маратон — каза тя примамващо.

Тим изглеждаше невъзмутим.

— Какво още искаш? — попита той с непроницаемо изражение.

Софи хвърли една възглавница по главата му.

— Трябва ли да го изричам на глас?

След трескавия ден, през който купиха антикварни предмети от малки магазинчета на Виа Маргута и Виа деи Коронари, Софи и Тим се разходиха по Испанските стъпала под кехлибарената светлина на римската зимна вечер, възхищаваха се на кубетата и кулите на гъсто застроения средновековен град — с неговите ренесансови замъци, издигащи се срещу оживените, изпълнени с аромат на капучино кафенета по тротоарите, разделени от бистрите води на Тибър.

— Невероятно е, като си помислиш, че Юлий Цезар е стъпвал по тези улици — отбеляза Софи.

— Също и Калигула, Вергилий и Марк Аврелий. Всичко е ставало тук — добави Тим, забил отново нос в пътеводителя.

Софи нежно постави длан върху гладкия камък.

— Защо не преподават историята по-интересно в училище? Някога писах голям реферат за Рим, но почти нищо не си спомням от него. А когато идвах тук с Брок, единствените забележителности, които виждах, бяха модните ресторанти, след това ме пращаше във „Фенди“, „Гучи“ или „Джорджо Армани“ да си купя нещо, а аз бях толкова мързелива, безгръбначна и отегчена, че се съгласявах. Господи, колко бях отегчена! Толкова отегчена, че дори не можех да събера сили да разглеждам забележителностите сама — добави тя ядно и с отвращение към себе си.

— Винаги е най-лесно да вървиш по линията на най-малкото съпротивление — увери я Тим. — Не бъди толкова строга към себе си. Не е много забавно да разглеждаш забележителности сама и щом Брок не е искал да идва с теб, мога да те разбера.

Вървяха по Виа Поли и мълчаха доволно и дружелюбно, разглеждаха с възхищение магазините и сградите, всяка от които им приличаше на пещерата на съкровищата на Аладин. Завиха вляво и

Софи затаи дъх. Пред тях в цялото си величествено великолепиe се простираше Пиаца ди Треви с прочутия фонтан, чиито огромни фигури от бял мрамор служеха за фон на искрящите и танцуващи водни струи, изригващи във въздуха като диамантени нишки.

— Не е ли прекрасно? — каза задъхано Софи. — Всеки път, когато го видя, се изпълвам със страхопочитание.

Тим се наведе напред и погледна в клокочещите зеленикави води. След това подсвирна с удивление.

— Виж колко пари! На дъното сигурно има хиляди лири.

— И още толкова желаниа — допълни Софи. — Хайде, и ние трябва да го направим. Имаш ли дребни монети?

Тим порови в джобовете на панталоните си и накрая извади няколко монети. Избра три и ги подаде на Софи, след това сам хвърли три.

— Какво си пожела? — полюбопитства тя.

— Ако ти кажа, няма да се сбъдне, а аз наистина искам да се сбъдне — отвърна той сериозно.

Софи затвори очи и хвърли монетите във водата, чу ги как плъснаха на повърхността, преди да се спуснат към останалите на дъното. И тя си бе намислила желание и ужасно ѝ се искаше да се сбъдне.

Франки и Кейти ги приветстваха при завръщането им в магазина, сякаш ги бе нямало със седмици. Един поглед към лицето на Софи им даде да разберат, че пътуването е било успешно.

— Значи се забавлявахте в Рим, а? — усмихна се Кейти.

— Да — отвърна спокойно Софи. — Намерихме три каподимонтски кутии за енфие, пет изключителни статуетки — една от Рики, според мен правена около 1750 г. — и безупречен кремав венециански чайник с изрисувани цветя и гирлянди, в комплект с три чаши с чинийки и захарница. И всичко това почти без пари. Нямам търпение да се върна пак там.

— За още старинен порцелан ли? — попита без прeструвки Франки.

Всички се смееха, когато Тим влезе в магазина след минути, небрежно-елегантен в светлите си панталони, жълт кашмирен пуловер

над ризата, разкопчана на врата, и сако от туид. Софи се почувства много горда. Изглеждаше красив и сексапилен, а знаеше, че и момичетата си мислят същото.

— Здравейте — каза той весело. — Как са воините тази сутрин? Кога ще си получи първата чаша кафе? — очите му се плъзнаха интимно по Софи и пулсът ѝ се учести. Само допреди няколко часа се бяха любили и ѝ се струваше, че още усеща допира на бедрата му, мускулестите ръце, плоския корем, притиснат о нейния, и пламна от подновено желание.

— Всички сме доста заети, може да се наложи сам да си направиш кафе — каза тя наперено, позволяваше си да се държи по-самоуверено, защото тази сутрин се чувстваше много сигурна.

Сериозното ѝ изражение не прикри обаче пламъчетата в очите ѝ.

— О, не съм свикнал да си го правя сам — отвърна той направо.

— Много лошо — каза тя хладно. — Първо трябва да приключим с ДДС-то за това тримесечие.

Той се усмихна.

— Мога да почакам. Но не прекалено дълго.

— Защо с Алън не дойдете на вечеря? — предложи Софи, когато Джийн ѝ се обади следващата седмица.

— Би било прекрасно, скъпа — но Джийн звучеше вяло и Софи си помисли, че състоянието на Алън пак се е влошило.

— Какво ще кажеш за сряда, мамо?

— Да, много подходящо.

— Всичко наред ли е? Алън добре ли е?

— Много бързо се уморява, но според мен е добре — измъкна се Джийн.

— Тогава какво не е наред?

— Не мога ли да ти се обадя и без да има някакви проблеми?

Софи познаваше майка си прекалено добре.

— Хайде, мамо. Кажете какво има!

— Нали няма да споделиш с Одри какво съм ти наговорила? Обещах ѝ, че няма да я издавам, но толкова се притеснявам.

— Разбира се, че няма. Напоследък почти не я виждам. Какво не е наред?

След миг Софи зяпна от изненада.

— Сигурна ли си? Одри? Но тя никога не е проявявала и най-малък интерес към секса! Кой е той?

Беше рано сутринта и тя приготвяше в кухнята закуска за себе си и Тим. Докато говореше, той вдигна стреснато поглед от купата си с овесени ядки и на лицето му се изписа иронично недоверие.

— Одри? — произнесе той тихо, широко отворил очи.

Софи мълчаливо кимна. Затиснала слушалката между рамото и ухото си, тя продължи да слуша Джийн с растящо учудване.

— Казва се Трой? И какво за него?... Пише стихове в горска хижа, където също... О, я стига, мамо! Одри те е занасяла — въпреки че никога не е имала чувство за хумор, нали? Какво?... Мислиш, че Никълъс подозира нещо? Е, така му се пада, не смяташ ли? Значи той може да се развява, а Одри — не?

Тим продължи да яде и слушаше, очевидно развеселен. Когато Софи затвори, той я погледна въпросително.

— Каквото може мъжът, може го и жената, а? Това да не е новата жена Софи? Равенство между половете и други подобни? Не съм много убеден, че го одобрявам.

Очите на Софи се разшириха и дълбоко в тях проблеснаха опасни искри.

— О, така ли? Е, нека ти кажа нещо. Ако един съпруг изневерява на съпругата си, не виждам защо тя да не му отвърне по същия начин. Има само едно нещо, което не одобрявам: това, че поведението на родителите понякога се отразява на децата.

— Само се шегувах — запротестира той. — Бих пожелал само много късмет на Одри.

Софи се пресегна през масата и хвана ръката му.

— Не исках да ти се сопвам. Просто се тревожа за нея. Мама също. Няма начин Амелия и Ребека да не почувстват, че родителите им се забавляват извън семейството.

Тим изглеждаше угрижен.

— Изглежда, че точно в този момент открива сексуалното удоволствие. Доста късно може би, но според мен по-добре късно, отколкото никога.

Софи се намръщи, докато той си наливаше още кафе.

— Ако разбере, Никълъс ще я напусне. Той е толкова патриархален. Може би трябва да поговоря с нея. Мама казва, че е като омагьосана. Точно на Одри ли трябваше да се случи? — добави тя невярващо. — Винаги е била толкова... ами... толкова педантична.

— Имаш предвид — тиха вода?

— Така изглежда.

Одри сама се обади на Софи следващия следобед, докато тя пишеше писма в офиса на магазина. Тим вдигна очи от цифрите веднага щом чу кой се обажда и започна да шепне заядливи забележки, като знаеше, че това ще извади Софи от равновесие.

— Питай я как е в гората — прошепна той. — Питай я дали няма да си смени името чрез „Държавен вестник“ на Чатърли^[3]?

— Какво, Одри? — попита Софи. С всички сили се опитваше да съдържи смеха си, но Тим правеше задачата много трудна. — Извинявай, не те чух, Одри. Ще ходиш на танци ли? О, дали има такава възможност? Да преспиш у нас? Разбира се, че може. Не. Няма нужда да спиш на дивана, защото...

Тим се наведе напред, твърдо решен да привлече вниманието ѝ.

— Кажете на Одри, че музикантите са по-добри любовници от текстописците.

Софи покри слушалката с длан.

— Млъквай! — изсъска тя и го погледна строго. След това му обърна гръб и продължи, мъчейки се да сподави смеха си: — Защо не може какво, Одри? Да, разбира се, че те слушам внимателно, но в офиса е пренаселено, нали знаеш — последва пауза, след което каза: — Защото можеш да спиш в стаята за гости, Одри — обърна се и намигна на Тим. — Разбира се, че с Тим спим в една стая — продължи спокойно. — Иначе връзката ни би била доста странна.

Когато минути по-късно затвори телефона, тя се отпусна на стола срещу Тим.

— О, Господи! Какво ли ще си помисли за мен? — все още се смееше. — Ти си истински дявол, Тим. Как да водя смислен разговор, когато непрекъснато се обаждаш и ми правиш физиономии?

— Кога ще дойде?

— Утре вечер.

Одри пристигна в апартамента в Ийтън малко след шест, натоварена с пакети, а косата ѝ бе подстригана късо на младежка прическа.

— Принцеса Даяна би се пръснала от завист! — пошегува се Софи, след като отвори вратата. — Наистина изглеждаш добре, Од.

Сестра ѝ сякаш се обиди.

— Недей да говориш с такава изненада — каза тя хапливо. — Ох, откъснаха ми се ръцете! — пусна няколко огромни пазарски чанти на пода в коридора. — Може ли да ги оставя тук?

— Разбира се, че можеш. Ела да пийнем нещо. Какво толкова, по дяволите, си купувала? Изглеждаш ми много изморена.

Одри последва Софи във всекидневната, където Тим отваряше бутилка шампанско. Както винаги, елегантността и блясъкът на стаята я накараха да се свие от завист и неудовлетворение. Сравнена с това, собствената ѝ къща беше доста невзрачна. Доста обикновена.

— Здравей. Какво правиш тук? — възкликна нетактично, когато видя Тим.

Той се усмихна широко и тръгна към нея с пълна до ръба чаша.

— Радвам се да те видя, Одри.

— Благодаря — тя взе питието от ръката му и седна внимателно на дивана, като приглади полата на елегантния си черен костюм. — Е, как е? — премести поглед от единия на другия.

— Страхотно — отвърна Софи. — Магазинът върви добре и ние сме добре.

— И направихме страхотно пътешествие до Рим — добави Тим.

Изведнъж атмосферата стана напрегната и разговорът замря. Беше очевидно, че Одри не одобрява пребиваването на Тим в апартамента на Софи. Порицанието бе изписано във всяка бръчка на смръщеното ѝ лице и хладното ѝ поведение.

— А ти как живееш? — попита Софи. — Ние само работим и нямаме никакви развлечения, ами ти?

— Нямам много възможности за развлечения сред грижите за къщата и семейството — отвърна остро сестра ѝ. — По цял ден разкарвам момичетата с колата. Ако не на училище, ще е на тренировки по тенис или плуване, или езда, или пък някакво празненство, на което са поканени — въздъхна, сякаш всички световни грижи се бяха стоварили на раменете ѝ.

— Но изглеждаш превъзходно — отбеляза Тим. — Никой не би се досетил, че си майка на тези две пораснали момичета.

Одри не можеше напълно да отрече чара му.

— Благодаря — каза тя и впери поглед в килима.

Отпиваха от питиетата си в настъпилото конфузно мълчание, докато Софи не се изправи решително.

— Нека ти покажа стаята, Од, след това ще си поговорим, докато приготвям вечерята.

— Добре — Одри погледна пронизително Тим с лека победоносна усмивка, сякаш бе спечелила състезанието за вниманието на Софи, и последва сестра си в коридора.

— Какво става всъщност? — попита тихо Софи, докато я водеше към стаята за гости в дъното на апартамента.

— Защо трябва да става нещо?

— О, я стига! Нова прическа, всички тези покупки — Софи запали лампите, под светлината, на които се разкри онзи скъп шик, който Одри би дала всичко, за да може да си позволи. — Какво мисли Никълъс за новата ти самоличност?

— Нямам представа и изобщо не ме е грижа.

— А не трябва ли да те е грижа? Ами Амелия и Ребека? Нали не си си наумила да се развеждаш? — Софи бе сериозно притеснена. Никога не бе виждала сестра си в такова състояние, толкова отдалечена от реалността, сякаш бе на друга планета.

— Може би да. Може би не — Одри сви рамене и свали сакото на костюма си, под което бе облякла хубава копринена блуза.

— Хм! Много стилно — отбеляза с одобрение Софи.

— Приятелката ми Патриша ми помогна да я избира. Господи, дължа толкова пари на „Американ Експрес“ и „Виза“. Никълъс ще полудее, когато получи сметките, но пък защо да не си купя някои дреболии?

— Съгласна съм, ти наистина имаше нужда от по-хубави дрехи — каза съчувствено Софи.

Одри пак стана заядлива.

— Нищо им нямаше на дрехите ми.

— За бога, Од! Спри да се държиш толкова подозрително. И не ми се нахвърляй всеки път, когато си отворя устата.

— Не се нахвърлям — тя се огледа из стаята. — Мога ли да се обадя?

— Разбира се, че можеш. Сигурно искаш да видиш дали момичетата са добре? Предай им много поздрави от мен.

— Да. Благодаря — очевидно чакаше Софи да излезе от стаята.

— Добре — каза Софи, като се досети. — Ще се заема с вечерята.

Във всекидневната Тим гледаше телевизия.

— Ако Одри се обажда вкъщи, то Савската царица ми е леля — каза му Софи. — Според мен — продължи натъртено — ни чака много дълга вечер.

— Да ви оставя ли сами? Тя очевидно се дразни от присъствието ми. Нищо няма да ми коства да отскоча до някоя кръчма.

— И защо, скъпи? — Софи плъзна ръка по талията му под сакото. Тялото му беше топло и стегнато. Прииска ѝ се да са сами. — Ще хапнем набързо и може би ще си легнем рано. Винаги мога да кажа, че утре ни чака много работа.

Тим нежно я целуна по устните.

— Бедната Одри! Мисля, че двете трябва да останете известно време насаме. Ще ви оставя, а като се върна, веднага ще си легнем.

Софи също го целуна.

— Звучи ми добре — прошепна тя.

— Може ли още едно питие? — попита Одри, докато Софи бъркаше зелената салата. Беше дошла при нея в кухнята, след като Тим излезе от апартамента, и изглеждаше, сякаш е получила всичките си коледни подаръци наведнъж.

— Налей си сама. Може да сипеш и на мен. Как са вкъщи? Момичетата добре ли са?

— Какво? — Одри изглеждаше обърквана за миг, но след това се справи. — О, да. Добре са — последва дълга пауза и Софи нарочно не каза нищо, за да разсее напрежението. Сестра ѝ определено криеше нещо и Софи знаеше, че ако изчака достатъчно, сама ще изплюе камъчето. Но това, което Одри каза, я завари неподготвена. — Нали нямаш нищо против, ако поизляза малко след вечеря? — изрече с престорена небрежност.

— Къде ще ходиш? — попита Софи, искрено учудена.

— Ще се видя с приятел, това е всичко. Ще пийнем нещо набързо.

— О! — незнайно защо, но Софи бе тази, която се почувства виновна. Може би бе, защото знаеше всичко, но трябваше да се прави на неосведомена, помисли си тя.

Одри закрачи неспокойно из стаята с чаша в ръка, лицето ѝ изразяваше дълбока замисленост.

— Какво има, Од? — попита най-накрая Софи.

— Нищо. Защо трябва да има нещо?

— Защото те познавам достатъчно добре, за да видя, че си като котка върху горещ ламаринен покрив.

— Не ставай цинична.

— Слез оттам, Од. От километри си личи, че криеш нещо. Да нямаш любовник?

Лицето на Одри пламна така силно, че в очите ѝ избиха сълзи.

— Мама ти каза, нали? — попита тя, вбесена.

— Нямаше нужда да ми казва — така си беше. Софи щеше да забележи всички признаци дори Джийн да не ѝ бе споменала нищо.

— Тогава задръж преценката за себе си!

— За Бога, Одри! Какво правиш — си е твоя работа. Истински късмет е за теб, като се има предвид държанието на Никълъс. Единствено се тревожа да не бъдеш наранена.

Одри сви рамене, но очите ѝ искряха.

— Това няма значение. Трой е най-прекрасният мъж на света. Той ми разкри страна от личността ми, която не съм предполагала, че съществува. С него се чувствам като в рая.

— И доколкото разбирам, това е причината да прекараш нощта в Лондон.

Одри кимна.

— Защо двамата не си запазихте стая в хотел?

— Той е прекалено известен. Ако папараците го надушат, ще стане голям скандал в света на поп музиката.

— Нали не си имала намерение да го водиш тук?

— Ще се срещнем да пийнем по нещо, както ти казах — изглеждаше гузна.

— И това ще е единствената ти възможност, ако не измислите нещо друго. Не те съдя, Од, но не искам пряко да се замесвам в малката ти авантюра. Трябва да помислиш за Амелия и Ребека, не забравяй и Никълъс. Твоя работа си е какво правиш, но, моля те, не замесвай и мен.

— Ах, ти, кучко! — избухна, наранена, Одри. — Лицемерна кучка! Коя си ти, че да ми говориш така? Заряза съпруга си, достатъчно стар да ти е баща, и след това с неговите пари вкара в леглото си бедния младеж. Не смей да ми четеш морал.

Софи пребледня от гняв, но опита да се овладее.

— Не ти чета морал, просто ти казвам да ме изключиш от плановете си. Нямах право да си мислиш, че можеш да се промъкваш с любовника си в дома ми посред нощ, като преди това несъмнено го инструктираш да се разкара, преди аз да се събудя.

— Обаче в това, че ти спиш с Тим, предполагам, няма нищо лошо.

— Вече не съм омъжена, Од. Нямам и деца. В положението на двете ни има огромна разлика.

— Можеш да вървиш по дяволите, ако питаш мен! — избухна, почти просълзена, Одри. — Сега с Трой наистина ще трябва да отидем на хотел и ако се разчуе, ти ще си виновна!

[1] Митично същество — получовек, полуриба, държи или надува рог или раковина, контролира водните сили. — Б.пр. ↑

[2] Митично същество — кон, със задна част във формата на риба. — Б.пр. ↑

[3] Лейди Чатърли — героиня от едноименния роман на Д. Х. Лорънс, която има извънбрачна връзка с горския управител. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ
МАЙ

— Номер 135. Изящна двойка статуетки на соколи. Китайски — водещият на аукциона посочи прекрасно оцветените порцеланови птици, поставени на покритата с кадифе маса.

— Сега ще ги донеса, сър — съобщи високо помощникът му.

Софи знаеше, че по предварителни разчети щяха да стигнат до тридесет-четиридесет хиляди паунда, и отчаяно копнееше да ги купи. Един от редовните ѝ клиенти, страстен колекционер, щеше много да ги хареса. Порцеланът, изработен между 1736 и 1795 година, по време на император Кинлонг, винаги е бил популярен, особено предметите, които не носеха явни ориенталски черти.

В залата за аукциони на „Кристис“ се носеше напрежение и тя знаеше, че щеше да срещне силна конкуренция от останалите търговци на антики, както и от частните купувачи.

— Започваме с цена от петнадесет хиляди паунда. Има ли желаещи за петнадесет хиляди паунда? — погледът на водещия премина през цялата зала, очите му бяха проникателни и не изпускаха нищо. — Благодаря. Петнадесет хиляди — той забеляза някого в дъното на залата, който дискретно вдигна ръка. Започваше се. Стомахът на Софи се стегна. Още няма да наддава. По-добре да изчака да види какво ще направят другите. Ако сега започне да наддава, само ще вдигне цената — Шестнадесет хиляди... седемнадесет... осемнадесет... деветнадесет хиляди — настъпи моментно затишие и наддаването отново продължи с бясна скорост. — Двадесет хиляди, двадесет и една хиляди...

Софи погледна водещия право в очите и кимна почти незабележимо, но това бе достатъчно.

— Двадесет и четири хиляди... срещу господина в дъното.

Софи пак кимна.

— Двадесет и шест... двадесет и осем... тридесет хиляди. Тридесет хиляди паунда — тя отново кимна, чувствайки, че ѝ призлява. — Тридесет и две хиляди.

Възцари се тишина. Дали наддаването щеше да продължи? Сега Софи бе наред. Водещият пак огледа залата, търсеше кимване или леко повдигане на каталога. Сякаш всички се бяха вкаменили. Софи се опита да овладее дишането си, но сърцето ѝ силно биеше.

— Някой дава ли повече от тридесет и две хиляди? Спряхме на тридесет и две хиляди... — той млъкна за миг, който на нея ѝ се стори цяла вечност. — Тридесет и две хиляди — произнесе водещият високо и удари гръмко с чукчето.

Свърши се. Красивите соколи бяха нейни, и то за тридесет и две хиляди, само от комисионата щеше да спечели десет хиляди, а може би и петнадесет.

— Номер 136. Майсенска осмоъгълна чиния...

Софи не го слушаше. Тя се изниза от залата, пламнала от вълнение. Купи единственото нещо, което искаше, и нямаше търпение да подреди уникалните птици на витрината на „Глория Антика“.

Когато се върна в магазина, намери Франки да обслужва известен вътрешен дизайнер, който избираше сервиз за десерт за свой клиент. Софи го поздрави, увери се, че добре се грижат за него, и отиде в офиса в дъното, където Тим говореше по телефона. Въпреки че бюрото му бе отрупано с книжа, той изглеждаше съвсем спокоен, когато ѝ се усмихна топло. Пред него лежаха цели купчини фактури, ордери, касови бележки и формуляри за възстановяване на данъци, които бяха пристигнали тази сутрин.

— Здравей — поздрави я той весело веднага щом затвори телефона. — Сериозно съм се заел с прочистването. Няма да познаеш офиса, когато свърша.

— Ама че досадна работа. Не знам как ти стига търпението. Нямаш представа колко съм ти благодарна.

— Е, ще ми покажеш по-късно, нали? — прошепна той.

Тя го замери с кламер и се усмихна широко. Никога не се бе забавлявала така през годините, когато бе лишена от присъствието му. Сега всеки ден бе изпълнен с радост, смях и безгрижие. Знаеше, че щастието ѝ ще бъде пълно и завършено, ако той ѝ предложи да се оженят. Но веднага отхвърли тази мисъл. Защо да се измъчва с нещо, което очевидно нямаше да стане — поне не веднага? Пред нея лежеше сутрешната поща, все още неотворена. След миг Софи възкликна, поразена:

— По дяволите!

— Какво има? — попита Тим.

Тя му подаде една папка.

— От „Уайзмън, Страуд и Халкроу“. Моите счетоводители. Виж колко ми искат! Никой не ме предупреди, че ще ми струва толкова скъпо да се грижат за счетоводството ми. Господи! Това е обир!

Тим заговори, докато намръщено преглеждаше цифрите:

— Това е фирмата, която Брок ти препоръча, нали?

— Да. Те се грижеха за всичките ми пари, следяха данъците ми, също така водеха счетоводството на магазина — с помощта на моите скромни усилия, но сега ми искат хиляди! Възможно ли е това, Тим? — изглеждаше шокирана. За първа година сама се грижеше за финансите си и се чувстваше напълно объркана. Дори не разбираше какво показваха тези цифри. Очевидно беше, че се нуждае от някой, който да се грижи за счетоводството, но със сигурност не на такава цена! — Какво ще кажеш? — попита тя неспокойно. — Таксата оправдана ли е? Искам да кажа, че не съм собственик на някоя огромна корпорация. Брок ми прехвърли различни акции, както и някои капитали и недвижима собственост, също така инвестира в магазина, но за един счетоводител това би било дреболия, нали? — ужасно беше да се чувства така безпомощна.

— Съвсем елементарно — каза бавно Тим. — Плащаш си за името им, те са много успешна фирма с офис на много лъскаво място. Площад „Бъркли“ в Уестенд — какво ще кажеш?

— И какво да правя сега? Да намеря по-евтина фирма ли? Брок настоя да наема тях, защото знае, че съм безнадежден случай.

— Изобщо не си безнадежден случай — каза Тим, който внезапно се бе разнежил. — На човек или му върви с цифрите, или не. Ти си артистична. Там ти е силата. И можеш да си позволиш техния хонорар, нали?

— Не е там въпросът. Чувствам се използвана — каза сприхаво Софи.

— Знаеш какво стои зад това, нали? Брок все още иска да те държи под око. Контролира те дори от разстояние. Колко близък е той с тези счетоводители? Сама се досещаш, че е възможно да им е клиент и в същото време да ги е наел и за да му докладват как вървят делата ти.

— О, не, изключено! Брок не би направил такова нещо.

— Ти го познаваш по-добре от мен, скъпа. Но нали казват, че сметките на човека говорят за него повече от каквото и да било друго.

— Но това е шпиониране. Брок никога не би паднал толкова ниско. И какъв е смисълът? Той бе така щедър, когато се разделихме, и съм сигурна, че никога няма да си поиска това, което ми е дал.

— Може би се чувства по-добре, като знае точно какво правиш с парите му — Тим въздъхна и след това ѝ се усмихна с любов. — Толкова си сладка. И толкова доверчива. Винаги виждаш най-доброто у човека, нали?

Софи се чувстваше объркана. Брок никога не бе ѝ намеквал, че от щедростта му следва някаква обвързаност. Беше много богат и се грижеше за парите си, затова искаше тя да продължи да поддържа същия стандарт, на който се бе радвала по време на брака им. Възможно ли бе да продължава да я манипулира задкулисно?

Тя поклати глава.

— Ти не познаваш Брок като мен, Тим. Той не е мошеник. Според мен просто се е опитал да организира всичко така, че да нямам грижи. В края на краищата от мен зависи дали ще правя това, което искам, и като начало бих искала да попитам „Уайзмън, Страуд и Халкроу“ за какво е този хонорар.

— Те ще те омагьосат с разни термини, ще оправдаят и последното пени, а ти няма да знаеш дали да им вярваш или не, защото не си достатъчно запозната със счетоводните методи и работата, която изискват. Имаш голям портфейл от акции, те трябва да декларират всичките ти дивиденди. Ако имаш пари на депозит, значи получаваш лихви. Не забравяй и разходите по апартамента в Ийтън, Ла Маделийн и магазина. Като стана въпрос за него, се сетих, че е по-добре да го пререгистрираш като ООД, защото така ще плащаш по-ниски данъци и можеш да си приспадаш разходите...

— Чакай малко, Тим. Много бързаш. Точно затова Брок предложи тази фирма да се грижи за парите ми. Разбирам само малка част от всичко, което ми наговори — каза Софи.

Тим изглеждаше замислен.

— Брок очевидно още те обича. От друга страна, любовта му винаги е била покровителствена, сякаш си негова собственост. Нали затова го напусна? Според мен го мотивира желанието да продължи да

те контролира. Това е синдромът на мъжа, който плаща за всичко. Знае, че няма да се справиш с финансите си без чужда помощ, а по този начин може да знае и кога точно си купуваш чорапогащник.

— Да — каза тя бавно и се натъжи от мисълта, че не е успяла да избяга напълно от предишния си живот. Думите на Тим я засегнаха. Наистина ли още беше наивно дете, което не можеше да се справи без бащинска помощ? — Мисля, че ще се отърва от тези счетоводители — каза импулсивно.

— Сега си независима жена — подкрепи я Тим. — Можеш да правиш всичко, което си поискаш. Дори това да е намирането на друга счетоводна фирма, която да се заеме с парите ти, преди да оплескаш всичко така, че никой да не иска да води документацията ти.

Тя му се усмихна с благодарност. Той възстанови самочувствието ѝ и внезапно, в прилив на еуфория, осъзна, че може да поеме контрол над живота си. И защо не? Не беше глупава. Може и да не я биваше в сметките, но щеше да намери човек, който да ѝ води документацията. По-важно бе, че бе напълно наясно, когато ставаше дума за старинен порцелан. „Глория Антика“ имаше по-голям успех, отколкото се бе надявала. Ако продължаваше да ѝ върви така с магазина, нямаше да има никакви сериозни проблеми.

— Тим — започна тя, като се наведе напред в стола си и го погледна настойчиво. — Току-що ме осени страхотно вдъхновяваща идея.

— Няма да ти водя счетоводството — вече не се усмихваше.

— Почакай малко — знаеше какви щяха да са аргументите му. Не искаше да смесва удоволствието и бизнеса. Не искаше да е зависим от нея. Искаше да си намери добра работа, за да може да се издържа. Бяха говорили за това надълго и нашироко. — Ти си дипломиран експерт-счетоводител, нали? Получил си квалификация, преди да заминеш за Австралия. С други думи, наясно си с нещата.

Той вдигна вежди.

— Е, и? — прозвуча, сякаш се защитаваше.

— Защо не започнеш собствен бизнес, а аз бих могла да съм първата ти клиентка? Мога да те препоръчам на много хора. Самотни жени като мен, които не могат да различат едната страна на баланса от другата — каза тя с ентузиазъм. — Това е страхотна идея, Тим, нямам представа защо не ми е хрумвала досега. С твоите знания и моите

контакти ще натрупаш цяло състояние, особено ако искаш хонорари като „Уайзмън, Страуд и Халкроу“ — добави на шега.

Тим остана сериозен и тя виждаше, че обмисля предложението.

— Като начало можеш да вземеш под наем малък офис със секретарка — продължи тя окуражително, — а като потръгне бизнесът, ще се разшириш.

— А какво мислиш, че ще каже Брок, като чуе, че си зарязала счетоводителите, които ти е препоръчал, и си поверила финансите си на бившия си приятел?

— Тим — изглеждаше твърдо решена, — и пукната пара не давам какво ще каже Брок. Вече не съм омъжена за него и мога да правя каквото си искам. Време е да разбере, че не съм глупаво малко момиченце, което се нуждае от постоянни грижи. Мога сама да се грижа за себе си — каза тя натъртено.

По лицето му се разля усмивка.

— Точно такава те обичам, позитивна и независима — каза той с любов. След това си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да се гмурне в дълбок басейн. — Добре, Софи, ще го направя. Всъщност мисълта да си имам собствена малка фирма ми се струва доста забавна — изглеждаше нетърпелив като малко момче и сърцето ѝ се преизпълни с любов към него. — Наистина ли познаваш хора, които биха се възползвали от услугите ми?

— И още как! Можеш да събереш начален капитал, като продадеш къщата си в Уелс, нали?

Настъпи дълго мълчание и изведнъж той се затвори в себе си и стана напрегнат. Тя веднага съжали за думите си. Без съмнение споменът за Каролин беше много свързан с къщата и въпреки че изпита ревност, заедто покойната му съпруга все още имаше власт над него, осъзна, че е била нетактична.

— Или още по-добре — каза тя ведро, сякаш не бе забелязала нищо, — вземи банков заем и използвай къщата като залог, а аз също бих могла да гарантирам заема.

По лицето му се изписа облекчение и цветът се върна по страните му. Той се засмя.

— Изглежда, разбираш от бизнес повече, отколкото предполагаш.

— Е, слушала съм много Брок, бизнесът беше и си остава неговият живот. О! — тя плесна с ръце. — Как ли ще се удиви, като разбере, че поемам напълно контрола над живота си?

— Можеш да го направиш, скъпа — увери я нежно Тим.

Тя погледна към часовника на ръката си.

— Да отидем на обяд да го отпразнуваме.

— Ами работата?

— Работихме достатъчно. Имах много успешна сутрин на аукциона в „Кристис“, а ти реши да започнеш нова кариера. Ако това не е достатъчен повод да празнуваме, здраве му кажи! — скочи на крака, тъмните ѝ очи искряха от щастие.

— Добре, ти си шефът — засмя се Тим.

Софи също се засмя, сграбчи ръката му и го погледна право в очите.

— Май е така — каза тя замислено. — И усещането е прекрасно!

Одри беше толкова доволна, че нощта, която прекара с Трой в хотел „Бъркли“, остана незабелязана от таблоидите, че бе започнала да става безразсъдна. Щом можеше да се среща с Трой в Лондон, дори да прекарва цели нощи с него, без семействата им да заподозрат и папараците да забележат нещо, тогава вероятно биха могли да го правят по-често. Предложи му го, когато се срещнаха следващия път в малката горска хижа.

— Толкова е хубаво да прекараме заедно цялата нощ, скъпи — прошепна тя, докато лежаха прегърнати на възглавниците на пода. „Хижата беше романтична и възбуждаща, но нищо не можеше да замести голямото меко легло, помисли си тя.“ — Да го направим скоро отново. Винаги мога да кажа, че отивам на гости у сестра ми, а ти нямаш проблеми, ако кажеш, че отиваш в Лондон по работа, нали?

Трой вдигна поглед от ръцете си, които разкопчаваха блузата ѝ.

— Рана не е глупава. Миналата седмица ми се размина, но е ужасно рисковано.

— О, Трой, с твоята работа сигурно често отсъстваш от дома си. Ами като ходиш на турне? — Одри отчаяно усещаше, че може да го загуби, ако не укрепи позициите си.

— Почти не оставам сам и Рана познава всички от групата. Не мога да те взема с мен и не мога да тръгна без тях — той потри с нос гърдите й, което я подлуди от удоволствие. — Ще трябва да продължим да се срещаме в тази малка стара хижа, а ако те заболи задникът от твърдия под, хич няма да е добре.

— О, тук много ми харесва — каза бързо Одри. Започна да се бори с токата на колана му и от нетърпение си счупи нокът. — Това е най-уютното, най-задушевното, най-хубавото скривалище в целия свят.

— Не, ето това е — промърмори той, с ръка между краката й. През следващите двадесет минути Одри се пренесе в свят на бурни усещания, в който тялото й стана господар на разсъдъка й и го остави безпомощен, празен, без съвест и без страх от последствията, ако ги хванеха. Нищо нямаше значение, освен потапянето в трескавата топлина, която се разливаше в слабините й, и когато плътта срещна плът, тя чу глас, който не вярваше, че е нейният:

— О, Господи, да! Чукай ме... чукай ме, Трой, чукай ме, докато умра — и не усети, че някой почука на вратата на хижата.

Докато изминат две седмици, Софи вече се бе отказала от услугите на „Уайзмън, Страуд и Халкроу“, а Тим бе поел финансите й. Също така започнаха преговори за наемане на малък офис на първия етаж на сграда, разположена срещу „Глория Антика“, на улица „Уолтън“.

— Всичко се нарежда прекрасно — каза радостно Софи. — Пак ще можем да обядваме заедно и да отскачаме през улицата да се виждаме — Тим бе взел заем от банката и тъй като не беше много склонен да използва като гаранция къщата си в Уелс, Софи с удоволствие му стана поръчител. Нямаше смисъл да го оставя да прави каквото и да било, свързано с паметта за Каролин, реши тя. Поне не на този етап. С времето щеше да му се наложи да свикне с мисълта, че тя е мъртва и животът продължава, но Софи се надяваше, че сам и по естествен път ще стигне до тази идея. Ако някога се оженеха, ще му се наложи да се примири със случилото се.

Междувременно дните течаха сред бурни и трескави приготовления, а Софи очакваше реакцията на Брок със свито сърце. Надяваше се, че няма да се обиди и да се разстрои, задето тя все

повече се отдалечава от живота му. Без „Уайзмън, Страуд и Халкроу“ не би имал представа как движи делата си и тази мисъл я изпълваше със странно чувство на свобода. Но въпреки това не можеше да не бъде неспокойна — като дете, което е направило някоя пакост.

Когато седмица по-късно една вечер телефонът иззвъня, беше сигурна, че е Брок. За нейна изненада, чу гласа на втория си баща.

— Алън! Добре ли си? — попита тя веднага. Все още бързо се уморяваше и от време на време с майка ѝ се тревожеха за него.

— Добре съм — каза той спокойно. — Майка ти ме помоли да ти звънна, защото се притеснява.

— Мама ли? И за какво се притеснява?

— Всъщност за теб. Можеш ли да се отбиеш у нас сама?

— Какво има, Алън? И защо сама?

— Искаме да разговаряме с теб за нещо лично.

Софи се напрегна.

— Защо не ми го кажеш сега? — никога не бе чувала Алън да говори така. — Нещо с Одри ли? О, не ми казвай, че с Никълъс най-накрая са се разделили.

— Не, няма нищо общо с Одри. Не е нещо сериозно, Софи. Просто с майка ти искаме кротко да си поговорим с теб и мислим, че е най-добре да се видиш с нас насаме.

— Утре няма да успея, Алън. Нито пък вдругиден. Тази седмица има големи разпродажби и аз съм по следите на много хубави предмети. Какво ще кажеш за петък по обед?

— В петък е добре. Тук, в апартамента, нали? По обед? — звучеше настойчиво.

— Да, добре. Ще се видим тогава — докато се сбогуваше с него, Тим излезе от банята, където си бе взел душ.

— Кой беше? — попита той.

— Алън. Той и мама искат да говорят с мен за нещо, кой знае какво. Прозвуча ми много тайнствено. Ще се видя с тях в петък.

— Не разбираш ли — настоя Алън, докато наливаше на Софи чаша бяло вино, — че налетя от трън на глог?

Седяха във всекидневната на апартамента им в Кенсингтън. И Джийн, и Алън изглеждаха загрижени. Софи се вираше неразбиращо

в тях.

— За какво говорите?

— Преди няколко дни срещнахме случайно Тим, докато излизаше от „Хародс“ — рече Алън. — Каза, че започва бизнес като счетоводител на свободна практика и че ти си първият му клиент.

— Да, така е. Идеята е страхотна, той вече си намери офис и съм сигурна, че мога да му намеря доста работа...

— Няма нищо лошо в това — намеси се Джийн. — Това, което ни тревожи с Алън, е, че от него разбрахме, че ти си се разделила със счетоводителите си. Онези, които ти препоръча Брок.

Софи бе готова за съпротива.

— Писна ми да правя всичко, което Брок казва. Разведохме се преди повече от година, а аз все още се чувствам зависима от него. Искам сама да се оправям.

— Но ти не се оправяш сама. Ти си позволила на Тим да те контролира, вместо Брок. Да се оправяш сама, означава да не вземаш и пени от Брок. Винаги си говорила за желанието си да бъдеш свободна, да правиш каквото си искаш и аз уважавам това. Но сега, като оставяш делата си в ръцете на Тим, ти се връщаш на изходна позиция. Същото е, като да бе останала при Брок.

— Той поне беше богат — добави Джийн почти на себе си.

— Но аз не съм поверила всичко на Тим — беше отвратена от думите им. Напоследък сама вземаше решения. Тим не й казваше какво да прави или поне не направо. — Тим не ме е принудил да върша каквото и да било — запротестира тя разпалено. — Всичко, което сме направили, е по моя идея, защото аз така искам. Всъщност аз съм тази, която го контролира.

— И под кадифената ръкавица може да се крие желязна ръка — каза Алън загадъчно.

— И какво би трябвало да означава това?

— Означава, че е възможно — въпреки че не твърдя, че е вярно — да си манипулирана, без да го осъзнаваш. Не забравяй, че толкова си свикнала някой друг да поема отговорността, че е вероятно да не го забелязваш вече.

Поразена, Софи изглежда втория си баща. След това обърна очи към Джийн, сякаш чакаше обяснение, но майка й само се взираше тревожно в нея.

— Алън е прав, Софи. Наистина се притесняваме, че той така се намести в живота ти.

— Но, мамо! — не намираше думи. — Какво става тук? Познавам Тим от седемнадесетгодишна! Сигурно щяхме да се оженим, ако той не бе заминал. Все още се надявам, че ще се оженим. Обичам го повече от когото и да било на света. Защо ми говорите тези ужасни неща? — беше на ръба да се разплаче.

Изржението на Джийн се смекчи.

— Знам, миличка. Това е една от причините да се тревожим. Не искаме той пак да те нарани.

— Но защо трябва да ме наранява? — беше искрено изненадана. — Тим просто е взел присърце интересите ми. Всъщност, струва ми се, и двамата се отнасят ужасно към него. Той се опитва да подреди живота си след смъртта на жена си, а вие говорите за него, сякаш е ловец на богатства — по лицето й се стичаха сълзи и тя зарови в чантата си за салфетка. — Той изстрада много — каза, ридаяйки, — а аз толкова го обичам...

Алън постави внимателно длан върху рамото й.

— Не се разстройвай, скъпа. С майка ти просто сме загрижени за теб. И се притесняваме, че позволяваш на Тим да контролира парите ти. Не забравяй, че си много богата жена. Затова Брок искаше да отидеш при счетоводна фирма с много добра репутация.

Софи рязко вдигна глава.

— Брок говорил ли е с вас?

Алън изглеждаше изненадан.

— Не. Нито съм го виждал, нито съм го чувал през последната година.

Докато Софи пътуваше с таксито обратно към магазина, шокът и нещастиеото й се смениха с гняв. Майка й и Алън почти обвиниха Тим в злоупотреба. Те какво си мислеха, че той се кани да направи с парите й? Да избяга с тях? Да се ожени за нея заради тях? Твърдо реши да се защити. Ще им покаже! Ще им докаже, че Тим е напълно почтен, че е взел присърце интересите й и няма никакво желание да контролира живота й. Той не беше втори Брок. Беше от друго поколение, което не вярваше, че жената е „собственост“ на мъжа. Поколение, което се отвращаваше от идеята за съпругата като „трофей“. И тя бе от същото поколение.

Като се върна в магазина, завари Кейти и Франки да нареждат във витрината сервиз за вечеря, украсен с ръчно рисувани диви цветя в различни нюанси на червеникавокафяво.

— Така изглежда добре — коментира тя.

Кейти я погледна изпитателно.

— Добре ли си, Софи? Ужасно си бледа.

— Добре съм — отвърна тя и се забърза към малкия офис в дъното. Слава Богу, Тим не беше там. Нуждаеше се да остане известно време сама, за да проясни ума и да подреди мислите си. Как е могъл Алън да стигне до извода, че позволява на Тим да се разпорежда с живота ѝ?

— Здравей — влезе Тим, който беше в прекрасно настроение. — Как си?

— Жива съм — отвърна Софи и се усмихна уморено.

— На това добре ли му викаш? — той се отпусна на стола от другата страна на бюрото и я загледа влюбено. — Какво има? — попита я сериозно.

— Нищо — каза тя бързо, като избягваше погледа му.

— Хайде, Софи! Изплюй камъчето. Какво имаха да ти казват Джийн и Алън?

Тя се изчерви от неудобство.

— О, нищо особено! Мислят, че магазинът и всичко останало не е лъжица за моята уста. Това е.

Знаеше, че той не ѝ повярва. Беше прекалено проникателен, за да го залъгва с такава невероятна история.

— И още какво? — попита той.

— О, семейни проблеми — излъга тя, опитвайки се да звучи небрежно.

За нейно облекчение телефонът иззвъня и тя се възползва от възможността да го грабне преди Тим. Беше клиент от Америка, който редовно купуваше от нея, питаше дали има в наличност още майсенски порцелан. Софи говори с него колкото можа по-дълго, с надеждата, че Тим ще загуби интерес и ще спре да я разпитва, защото как би могла да му каже, че майка ѝ и вторият ѝ баща му нямат доверие?

Одри вървеше през гората със спокойна крачка, защото беше още рано за обичайната ѝ среща с Трой. С какво нетърпение очакваше тези срещи! Колко прекрасно беше да се любят следобед, когато тя обикновено си наваксваше с гладенето и градинската работа. Животът ѝ напоследък беше като в рая! Одри не си спомняше да е била пощастлива някога. Сега ѝ се искаше да тича, дори да танцува, мисълта, че след няколко минути ще види Трой, я изпълваше с енергия. Излезе лек вятър и повя в косата ѝ, по лицето ѝ и заплющя в шала на врата ѝ. Чувстваше се палава и лудешки млада, затова започна тихо да си тананика.

Беше толкова дълбоко погълната от фантазиите си, че не чу шумоленето от стъпки по опадалите листа, нито усети присъствието на човека, който я следеше. Продължаваше да върви, сякаш не стъпваше на земята, и весело си тананикаше. Изведнъж една ръка я сграбчи изотзад, пръстите я стискаха здраво като менгеме. Стресната, Одри се извърна уплашено и се намери лице в лице с жена, която никога преди не бе виждала.

— Какво искате? — изпищя тя.

Жената насреща ѝ се усмихваше широко. Лицето ѝ бе привлекателно въпреки бръчките и следите от тежък живот. „Сигурно на младини е била ослепителна“, помисли си Одри в първия момент.

— Не ме ли помниш? Запознахме се на новогодишното тържество у семейство Бърчфийлд — гласът ѝ беше ведър и спокоен.

Одри се поколеба. Лицето ѝ бе смъртно познато, но не беше сигурна откъде.

— Мисля, че познаваш съпруга ми — сега тонът на жената не беше толкова приятелски.

— Съпруга ви ли? — ужасно подозрение се надигна в ума на Одри.

— Точно така. Съпругът ми се казва Трой Кеслър. Аз съм Рана.

Шията на Одри пламна и тъмната червенина запълзя по лицето ѝ.

— О, да! Разбира се. Сега си спомних. Колко глупаво от моя страна. Как си? Партието беше хубаво, нали? — знаеше, че плещи глупости, че ръцете ѝ трепереха, а коленете ѝ всеки момент щяха да се подкосят, но трябваше да опита да се справи със ситуацията. Какво, ли знаеше тази жена? „Дръж се спокойно — премина през ума ѝ. — Не

изпадай в паника. Отричай всичко и блъфирай, докато се измъкнеш от този кошмар.“

Направи опит да успокои гласа си.

— Семейство Бърчфийлд правят страхотни купони, нали? Много се зарадвахме, когато ни станаха съседи. Вие също ли живеете наблизо?

Сега очите на Рана изглеждаха като сини езера от враждебност и сбръчканата ѝ уста вече не се усмихваше.

— Знаеш отговора на този въпрос. Не мисли, че съм глупачка. Ако не спреш да се срещаш тайно с Трой, не ми оставяш друг избор, освен да кажа на съпруга ти какво става.

— Кажи му! — каза вбесено Одри. — Никълъс изобщо не го е грижа. Бракът ни и бездруго е почти съсипан.

— Но нашият не е и аз нямам намерение да загубя Трой заради такава ужасна малка мръсница като теб.

Одри рязко си пое дъх. Никой досега не ѝ бе говорил по този начин. Беше разгневена и си го върна.

— Поне младостта е на моя страна.

Дланта на Рана жилеше като оса. Одри се сви от плесницата.

— Върви си вкъщи, малка кучко! — гласът на Рана бе предрезгавял от яд. — Ако отново те сваря със съпруга ми, горчиво ще съжаляваш — след това се отдалечи, изглеждаше ексцентрично в дългия до глезените фермерски дъждобран и буйната си разчорлена коса, сива като дуло на пистолет.

Одри стоеше шокирана, гледаше след отдалечаващата се фигура, бързаща към хижата, където би трябвало да я чака Трой. В гърдите ѝ се надигна стон на безсилие и нещастие и примесена със спирала за мигли сълза се търкулна по бузата ѝ, докато се връщаше обратно по стъпките си към собствения си дом и стария си живот, защото отчаяно усещаше, че повече няма да види Трой.

Софи се приближи към Тим и почувства топлината на тялото му до своето. Обичаше тези мигове, след като са се любили, когато си говореха тихо, толкова спокойни в присъствието на другия, че сякаш се бяха слели в една личност.

— Кога ще успеем да се измъкнем и да заминем за няколко дни в Ла Маделийн? — промърмори тя. — Имаме нужда от почивка, не мислиш ли? И двамата доста поработихме — свободната практика на Тим набираше скорост много по-бързо, отколкото и двамата бяха очаквали, а тя непрекъснато бе заета с магазина и с разпродажбите.

— Може би следващия месец — отвърна сънливо Тим.

— Защо не по-скоро? — попита тя разочаровано. — Надявах се да заминем следващата седмица. Не се очакват важни разпродажби, нямаме много ангажименти.

Тим я прегърна и я придърпа по-близо до себе си.

— Трябва да се срещна с няколко души, на които изготвям данъчни декларации. Моментът не е много подходящ, скъпа. Защо не заминеш сама?

Софи се отдръпна и го погледна в очите.

— Какво искаш да кажеш с това? Не бих го направила, Тим. Вършим всичко заедно, нали?

Той я целуна леко по върха на носа.

— Разбира се, миличка. Предложих го, защото ми се стори, че много ти се ходи.

— Е, не чак толкова — отвърна тя.

— Наистина имам много работа. Току-що започнах бизнеса си и мисля, че няма да направя добро впечатление, ако веднага се измъкна на почивка, не смяташ ли?

Тя неохотно кимна:

— Да. Прав си. Ще заминем по-късно. Може би... — гласът ѝ заглъхна несигурно.

— Може би какво? — Тим изглеждаше облекчен, че засега явно се е отказала от идеята да пътуват за Франция.

— Може би... — някакво вътрешно напрежение я караше да говори забързано. — Няма ли да е прекрасно да се оженим това лято и да прекараме медения си месец в Ла Маделийн?

Мълчанието, което настъпи след последните ѝ думи, бе изпълнено с упрек. Тим отдръпна ръката си и се отмести към края на леглото. Лицето му изразяваше искрена изненада.

— За какво говориш?

— За нас — отвърна тя едва чуто. — Да се оженим някой ден. Нали и ти това искаш?

— Какво те кара да мислиш, че някой ден ще се оженим? Никога не съм намеквал нещо подобно. Не мисля, че ще се оженя отново. Какъв е смисълът?

Софи се чувстваше по-ниска от тревата, сякаш беше малка и съвсем сама в огромния свят.

— Смисълът е, че се обичаме — каза тя плахо. — И аз искам скоро да си родя дете.

Тим се обърна и я изгледа притеснено.

— Съжалявам, ако с поведението си съм те накарал да повярваш, че сме тръгнали към олтара. Изобщо не съм искал да става така.

Отначало и тя не се сещаше за брак. Достатъчно ѝ беше, че е с него. Стигаше ѝ да се люби с него. Но както бе казал някой: колкото повече имаш, толкова повече искаш, и сега тя желаше да се оженят. Копнееше и за дете. Всъщност искаше да сподели целия си живот с Тим.

— Мислех, че и двамата го желаем... след време — каза тя извинително.

— Всички ще си помислят, че съм се оженил за теб заради парите ти.

— Не, няма.

— Ако връзката ни не ти е достатъчна... — тя не отговори. — Ако не си доволна от това, което имаме, тогава ще трябва просто да се върна в Уелс — докато говореше, стана от леглото. — Ще си направя едно питие. Искаш ли и ти?

Потиснатите сълзи пареха в гърлото ѝ.

— Малко вода, ако обичаш.

Докаато той излизаше от стаята, тя се взираше в голия му гръб, широките рамене, дългите стройни бедра и силните мускули на

прасците и осъзнаваше, че няма да понесе, ако го пусне да си отиде. Щом не можеше да има всичко, би ли се задоволила с половината? Беше прекалено рано да се каже. Може би го притискаше много скоро след смъртта на Каролин, може би след още шест месеца ще има друго отношение към повторния брак.

— Ето, заповядай — произнесе той с насилена веселост, докато се връщаше към леглото с две чаши и бутилка „Перие“. Тя забеляза, че избягва погледа ѝ, като ѝ подаваше едната чаша. — Да знаеш, че доста ме стресна — каза с нервен смях.

— Извинявай, грешно съм разчела посланията ти — отвърна Софи тихо.

— Посланията ли? Бих казал, че изобщо не си наясно с целия пейзаж! — той я целуна набързо по рамото, отново се бе разбъбрил и я поднасяше.

— „Ето, идва булката“ — изпя и вдигна чашата си към нея.

Софи се опита да не показва колко е наранена. Беше му говорила сериозно. В този миг ѝ се струваше, че Тим изобщо не разбира значението на тази дума.

След като той заспа, Софи продължи да лежи будна и да се чуди какво да прави. Да му даде още шест месеца? Или веднага да скъса с него, преди да я нарани още повече? Тим веднъж вече бе разбил сърцето ѝ, но тя толкова много го обичаше, че мисълта да го загуби за втори път ѝ се струваше непоносима.

Най-накрая и тя заспа и сънува тревожни сънища, които я накараха да се събуди призори с чувство на потиснатост и с главоболие. Бе станала толкова зависима от Тим, че осъзнаването, че той не се чувства така обвързан с нея, дълбоко я бе разстроило. Разбира се, можеха да продължат да живеят заедно, но нямаше да е същото.

Внимателно се измъкна от леглото, за да не разбуди Тим. Влезе в банята до спалнята им и взе дълга гореща вана, мислейки за Каролин. Хубава, изискана, по детски мила, Каролин бе омагьосала Тим. Може би част от него щеше да я обича цял живот.

„Те не остаряват като нас, на които е позволено да остареем“.

Отекна в главата ѝ известният стих. Така беше. Каролин вече не бе на този свят и нямаше да надебелее и побелее, нито да стане

сбръчкана и досадна. В неговите очи тя завинаги щеше да остане ефирна и красива, а как би могъл някой да се състезава с такъв образ?

След дългата и гореща ароматна вана Софи се почувства поспокойна. Също така бе решена да изчака и да види какво ще стане. В края на краищата шест месеца изобщо не бяха достатъчни за възстановяване от съсипващата травма. Беше глупаво и прибързано от нейна страна да споменава на Тим за брак толкова скоро. Той явно мислеше, че дори само от приличие все още не може да се ожени повторно. Тя реши да бъде ведра и да не споменава повече за женитба, след това се загърна в голяма хавлиена кърпа и тихо отвори вратата на банята. За нейно учудване, Тим седеше на ръба на леглото с гръб към нея и шепнеше нещо в телефонната слушалка.

Инстинктивно Софи замръзна на място и се напрегна да чуе какво казва, озадачена, че говори с някого толкова рано сутринта.

— И дума не може да става за това, не се тревожи... повярвай ми, теб обичам. Просто исках да знаеш какво става... О, да... да... разбира се... пази се, миличка...

Софи не можеше да помръдне, нито да проговори. Значи затова Тим не искаше да се ожени за нея. Беше влюбен в друга.

Франки и Кейти се спогледаха, чудейки се какво ли е станало. Тим тракаше по клавиатурата на компютъра, изготвяше сметките на „Глория Антика“, но беше в странно настроение, а от Софи нямаше и следа.

— Има мигрена — беше им казал той мимоходом, когато се втурна през магазина и закрачи към офиса в дъното. — Не мисля, че днес ще дойде.

— Смяташ ли, че са се скарали? — прошепна Кейти, докато лъскаше една от изложените маси.

— Мисля, че нещо не е наред. Софи винаги лично ни се обажда, дори и да не е добре, нали?

— Може би трябва да й звъннем, когато Тим си тръгне, просто да се уверим, че е добре.

Франки изглеждаше угрижена.

— Чудя се защо той не е в офиса си. Обикновено не идва тук до късно следобед, нали вече си има собствен бизнес.

Кейти въздъхна.

— О, Господи, наистина се надявам да не размъти главата на Софи! Ще ѝ разбие сърцето, ако нещата не вървят както трябва.

— И още как — каза мрачно Франки. И двете харесваха Софи — и като шеф, и като приятел. Никога не ги караше да правят нещо, което тя самата не би направила — от почистването на някоя месингова или сребърна дреболия до метенето на пода, и въпреки че беше богата, никога не се перчеше.

— На теб Тим харесва ли ти? — попита Кейти, все още шепнешком.

— Мисля, че е страхотен. Хубав, забавен, какво повече може да се иска от един мъж?

Кейти изтри за последно масата.

— Може би прекалено забавен.

— Как би могъл някой да бъде прекалено забавен?

— Е, тогава вятърничав. Несериозен — тя сви рамене. — Не знам, но се тревожа за Софи.

— О! — Франки внезапно вдигна ръка към устните си. — Току-що ми хрумна нещо.

Кейти я погледна и вдигна въпросително русите си вежди.

— Дали не е бременна? — прошепна Франки. — Според мен е възможно. Може би затова Тим е в лошо настроение.

— О, Господи! — те се спогледаха със смесица от вълнение и учудване.

Софи прекара деня сама в апартамента си, опитвайки се да повярва на това, което Тим ѝ бе казал, но все още бе изпълнена с толкова съмнения, че на моменти ѝ се струваше, че полудява. Чувстваше се физически зле от шока и мъката, беше сигурна, че той я бе излъгал.

— Вярвай, в каквото си искаш — беше ѝ отвърнал той гневно, — но говорих с майка ми.

— В шест сутринта? — попита тя недоверчиво. — И защо, за Бога, ще трябва да уверяваш майка си, че я обичаш?

— Знаеш колко е властна. Известно ти е, че това бе главната причина да замина за Австралия. Какво ти става, Софи? Да не би и ти

да ставаш безумно властна, а?

Изведнъж успя да обърне всичко наопаки и да я накара да се чувства като предателка.

— Просто не обичам да ме правят на глупачка — сопна му се тя.

Тим пресилено въздъхна.

— За разлика от твоята, моята майка работи. Първият ѝ час започва в девет, преди това почиства къщата, пазарува — всичко чака нея. Ако не я хвана рано сутринта, цял ден няма да мога да я намеря. Доволна ли си?

Софи не отговори. Изобщо не беше доволна, но Тим все някак си успяваше да я надвие в споровете. Той взе мълчанието ѝ за съгласие, промърмори нещо за душ и тъй като вече беше буден, изскочи от спалнята и тресна вратата след себе си.

Тя отиде в кухнята и сложи кафе, но като че ли светлината си бе тръгнала от деня. Затъваше в депресията като в блато и думите на Алън се върнаха в паметта ѝ с обезпокояваща яснота: „Попаднала си от трън на глог... позволяваш на Тим да те контролира... все едно си още с Брок.“

За миг на Софи ѝ призля, осъзнавайки, че Алън може и да е прав. Бе поднесла на Тим целия си живот на тепсия: дома си, магазина си, управлението на финансите си, себе си. Почувства се като в капан. Отново. А беше и уплашена. Чу го да говори с някого и бе напълно сигурна, че не е била майка му. Тогава с кого ѝ изневеряваше?

— Трябва да можем да проверим колко е печалбата ни от миналия месец — противопостави се Софи, докато се взираше нервно в екрана на компютъра. — Това е нелепо.

Франки опитно набра нещо на клавиатурата.

— Трябва да е някъде тук, просто не мога да намеря къде Тим е сложил файла. Ще опитам с някое от другите менюта.

Софи видя как пред очите ѝ се появиха купища цифри.

— Какво е това?

Последва дълго мълчание.

— Нямам представа — призна си Франки, разтревожена. — Ще трябва да повикам Тим да ми покаже как е програмирал сметките.

Вероятно започвам да оглупявам, но наистина не знам какво е направил.

Софи се обърна към Кейти, която разопаковаше порцеланов сервиз, който бе купила на аукцион предишната седмица.

— Тим каза ли ти как работи това?

Кейти поклати хубавата си руса главица:

— Боя се, че нямам никаква представа. Франки е специалистката по компютрите.

— Да — каза развълнувано Франки. — Той наистина ми обясни как работи всичко, но сега не мога да намеря нищо, което ми трябва. А! Чакай малко — тя се наведе напред и разгледа тревожно екрана. — По дяволите! Не, не е така. Не разбирам какви са тези цифри. Нищо не ми говорят. Съжалявам, Софи. Ще трябва пак да повикаме Тим. Когато ми показва, изглеждаше толкова просто. Би трябвало да мога да намеря разходите по снабдяването, печалбите от продажбите, съответния ДДС, разходите — всичко.

— Почакай — намеси се Софи. — Обзалагам се, че знам какво се е случило. Той се грижи и за личните ми сметки. Може би тях разглеждаме в момента, а не тези на магазина.

Лицето на Франки се сгърчи, сякаш изпита внезапна болка.

— Не мисля — каза тя бавно. — Господи, ще ми се да разбирах повече от проклетата машина.

— Но ти разбираш — отбеляза Кейти. — Ходила си на курс, нали?

— Да, но явно в този случай не ми помага за нищо — отвърна тя кисело. Вдигна поглед към Софи, която още стоеше до нея. — Тим ще дойде ли по-късно днес?

— Да. Каза, че ще се отбие следобед.

— Е, слава Богу! Ще си запиша инструкциите му и това повече няма да се повтори.

Софи се усмихна.

— Всичко е наред, Франки. Не се тревожи. Аз самата би трябвало да се науча да работя на тази машина. Може би също трябва да се запиша на курс.

Тим влетя малко след три часа и изглеждаше доволен от себе си.

— Имам още един клиент — каза той победоносно на Софи. — С него стават четирима. Не е лошо като начало — целуна я леко по

устните и се настани зад бюрото.

— Нуждаем се от теб, Тим — примоли му се Франки, преди Софи да каже каквото и да било. — Сутринта се провалих, не можах да намеря в компютъра нищо за „Глория Антика“.

Тим се усмихна.

— Ти ли си днес безпомощната женичка, Франки? — подразни я той. — Нека ти покажа.

Пръстите му плъзнаха по клавиатурата като пръстите на концертиращ пианист, а погледът му бе спокойно насочен към екрана. Изведнъж избухна в смях.

— Какво има? — попита Софи.

— Извинявайте, момичета. Грешката е моя — обясни им той весело. Отвори елегантното куфарче, което Софи му бе подарила за началото на новата му кариера, и извади оттам тънък квадратен диск. После го смени с този в компютъра. — Нищо чудно, че не сте разбрали нищо. Вчера на този компютър обработвах сметките на твоя приятел Джон Клифърд. Без да искам, съм оставил дискетата, програмирана да обработва неговите данни, и съм прибрал твоята в куфара си — той се усмихна широко към Софи. — Извинявай, скъпа.

Тя си отдъхна.

— Значи не е било заради нашата некомпетентност? — преди малко за миг през главата ѝ бе минало ужасното подозрение, че може би... но не! Тя се скара на себе си, че се превръща в параноичка. — Би ли прегледал отново всичко заедно с Франки? — каза тя настойчиво. — За всеки случай.

— Какво за всеки случай? — Тим изглеждаше учуден. — Франки знае много добре какво да прави. Проблемът ѝ тази сутрин е бил, че е влязла в грешна програма.

— Може би е добре да обясниш и на мен. Струва ми се, че трябва да мога веднага да проверя колко съм спечелила, да речем, миналата седмица.

Усмивката му помръкна и той заговори търпеливо като на дете:

— Мислех, че целта на цялото упражнение, Софи, е да не се товариш с ежедневните сметки. Доколкото разбрах, искаш да получаваш разпечатки на месечните баланси, което ще ти обясня достъпно как става, ако се наложи — сарказмът в тона му я накара да пламне от възмущение.

— Може би, ако беше по-ефективен, всички щяхме да можем да проследим цифрите без проблеми — каза тя остро, завъртя се на пети, излезе от офиса и влезе в магазина. „Как се осмелява да ми говори по този начин“, гневеше се тя мълчаливо и се взираше през стъклото към улицата. Една двойка разглеждаше възхитено витрината, жената сочеше енергично към малката порцеланова фигурка на мъж в жълти панталони, свирещ на флейта, но Софи почти не им обърна внимание. Нещо изобщо не беше наред, но още не можеше да каже какво. Телефонният разговор на Тим, погрешната дискета в компютъра — на пръв поглед нямаха връзка, но тя чувстваше, че по някакъв начин са свързани.

— Колко струва тази прекрасна малка фигурка?

Софи се стресна. Двойката бе влязла в магазина, а тя не ги бе усетила. Обърна малкия етикет и им каза.

Жената погледна умоляващо мъжа и той кимна на Софи.

— Добре. Ще я вземем. Иначе жена ми няма да ме остави на мира — добави той с доволна усмивка.

Докато Софи им издаваше касова бележка, с цялото си сърце желаше да е по-добра с цифрите, да има някакъв контрол и познания за финансовите дела на бизнеса си, както и на личните си сметки, а също така да бе продължила да работи с „Уайзмън, Страуд и Халкроу“.

На Одри ѝ трябваша няколко седмици, за да приеме факта, че Трой си е отишъл от живота ѝ. Както бе подозирала, че ще стане след срещата с жена му в гората, той повече не ѝ се обади. Многократно се опитваше да се свърже с него и в дома му, и в звукозаписните студиа в Лондон, но винаги вдигаше някой друг и тя бе принудена да затвори и да плаче от отчаяние. После един ден отвори „Дейли Мейл“ и видя снимка — той и Рана, която се усмихваше доволно до него, на път за Лос Анджелис. Цитираха думите му във вестника: „Всичко се случва там. С Рана искаме да започнем нов живот.“

— И още как — просъска Одри и през следващите няколко дни се чувстваше доста нестабилна емоционално, разтърсена от ревност и болка. Усети се, че крещи обиди на Никълъс, вика и на децата, след това прибра всичките си нови дрехи, сигурна, че никога повече няма да ги облече. Просто не беше честно, мислеше си тя. Точно когато откри,

че в живота има повече, отколкото бе предполагала, всичко ѝ бе отнето и тя отново бе останала сама. Незнайно защо, напоследък Никълъс бе започнал да се прибира доста по-рано и въпреки че това не я радваше особено, за първи път от години си беше вкъщи за вечеря. Преди Одри би била щастлива, но откакто срещна Трой, предпочиташе да сложи Амелия и Ребека рано в леглото, за да може да седи и да слуша как „Липс“ пееха текстовете на Трой, а в това време да си мечтае за него.

Сузи Бърчфийлд ѝ каза, че на Трой му омръзнала Англия и всички в нея и затова бил заминал. Одри плака, като чу тези думи. Наистина ли не бе означавала нищо в живота му? Утешението, че Никълъс вече се прибирал рано и постоянно ѝ се мотаеше в краката, ѝ се струваше недостатъчно.

Лицето на Франки бе бледо.

— Може ли да поговоря с теб? — прошепна дискретно тя, когато Софи пристигна в магазина на следващата сутрин. Кейти бе с гръб към тях и чистеше праха от вазите, правейки се, че не е чула нищо.

— Какво има? — попита Софи, като несъзнателно също зашепна.

— Направих нещо ужасно — призна си Франки. — Направо не знам как да ти го кажа.

— Да отидем в офиса и да си направим кафе.

— Добре — Франки тръгна напред и Софи забеляза, че е доста нервна. Ръцете ѝ трепереха, в тях чашите дрънчаха и замалко да разсипе млякото, докато приготвяше кафето.

— Искам да знаеш, че сме стопроцентово застраховани, Франки. Ако си счупила нещо, не е краят на света — каза ѝ майчински Софи, докато седнаше зад бюрото си.

Франки се усмихна измъчено, изглеждаше по-притеснена от когато и да било.

— Нищо не съм счупила, Софи. Не е това.

— Тогава какво е?

— Аз... аз... поработих малко с компютъра, след като всички снощи си тръгнахте.

Софи я погледна изненадано.

— Браво на теб, но имаше ли нужда? Мислех, че Тим е оправил всичко, след като е върнал дискетата в компютъра — добави тя.

— Точно там е проблемът.

Софи се намръщи.

— Не разбирам. Всичко е наред, нали? Тим обясни ли ти всичко?

— Да, обясни ми. Но въпреки това се притеснявах за едно-две неща — Франки продължи много внимателно: — Исках да съм сигурна, че владее програмата.

— И владееш ли я?

Франки се наведе напред, подпря се с лакти на бюрото и погледна Софи право в очите.

— Да, владее я. Но има един ужасен проблем, Софи.

Софи пребледня от лоши предчувствия.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да сме на загуба? Господи, мислех си, че бизнесът върви добре.

— Не е това — Франки сведе очи към грижливо поддържаните си мургави ръце и златния пръстен с герб на кутрето, сякаш не можеше да понесе въпросителния поглед на Софи. — След като с Тим и Кейти си тръгнахте, прегледах всички сметки на магазина за последните три месеца. И успях да го направя само защото — пое си дълбоко дъх и гласът ѝ стана дрезгав, — защото взех диска с твоята програма от куфарчето на Тим, без той да ме забележи.

— Не разбирам.

— След като той ни показва защо не сме могли да свършим нещо с грешната програма в компютъра, забелязах, че отново върна нашата дискета в куфара си.

Софи усети, че изстива и ѝ се вие свят. Веднага разбра накъде бие Франки.

— И ако не беше го направила, отново щеше да гледаш само сметките на другите му клиенти, както вчера.

— Точно така.

На Софи ѝ се стори, че мина цяла вечност, преди да намери думите, с които да попита Франки какво е открила, и в този момент емоциите ѝ бушуваха толкова силно, че направо я задушаваша.

— И какво откри? — попита тя накрая.

Франки заговори бързо, сякаш искаше да приключи колкото може по-скоро:

— Цели часове сравнявах цифрите на разпечатката с банковите ордери, които пристигнаха вчера. След това си позволих да се обадя

тази сутрин в банката. Знам, че трябваше да те изчакам, но...

— Направила си каквото трябва. Тим да ти обясни всичко и от днес ти поемаш сметките в негово отсъствие.

— Не мисля, че смята да отсъства — Франки вече говореше направо. — Вчера скрих и банковите ордери, защото той обикновено ги прибира в куфарчето си и ги отнася.

Софи я прекъсна настоятелно и тревожно:

— Откога е това? Защо го направи? Имаше ли разминаване между цифрите в компютъра и тези на банковите ордери? — тя изстреля въпросите насечено като автомат, във всяка сричка прозираше все още овладяна паника.

— От известно време нещо в сметките ме съмнява, но нямаше как да съм сигурна. Не исках да обвинявам никого, докато не се убедя — тя погледна Софи почти извинително, защото разбираше, че всяка нейна дума ѝ действа като болезнен шамар. — Истината е, че цифрите от компютърната разпечатка не съвпадат с цифрите от ордерите. Може би има съвсем разумно обяснение, но не мога да се сетя за такова. И се чувствам ужасно, задето откраднах дискетата от Тим, както и заради цялата тази проверка — добави тя съкрушено.

Софи седеше, без да продума, и се взираше в празното пространство, външно изглеждаше спокойна, но вътре в нея всичко бушуваше.

— Може и да греша — каза отчаяно Франки. — Може просто да не разбирам достатъчно методите на Тим, въпреки че съм работила известно време в счетоводството на „Кристис“.

— Постъпила си правилно — каза трезво Софи. — Сега е мой ред да оправя тази бъркотия.

— Добре е, че заминавате. Така няма да ви се налага да отговаряте на неудобни въпроси, нали? — каза господин Търнбул, банковият мениджър на Софи. — Междувременно ние ще проследим плащанията и тегленията, а „Уайзмън, Страуд и Халкроу“ ще разследват ситуацията. И можете да бъдете спокойна, че господин Калторп изобщо няма да научи за проверката на финансовото ви състояние.

— Чувствам се ужасно — отвърна Софи, изглеждаше изтощена и напрегната. — Изобщо не трябваше да се отказвам от услугите на счетоводителите си, но тъй като приятелят ми е дипломиран експерт-счетоводител, реших, че идеята е добра. Неприятно ми е да върша това зад гърба му, но толкова съм притеснена, че не знам какво друго да направя — знаеше, че няма смисъл да разпитва лично Тим. Познанията ѝ по финанси бяха толкова слаби, че той щеше да я забаламоса за секунди. Отношенията им и без това се бяха обтегли, докато тя се опитваше да се примири с положението, но напоследък ѝ ставаше все по-трудно да общува с него. Постоянно бе нащрек и се дразнеше от всичко: каквото и да кажеше тя за връзката им, магазина или финансите си, той я обвиняваше, че се опитва да вдига скандали, и поглеждаше като малко момче, което е несправедливо уличено в кражба на шоколадови бонбони. Част от нея все още се поддаваше на това представление, но общо взето успяваше да му устои, защото знаеше, че играе. Освен това бе разбрала и още нещо. За първи път в живота си не позволяваше на емоциите ѝ да ѝ диктуват какво да прави. — Ако имате нужда да се свържете с мен — каза на господин Търнбул, — ще отседна при приятели в Южна Африка. Канят ме от години, а сега моментът изглежда подходящ да ги посетя. Ще ви дам телефона им, в случай че се наложи да говорите спешно с мен. Винаги можете да оставите съобщение, тъй като съм им обяснила всичко. Сигурна съм, че може да се разчита на тяхната дискретност — добави тя.

— Както, разбира се, и на нашата — отвърна усмихнат той. Госпожа Софи Дювал бе не само важен клиент, но и много красива

млада жена и той искрено ѝ се възхищаваше. По скромното му мнение най-доброто, което бе направила в живота си, бе да напусне властния и непрестанно контролиращ я Брок Дювал. Сега му оставаше само да се надява, че настоящата ѝ връзка с Тим Калторп няма да ѝ струва прекалено много.

Одри погледна безутешно майка си.

— На някои им върви — промърмори тя. — Защо, по дяволите, ѝ трябва на Софи да ходи в Южна Африка?

— Тя познава Дженифър и Питър Корниш от години, още преди да се омъжи за Брок. Не помниш ли, с Дженифър се сприятелиха в колежа за секретарки. От доста време я канят и според мен една почивка ще ѝ се отрази добре.

— За колко дълго заминава? И на мен няма да ми дойде зле една почивка. Последните няколко месеца не бяха много весели.

— Тогава защо не заминеш и ти, скъпа? Мисля, че идеята е много добра. С Никълъс трябва да отидете някъде сами.

Одри изглеждаше стресната.

— Сами? — беше ужасена.

— Защо не? Точно от това се нуждаете, след като... — Джийн се поколеба. Преди няколко седмици Одри ѝ бе признала, че Трой е заминал за Щатите. Все още я болеше и Джийн от тактичност се стараше да говори колкото може по-заобиколно за него.

— Ами децата? — попита Одри. — И къде да отидем?

Джийн нетърпеливо цъкна с език.

— Не бъди толкова отчайваща, скъпа. С Алън може да дойдем да живеем в дома ви, докато вас ви няма, и да се грижим за Амелия и Ребека. А що се отнася до това къде да отидете, какво ще кажеш за гръцките острови? Или Сардиния? Или пък Южна Франция? Сигурна съм, че Софи ще ви отстъпи Ла Маделийн.

— Не искам да се връщам там. Имам много лоши спомени от миналото лято — Одри тъжно поклати глава. — Тогава разбрах, че Никълъс си има любовница, онази ужасна жена.

— Точно затова с Никълъс трябва да заминете. Ако бях на твоето място, Од, щях да се снабдя с туристически брошури, да си купя

сексапилен бански костюм, да замина с него и да го чукам, докато не може да се държи на краката си.

— Мамо! — Одри изглеждаше крайно шокирана. — Как можеш да говориш така? За Бога! — и силно се изчерви.

Джийн отметна глава и се засмя.

— Ти си задръстена като покойния си баща — каза тя. — Отпусни се, Од. Накарай Никълъс да се почувства толкова щастлив, че никога да не го забрави. Разбира се, при условие че искаш да заздравиш брака си.

Одри мълчеше, потънала в мисли.

— Предполагам, че Софи скоро ще се омъжи за Тим.

— Това си е лично нейна работа — отвърна ведро Джийн. — Още една чаша чай, скъпа?

Софи пристигна на четвърти терминал на летище Хийтроу късно следобед на другия ден, за да провери дали самолетът ѝ за Южна Африка излита по разписание. Бе облечена в удобни кремави памучни панталони, риза и блейзер и се мъчеше да се съсредоточи върху предстоящата ваканция. Трябваше някак да изгони от ума си тревогите и болката, която ѝ бе причинил Тим. Този път не ставаше въпрос за младо момиче, изоставено от приятеля си, а за измами, лъжи и злоупотреби, в които той може би бе замесен. Както и за нещо много по-лошо.

За нейна изненада, той прие пътуването ѝ равнодушно, като я увери, че разбира нуждата ѝ от почивка. Обеща да наглежда делата ѝ с помощта на Франки и Кейти и Софи не можеше да разбере дали наистина съжалява, че тя заминава, или не. Както винаги, не спираше да бърбори, размиваше я въпреки угрижеността ѝ, но в същото време в изражението му имаше нещо непроницаемо и точно това я плашеше.

Служителката на летището ѝ подаде билета и прекъсна мислите ѝ.

— Фоайето за първа класа е срещу терминал 10 — каза тя на Софи. — Полетът ви няма закъснение.

Софи тръгна по дългата пътека, която се стелеше докъдето ѝ видят очите, спря само да си купи вестници, списания и евтин роман с меки корици. После от безмитния магазин взе любимия си парфюм

„Исей Мияки“ и литрова бутилка джин за подарък на Дженифър и Питър.

Следващият час измина бързо, Софи не можеше да повярва, че наистина заминава, докато оглеждаше ниското ВМП-фоайе, канапетата и креслата, тапицирани в убито сини отсенки и наредени във формата, която дизайнерите наричаха „група за разговори“. Хвърли багажа си в единия край на канапето и отиде до бюфета. Там имаше бутилки всевъзможен алкохол, коктейли и прясно изстискан портокалов сок, поставени така, че пътниците сами да си наливат. Имаше също така кафе, чай, хапки, пасти, голямо разнообразие бисквити, дори сандвичи с пържен хляб от всякакъв вид.

— И всичко това е безплатно! — чу тя възрастна жена да прошепва на спътника си, който се засмя без глас. — Да засядаме тук, скъпи. Това се казва първа класа.

Софи се усмихна на себе си, наля си чаша кафе и си взе няколко бисквити на малка чинийка. Благодарение на Брок, никога не бе пътувала по друг начин и все още обичаше комфорта и привилегиите, които вървяха с него.

Настани се с вестник в ръка и зачака да я повикат за полета ѝ, опита се да се потопи в новините на деня, но бе невъзможно. Не можеше да изгони Тим от мислите си. Преди да тръгне, се изкушаваше да сподели най-дълбоките си страхове с Алън, но реши, че няма да е честно при неговото крехко здраве. Разбира се, Брок бе най-подходящият човек, с когото да се консултира, с неговите връзки за нула време щеше да разплете деянията на Тим, но тя не можеше да отиде при бившия си съпруг. Гордостта не ѝ позволяваше. Трябваше да се справи с тази ситуация само с помощта на професионални счетоводители. Ами другите ѝ ужасни подозрения? Изглежда, само Питър и Дженифър можеха да ѝ помогнат. Бяха безпристрастни, живееха далеч от Англия и можеше да им се довери напълно. Те със сигурност щяха да ѝ дадат добър съвет. И може би да я уверят, че страховете ѝ са безпочвени.

Най-накрая обявиха полета ѝ. Качи се на самолета и бе отведена на предната редица, където си позволи да се поглезе с пухени възглавници, кашмирени одеяла и марково шампанско, но депресията отново властно я погълна. Изведнъж осъзна, че докато се върне в

Англия, всичко вече ще е ясно и тя ще знае дали с Тим имат бъдеще или не.

Дженифър посрещна Софи с радостни възгласи, прегърна я силно и не спря да повтаря:

— Не мога да повярвам, че най-накрая си тук! Колко години минаха? О, Софи, радвам се да те видя отново!

Поздравът на Питър бе по-сдържан, но не по-малко гостоприемен. Софи веднага се почувства по-добре. Беше сред приятели, които бяха в състояние да я посъветват безпристрастно, а на това семейството ѝ не бе способно. Беше сигурна, че си струва да се заслуша в съветите им. Но преди това имаха да си казват толкова много неща.

— Нямам търпение да видя новата ви къща и да чуя всички новини — каза тя с ентузиазъм, докато пътуваха през Кейптаун, по неговите сенчести улици и покрай елегантните му сгради. — Харесвали ви да живеете тук? Сигурно! Толкова е красиво.

— Като в рая е, особено там, където е къщата ни, на Кампс Бей — отвърна усмихнат Питър. Беше висок, строен мъж със силен тен и очи, които според Софи имаха цвета на морето.

— Не ѝ казвай всичко. Нека да е изненада — намеси се веднага Дженифър.

— Колко далеч от Кейптаун живеете? — попита Софи.

— На около десет минути.

— Толкова близо? — в гласа ѝ имаше разочарование. Искеше ѝ се да избяга далеч от градския живот.

— Да, толкова близо, но само почакай да видиш — отвърна загадъчно Дженифър. После погледна Софи по-внимателно. — Изглеждаш много отслабнала — забеляза тя. — Как го правиш?

— Вероятно защото вече не ям постоянно в хотели, както правех, докато бях омъжена за Брок — каза тя през смях. — Напоследък си готвя сама.

Дженифър беше пълничка и жизнерадостна, гладката ѝ кожа бе помургавяла и бе нежна като сатен с бронзов цвят. Тя разпери ръце с престорено смущение.

— Готвенето е моята гибел. Особено след като Питър обича всичко, което е мазно, сладко и покрито с шоколад — закикоти се тя.

— Така е — възкликна той и се засмя добродушно. — А кой пече торти всеки ден? И прави пудинги? И обича бекон с яйца за закуска?

Буйният смях на Дженифър беше заразителен.

— И защо не? А ти, Софи, за кого готвиш? За домашните мишки ли?

Софи не отговори и се загледа през прозореца на колата. Отдясно се простираше великолепен плаж, цели километри сребрист пясък. Морето до него приличаше на огромен сапфир, блестящ под сутрешните лъчи.

— О, колко е красиво! — каза тя със страхопочитание. В Европа нямаше такива огромни, идеално чисти и пусти плажове. — Как се казва това място?

Без да ѝ отговори, Питър изведнъж зави по широка павирана алея и влезе под сянката на високи палмови дървета. Спря колата пред бяла двуетажна къща в колониален стил, но със силно испанско влияние. Ослепителнобели арки отвеждаха към стаите на приземния етаж, откъдето се откриваше безпрепятствена гледка към морето.

Очарована, Софи затаи дъх.

— Тук ли живеете?

Дженифър се изкикоти радостно.

— Бива си го, нали? — каза тя. — На десет минути от най-добрите магазини в света, включително и за маркови дрехи, въпреки че не би си го помислила, като погледнеш мен, а всъщност се озоваваш на края на света.

— Фантастично е! — Софи слезе от колата и пристъпи на моравата, покрита с цветя, от които във въздуха се носеше смесица от омаен аромат на жасмин и озон. — Защо с Брок никога не сме идвали тук? Това е истински рай!

— Нали? — съгласи се Питър и понесе куфарите ѝ към къщата. — С Джен не искаме да живеем никъде другаде.

— Имаме още една изненада за теб — обяви Дженифър и хвана ръката на Софи. — Чакаме бебе през октомври и искаме ти да си му кръстница.

— Това е най-хубавата новина на света — Софи прегърна приятелката си. Знаеше, че опитваха да си родят дете от няколко

години, и затова искрено се зарадва за тях.

В прекрасно настроение влязоха в къщата, която бе облята от светлина, с просторни стаи, декорирани от Дженифър в свежи чисти тонове и удобни мебели. Софи вече чувстваше как напрежението от последните десет дни се свлича от нея, как се оживява и се изпълва с нова енергия, тъй като обичта на приятелите ѝ я обгръщаше като защитен пашкул.

— Предполагам, че искаш да се изкъпеш и да поспиш, нали? Полетът от Лондон е много изморителен.

— Добре съм — настоя Софи. — Определено не ми се спи. Искам да разгледам цялата ви къща, да чуя всички новини. Нима не разбирате, че това е първата ми ваканция без някого, когото да влача след себе си. Преди никога не съм пътувала сама.

Дженифър кимна.

— Все беше с Брок, нали? А преди това имаше някакъв приятел, помниш ли? Тим Еди-кой си, който замина за Австралия — преди Софи да може да ѝ отговори Дженифър продължи: — Странно нещо ми се случи преди година, срещнах една жена, която го познава от Австралия. Замалко да го депортират. Не съм сигурна какво точно е направил, но доста се размирисало около него. Станал страхотен скандал. Имаше късмет, че тогава се отърва от него, иначе кой знае къде щеше да си днес!

— Къде искаш да отидеш? — попита Никълъс, опитвайки се да не показва изненадата си. Одри, която мразеше „чужбина“, а предпочиташе всяка година да ходи до Корнуол, бе предложила да заминат само двамата на някое „тропическо място“.

Тя сви рамене.

— Какво ще кажеш за Корфу?

— Не бих го нарекъл тропическо място — коментира той, докато лъскаше очилата си. — Тропически климат има на Бермудите. Или в Ямайка.

— Те са много далеч.

— Тропиците по принцип са далеч от Нюбъри.

— Е, тогава не е задължително да ходим на тропиците. Стига мястото да е горещо. И слънчево. И да има хубави плажове.

— Тогава Корфу е точно това, което ни трябва — каза той внимателно. — Може да отседнем до Палеокастрица. Там има хубави плажове.

— Откъде знаеш?

— Ходил съм там като момче. На почивка със семейството ми.

— Сигурно се е променило — от устата на Одри прозвуча, сякаш той е виновен за това. — Предполагам, че сега е пълно с немски туристи.

— Не вярвам край Палеокастрица да има много място за плажните хавлии — тонът му бе кисел. — Не е такова място.

— Какви плажни хавлии? — попита тя. — За какво говориш?

Никълъс въздъхна едва забележимо. Може би в края на краищата най-сигурно ще е да отидат до Корнуол.

— Според мама в Сардиния също било хубаво — продължи да упорства тя.

Никълъс кимна, повече на себе си. Сега вече му бе станало ясно. Одри не я бе грижа къде щяха да ходят, стига да е „горещо“. Идеята за ваканцията беше изцяло на Джийн. Типично за нея: да предложи скъпо пътуване като лекарство за разклатения им брак. Е, поживя си добре с Дениз, която го бе напуснала заради по-дебели портфейли и по-богаташки легла. Одри никога не се бе забавлявала. Той не вярваше, че знае как. За да ѝ компенсира всички загорели вечери и самотни часове, най-добре ще е да отпътуват нанякъде и да я накара да се позабавлява, реши той. В края на краищата, въпреки непрестанните си оплаквания, беше добра съпруга и чудесна майка.

— Казват, че в Сардиния е великолепно — съгласи се той, сложи си очилата и я погледна ведро. — Да уредя ли тогава нещата? Най-добрият хотел на Коста Смералда?

— Мислиш ли, че бихме могли да оставим Амелия и Ребека за десет дни?

— Без проблеми. Цял ден ще са на училище и ако майка ти и Алън дойдат тук, ще се грижат идеално за тях вечерите и уикендите.

— Добре — все още звучеше предпазливо и на Никълъс му хрумна, че откакто се помни, Одри не се бе порадвала и веднъж на хубавата страна на живота — за разлика от Дениз, която се плискаше до забрава в житейското море и оставяше течението да я отнася, където поиска. „Горката Одри, замисли се той. Не познаваше тръпката

да изложиш всичко на риск, да се оставиш на шанса, да живееш опасно.“ Затова най-малкото, което можеше да направи за нея, бе да я заведе на хубава почивка в луксозен хотел, с много слънце и пясък наоколо и... е, не си падаше много по секса, но се надяваше, че ще успее да я разтърси по някакъв начин. Може би.

Софи лежеше във ваната със затворени очи и в главата ѝ бе истинска бъркотия. Беше толкова поразена от думите на Дженифър за Тим, че в момента не успя да каже нищо, а когато приятелите ѝ прехвърлиха разговора на друга тема, вече бе изпуснала възможността. Какво толкова ужасно бе направил в Австралия? Можеше да е всичко. Разкъсваше се между желанието да узнае и ужаса от това, което можеше да научи.

Изведнъж ѝ стана зле от умората след нощния полет, затова излезе от ваната и се загърна в голяма бяла хавлия. Дженифър бе казала, че ще обядват на терасата след час. Софи излезе боса от банята, влезе в своята спалня с прекрасна гледка към океана и се хвърли на леглото. Въпреки че не успя да заспи, тишината и успокоителният морски въздух постепенно възстановиха силите ѝ и я накараха да се почувства по-отпочинала. Веднага щом слезе във всекидневната, щеше да накара Дженифър да ѝ разкаже всичко, което бе чула.

Седнаха край дълга бяла маса под сянката на кремава тента. Дженифър излезе от къщата с огромен поднос с печени скариди и чиния пикантен ориз, които постави между панерите със салата от авокадо и препечен хляб.

— Изведнъж изгладнях — каза Софи и вдъхна одобрително аромата на ястията. — Дженифър, това изглежда толкова добре, че ми е жал да го ям!

Питър бе налял пунш в зелени халби и след като седна на стола си, вдигна чаша към Софи.

— Добре дошла при нас! — вдигна той приятелски тост в нейна чест. — С Джен дълго чакахме този миг.

— Да, добре дошла, скъпа — повтори след него Дженифър и също вдигна чашата си. — Не мога да ти опиша колко се радвам, че си сред нас.

— А вие не можете да предположите колко ми е хубаво с вас — отвърна Софи, внезапно развълнувана заради умората и напрежението. — Ако не бях се измъкнала сега от Лондон, мисля, че щях да се побъркам — отпи от питието си и почувства тръпчивия му плодов аромат.

— Добре си, нали? — попита Дженифър загрижено. — Нали не съжеляваш, че напусна Брок?

Софи поклати глава, за да се съвземе.

— Изобщо не. Не, не е заради Брок. Свързано е с бизнеса ми — добави тихо. Искаше да чуе всичко за Тим, преди да им разкаже каквото и да било.

Те усещаха, че още не е готова да говори, затова подхванаха общи теми и скоро Софи се отпусна и започна да се смее, тъй като изтласка тревогите назад в мислите си. Въпреки че бе пътувала много, никога не бе попадала на толкова великолепно място, затова погледът ѝ постоянно бягаше към Тейбъл Маунтин — планината, която се издигаше в обедната мъгла и на чийто фон се открояваха ослепителнобелите сгради на града.

— Предполагам, че никога не ходите на почивка, нали? — отбеляза Софи. — И защо да го правите? Тук си имате всичко — тя се обърна към изгледа, откриващ се зад къщата, където високо се издигаха Дванадесетте апостола — огромната скалиста планина, ваяна милиони години от природата, докато се превърне в предпазен вал между морето и земята.

— Права си — съгласи се Питър. — От време на време ни липсва големият град и си мечтаем за няколко дни в Лондон или Париж, но общо взето тук си имаме всичко. Особено се радваме на прекрасния климат.

— Да прием кафе край басейна — каза Дженифър и скочи на крака. — Ако ти се иска да подремнеш, Софи, просто кажи.

Изтегнаха се на удобните градински кресла и се загледаха в непрекъснатотоменящите се сини и зелени отблясъци на морето, което отправяше вълни с дантелена пяна към брега. Най-накрая Софи заговори:

— Разкажи ми какво си чула за Тим в Австралия, Дженифър.

Приятелката ѝ изглеждаше изненадана.

— Много малко. Почти не помня подробностите. Просто ми се стори страхотно съвпадение, че онази жена го познаваше. Защо питаш?

Софи отбягна да отговори на въпроса.

— Спомняш ли си какво точно ти каза? Приятелка ли му беше?

Дженифър и Питър погледнаха въпросително Софи.

— Случило се нещо — каза Дженифър, — не съм много сигурна какво, но тя каза, че някакво момиче умряло и Тим бил виновен. Освен това бил замесен и в още няколко тъмни афери. Точно тогава отбеляза, че си имала голям късмет, като си се отървала от него — Софи се взираше в нея и по гърба ѝ пълзяха ледени тръпки. — Спомних си и още нещо. След няколко дни изчезнал оттам. Пуснал се слух, че избягал в Хонконг.

— Точно така — каза Софи, без да се замисли.

Дженифър изведнъж се изправи стреснато.

— Откъде знаеш?

Софи пусна стъпалата си на земята и се извърна с лице към тях.

— Върна се в живота ми миналото лято — каза просто тя.

После им разказа какво се е случило, без да скрива нищо. Дори им призна, че го подозира в изневяра, което не бе сметнала за необходимо да споменава пред банковия мениджър.

— За всичко съм си виновна сама — заключи мрачно тя. — Наруших всички правила, едно, от които е никога да не правя бизнес с приятели. Освен това оставих сърцето да вземе връх над разума ми. Но това, което най-много ме влудява, е, че тъкмо когато реших, че съм поела контрол над живота си, се оказа, че нищо подобно не се е случило. Сега съм в ръцете на Тим, също както някога бях в ръцете на Брок, въпреки че по по-различен начин. Брок поне ми беше верен. Много повече ме заболя, като разбрах, че Тим може да си е намерил друга, отколкото като го хванах, че злоупотребява с парите ми.

— Брок знае ли за това? — попита загрижено Питър.

— Не, но скоро ще научи — отвърна мрачно Софи. — Освен всичко друго, чувствам се такава глупачка. Как можах да се оставя да ме подведе? Веднъж вече ме бе зарязал преди години и би трябвало да се усетя, въпреки обясненията му, че хората рядко се променят. От сто километра му личи, че е измамник. Но когато го срещнах отново във Франция, всичко беше толкова прекрасно, въпреки че беше женен и не

се надявах, че двамата пак ще се съберем. Сякаш никога не се бяхме разделяли. И като пълна идиотка се влюбих отново в него — добави тя с тих и тъжен глас.

— Толкова съжалявам, скъпа — каза съчувствено Дженифър. — Може би финансовата страна на нещата не е толкова лоша, колкото си мислиш. Навярно си пресякла всичко в зародиш. Вероятно Тим не е имал време да те ограби.

— От това, което ни разказа, разбирам, че още при първото си действие ще падне в капана — отбеляза Питър. — Но защо си го оставила да живее в апартамента ти? Ако наистина ти изневерява, не е ли възможно да доведе своята...

Дженифър му направи знак да млъкне, когато видя болката в погледа на Софи.

— Това, което ви разказах, са само предположения и подозрения от моя страна — обясни Софи. — Нямам никакви доказателства. Не разбирам нищо от компютри, никога не съм била добра в сметките. Може би наистина е на по-високо ниво от мен. Може би наистина е говорил по телефона с майка си, а не с любовницата си. Може да не е присвоил и пени, а Франки погрешно да е сметнала, че е подменил диска в компютъра. Кой знае? Но едно нещо е сигурно. Не бих могла да го обвиня, без да си изясня фактите, а единственият начин да го направя, е, като накарам банката и предишната ми счетоводна фирма да проверят всичко без знанието на Тим. А що се отнася до това, че живее в апартамента ми, чистачката ходи там всеки ден — пристига преди закуска, и не мисля, че Тим би си позволил да води любовницата си при тези обстоятелства.

— Каква беше съпругата му? — попита Дженифър. — Ти разбираше ли се с нея?

Софи не отговори, но сведе поглед към тънките си елегантни ръце с дълги, идеално оформени нокти.

— Сигурно си била потресена от катастрофата — отбеляза внимателно Питър. — Ужасна трагедия.

— Не мисля, че е било нещастен случай — каза най-накрая Софи.

Дженифър ахна и покри устата си с ръка.

— Софи! Какво искаш да кажеш? Нали не мислиш, че сама се е хвърлила към идващата кола?

— Или че Тим я е подтикнал? — каза изплашено Питър.

Софи поклати глава.

— Мисля, че изобщо не е загинала при катастрофа — каза тя бавно. — Според мен е била убита, за да не пречи.

Одри и Никълъс пристигнаха в Сардиния рано вечерта. На летището ги чакаше кола, която ги отведе до Порто Серво през скалисти хълмове, обсипани с уханни диви цветя и храсти.

— Гледката не е кой знае каква — отбеляза Одри, докато се взираше през прозореца на колата.

— Брегът на острова е уникален — каза ѝ Никълъс. — Коста Смералда е прочут с плажовете си.

Одри не отговори, чудеше се дали това място щеше да ѝ хареса. Изглеждаше ѝ много скучно и пусто и се радваше, че не са довели и децата, защото ѝ се струваше, че нямаше да им е интересно тук.

Колата внезапно зави по криволичещия път и Никълъс възкликна:

— Я погледни това!

Пред тях, сред скалите на песъчливия бряг, се показаха редица бели сгради с арки и извити прозорци, с наситенорозови керемидени покриви. Къщите бяха в провинциален сардински стил, но край тях растеше буйна трева и множество екзотични цветя.

— О! — пророни Одри и се оживи.

— Изглежда страхотно, нали? — Никълъс почувства облекчение. Бе похарчил цяло състояние за тази почивка и сега вече бе сигурен, че всичко ще е наред.

Мигове след пристигането ги взеха от нагорещения път и ги отведоха в прохладна бяла приемна, обградена с арки. Сякаш се намираха в центъра на огромно цвете. Ниски канапета със синя и жълта тапицерия бяха подредени около малки масички за кафе, но преди Одри да успее да разгледа всичко подробно, регистрацията приключи и ги отведоха в голяма просторна стая с огромно легло, семпла, но удобна мебелировка в местен стил и френски прозорци, които водеха към балкон с изглед към Средиземно море.

— О! — възкликна тя отново, по лицето ѝ личеше, че е поразена. След това излезе на балкона. Точно под прозореца им имаше малка

полянка, по която растяха храсти лавандула и розмарин и изпълваха въздуха с аромат, разносящ се чак до плажа. Пясъкът бе розово-бял, а морето — бледозелено. Очите на Одри се напълниха със сълзи, не беше сигурна дали плачеше заради раздялата си с Трой, или от благодарност към Никълъс, защото я е довел на такова красиво място.

Тя тихо изхлипа.

— Добре ли си? — попита нервно Никълъс. — Да ти донеса ли нещо?

— Съвсем добре съм — отвърна тя с разтреперан глас, но усмихната.

— Тогава да разопакуваме багажа, да вземем душ и да слезем в бара да пийнем нещо.

— Добра идея.

Никълъс не показва изненадата си. За първи път от години тя смяташе някое негово предложение за добра идея.

По-късно, в бара с изход към градината, те си поръчаха бутилка шампанско, преди да отидат в ресторанта, чиито арки затвърдиха усещането ѝ, че се намира в средата на голямо цвете. Небесносините покривки, яркочервените столове и цветята по масите придаваха на залата празничен вид. Заведоха ги до една от няколкото издигнати маси в сепарето.

— На тази маса — казаха им служителите — седат принцеса Александра и Ангъс Огилви, когато идват тук — от това щастие то на Одри стана пълно.

Никълъс не искаше да насилва късмета си, но след вечеря, докато пиеше кафе на осветената с фенери тераса, той попита:

— Искаш ли да си легнем рано?

Одри погледна към морето, което сега бе станало черно и тайнствено.

— Бих искала да се разходя по плажа — каза тя. — Боса.

— Това е най-ужасното нещо, което съм чувала! — каза отвратено Дженифър. — Искаш да кажеш, че според теб Тим е убил жена си, за да се върне отново при теб заради парите ти?

Софи се облегна назад, изведнъж се почувства много уморена. Вече беше тъмно и те седяха във всекидневната след вечеря. Следобеда не говориха за нищо друго и Дженифър предложи да се поразходят по брега, за да си прояснят главите.

— Просто не мога да го повярвам — не спираше да повтаря тя, докато пясъкът хрущеше под обувките им и бризът развяваше косите им. — Ужасно е да се твърди подобно нещо — час по-късно се върнаха за вечеря, и сега над чашата с кафе Софи мечтаеше да си легне, но те не спираха да ѝ задават въпроси. — Значи наистина си убедена, че е убил Каролин?

— Сигурна съм — отвърна Софи. — Знам, че звучи малко невероятно и доста мелодраматично, но напоследък нищо у Тим не може да ме учуди. А сега, като ми разказа и за онова момиче, което умряло в Австралия, и за мръсните му афери, съм по-сигурна от всякога.

Дженифър заговори внимателно:

— Тогава защо не си отишла в полицията? И защо си го оставила да живее в апартамента ти, докато те няма?

— Казах ви. Нямам никакви доказателства, нито улики.

— Мисля, че това, което си събрала, е достатъчно — отбеляза Питър. — Каза, че не си видяла никакво съобщение за смъртта на жена му в броевете на „Таймс“ и „Телеграф“, въпреки че той ти обяснил, че е излязло в тези вестници. Звъняла си в полицията и в болниците в Кардиф и не си намерила никой, който да си спомня за Каролин Калторп, както и регистрацията на такава катастрофа.

— Точно така — отвърна Софи. — След това отидох в болницата „Света Екатерина“ и там разбрах, че няма и смъртен акт.

— Както ти казах, събрала си достатъчно, за да помолиш полицията поне да разучи случая. Всъщност трябва да им

предоставиш всички тези факти. Откъде да знаеш, че и твоят живот не е в опасност? Ако Тим наистина иска да пипне парите ти, кой знае на какво е способен!

— О, Господи! — за първи път Софи изпита страх. Досега ѝ се струваше, че всичко се случва с някой друг. Цялата ситуация ѝ изглеждаше нереална, защото беше прекалено мелодраматична. Освен това смяташе, че докато издържа Тим, е в безопасност. Но сега загрижеността на Дженифър и Питър ѝ показа, че тя може също да е в опасност.

— Не мислиш ли, че е най-добре да останеш при нас, докато получиш новини от банката и счетоводната фирма? — предложи Дженифър.

— Не искам да отсъствам толкова дълго от магазина. Предстоят няколко важни разпродажби — включително една в „Сотбис“, — на които трябва да отида.

Питър я погледна.

— Страхуваш се да не изпуснеш изгодна сделка? Не мислех, че това те притеснява при сегашното ти финансово положение.

Софи поклати глава.

— Никога не можеш да си уредиш положението толкова добре, че да си позволиш да изпуснеш изгодна сделка в полза на конкуренцията. Освен това, част от удоволствието да имаш магазин е тръпката от наддаването на аукционите и откриването на съкровища на неподозирани места. По-вълнуващо е от хазарт — добави тя и се усмихна за първи път. — Наистина ти вдига адреналина.

— Колко време ще отнеме, за да се докаже, че Тим е злоупотребявал?

— Не мисля, че ще е много.

— Е, тогава, докато си тук, ще се постарая да прекараш времето си наистина добре — реши твърдо Дженифър.

— И по-добре да говорим за други неща — добави Питър, — иначе ще се въртим в един и същи порочен кръг и всичко това ще ти замъгли главата.

— Трябва да ни кажеш какво ти се иска да правиш — продължи енергично Дженифър. — Разходките до Тейбъл Маунтин с лифта и с кола по крайбрежния път са задължителни. Ще те заведем и до нос Добра Надежда, а някой ден ще отидем и до Паарл, най-изящно

построения град в света. Намира се в лозовите полета отвъд Стеленбош — тя се наведе и импулсивно сграбчи ръката на Софи. — Толкова се радвам, че дойде, скъпа. Остани колкото можеш по-дълго.

— Да — намеси се Питър. — Ще трябва да опиташ всичко от южноафриканската кухня на Джен. Научила се е да готви агнешко с чесън и праскови, а само почакай да вкусиш от печеното от южноафриканска газела и щраус.

— Яла съм какво ли не по света, защото Брок е авантюрист и чревоугодник, включително сурова риба в Япония и овнешки очи в Абу Даби, но никога не съм яла месо от щраус и газела — засмя се Софи.

— Като пилешкото е, само че е по-ароматно — отбеляза ведро Дженифър. — Никога обаче не съм готвила крокодилска опашка. Ако обичаш омари, и крокодилското ще ти хареса.

— Нямам търпение да опитам. Вярно ли е, че южноафриканската кухня е смесица от холандски, английски, германски и малайски ястия?

— Според мен си си написала домашното — Питър беше впечатлен. — Да, така е. Развила се е много през последните триста години, но Джен я е довела до изкуство.

— И аз напоследък много си падам по готвенето. С Тим почти не ходим по ресторанти... — гласът ѝ затихна, спомни си как се бе учила да готви през последните няколко месеца, приготвяше ястия, които знаеше, че ще му харесат, и много се забавляваше да експериментира с нови рецепти. Но тези дни отминаха много бързо и съзнанието за този край я изпълваше с болка. Дженифър отгатна тъгата по изражението ѝ.

— Нищо не продължава вечно, скъпа — каза тя с разбиране. — Нито щастливите, нито тъжните дни. Отново ще срещнеш щастието.

Софи се обърна натъжена към нея, в тъмните ѝ очи внезапно бяха избили сълзи.

— Но точно в момента е истински кошмар — каза тя и избърса лицето си.

— Да, така е — Дженифър ѝ говореше майчински, въпреки че бе връстница на Софи. — Колкото по-бързо оправиш тази бъркотия, толкова по-добре. Тогава ще отвориш нова страница и ще започнеш отначало.

— Разбира се, права си — отвърна Софи. Мислеше, че е отворила нова страница, когато напусна Брок. Тогава смяташе да започне нов живот, който да може да контролира изцяло сама. Но пак се бе влюбила в мъж, който искаше да доминира във всеки аспект от живота ѝ, само че този път мотивът беше материалният интерес, не любовта.

Одри излезе от банята, изглеждаше розова и чистичка в бялата си памучна нощница от „Маркс & Спенсър“. Никълъс седеше на леглото и четеше хотелските брошури.

— Какво ще кажеш да покараме водни ски? — попита той, без да вдига очи. — Тук пише, че предлагат още плуване и ветроходство с опитни инструктори, както и голф, и тенис.

Одри седна до него на леглото и погледна през рамото му към типичните снимки на двойки, които ядат и пият, танцуват в дискотеки и се гмуркат в басейни.

— Изглежда много забавно, но ще бъда напълно доволна да прекарам следващите няколко дни, лежейки на плажа или край басейна — каза тя. След това протегна бледата си ръка напред. — Искам да почернея. Изглеждам отвратително бяла.

Никълъс сгъна брошурата.

— На мен ми харесва. Ще ми кажеш, ако искаш да правиш нещо специално, нали? — свали очилата си, сгъна ги и ги сложи на нощното шкафче. Одри мълчеше, но след малко нежно сложи ръка на голото му рамо. — Нали? — промълви той.

Тя кимна, като все още избягваше погледа му.

— Това да не е ново начало? — каза той и покри с голямата си длан ръката ѝ.

Одри отново кимна.

— А ще можем ли да... — започна тя и млъкна.

— Да. Ще можем — отвърна твърдо Никълъс. След това я прегърна и я притегли към себе си. В отговор тя плъзна ръце по врата му, притисна бузата си в неговата и тялото ѝ изведнъж се събуди от спомена за Трой. Той я бе научил как да се наслаждава на тялото си и да получава удоволствие от секса. За първи път в живота си бе разбрала как да стигне до оргазъм, как да удължи предварителната

игра, докато ѝ прималее от желание, как да доставя удоволствие на мъжа и да го довежда до екстаз. Сега ѝ се струваше, че тялото ѝ е деликатен инструмент, който, ако се настрои внимателно, може да се извиси до кулминацията на чистата наслада. Тя извърна глава и целуна Никълъс с такава страст, че той усети как моментално се възбужда. След това пъкна крака си между бедрата му, притисна се в слабините му, от което той простена изненадано — не само от действията ѝ, но и от бързината, с която получи ерекция.

Нямаше нужда да я пита, както обикновено, дали е в настроение за секс. Умелите ѝ ръце го разсъбличаха, галеха, тя целуваше гърдите му, корема, пениса, а той през цялото време притискаше на тласъци бедрата ѝ към своите. Изненадата отстъпи на желанието към нея, а това само по себе си беше учудващо. Одри, за която сексът беше задължение, без което можеше спокойно да мине, сега се бе развихрила навсякъде по възбуденото му тяло, подлудяваше го от страст с устата си и сръчните си ръце. Накрая го възседна и той се зачуди какво бе станало с мисионерската поза.

— О, Од! — простена той, когато тя започна да се движи нагоре-надолу, като майсторски използваше вътрешните си мускули. — О, Господи, Од! — трябваше да опита да се контролира, за да не свърши прекалено бързо, помисли си той. Освен това беше време да поеме инициативата. Със сръчно движение, научено от честата практика с Дениз, той се преобърна, докато Одри се озова под него, и започна да прилага собствените си умения, за да ѝ достави удоволствие.

След това лежаха прегърнати, останали без дъх и изтощени, но най-вече задоволени. Никой от тях не казваше и дума. За миг Никълъс се бе почудил дали не е спала с някой друг! Как, по дяволите, бе придобила целия този опит? Точно Одри. Одри, която, след като се любеха, веднага се втурваше в банята да се мие, сега посягаше отново към него. Одри, която дори бе хващал да си гледа часовника точно в разгара на акта!

— Беше прекрасно, нали? — чу я той да казва с дрезгав глас.

— Беше направо невероятно! — отвърна Никълъс, поразен.

Тя се сгуши в него, краката ѝ бяха преплетени около едното му бедро, а ръката ѝ го галеше нежно. Трябваше да я попита. Нямаше да се успокои, докато не разбере къде бе станала такъв експерт и какво бе накарало либидото ѝ да скочи от нулата до върха.

— Од, откъде научи всичко това?

Тя изглеждаше стресната.

— Какво искаш да кажеш, Никълъс?

Той се повдигна, седна в леглото и я загледа с любопитство.

— Е, нали разбираш, всички тези неща... изглеждаш... сякаш...

— не знаеше защо, но той бе притесненият от този разговор, не Одри.

— Стори ми се, че вече ти харесва. Чудех се какво ли се е случило.

— По женските списания има едни статии... нали се сещаш. Някъде четох, че всеки е отговорен сам за оргазма си.

Той извърна втрещено поглед към нея.

— Наистина ли? За първи път го чувам.

— Според мен е вярно, ти как мислиш? — той забеляза, че тя не поглежда към него, а сезира внимателно в лакираните си в червено нокти.

— Е, възможно е — не беше много сигурен. — Но не трябва ли хората взаимно да си доставят удоволствие?

— О, да, разбира се — спомни си за Трой и за изключителното удоволствие, с което я бе дарил. — Трябва да има взаимност — страните ѝ бяха пламнали и тя избутваше навътре кожичката на нокътя си толкова упорито, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Точно така — съгласи се той. — О, да — настъпи неловко мълчание, след това той взе ръката ѝ, приближи я към лицето си и целуна червения ѝ маникюр. — Ако ти е харесало, както на мен ми хареса, дали да не...

В отговор Одри обви врата му с ръце и се притисна към него, като зарови лице до рамото му.

— О, да, Никълъс! Да. Желая те. Желая те веднага — прошепна тя, а дъхът ѝ опари ухото му.

Софи спа неспокойно въпреки умората си. Мислено не спираше да се връща към всичко, което Тим ѝ бе казал за катастрофата на Каролин, но то не беше много. Някога отдаваше сдържаността му по въпроса на нежелание да се връща към прекалено силната за него болка, но сега разбираше, че е било, защото е имал какво да крие. Какво бе казал на хората от селото в Уелс, където живееше? Ами на майка си в Йорк? Дали не им е обяснил, че Каролин го е напуснала?

Или че и двамата са отишли да работят в Лондон? Никой не би се усъмнил в това — освен, разбира се, хората от банката, в която Каролин е работила. Глупаво от нейна страна, че забрави да го попита къде точно е работила Каролин. Едно телефонно обаждане дотам можеше да ѝ даде доста интересна информация.

Стана от леглото и излезе на балкона на стаята си, за да погледа изгрева. Беше хладно и от морето духаше студен бриз, но като пое с пълни дробове свежия солен въздух, тя веднага се почувства по-добре. Скоро Тейбъл Маунтин се показва на фона на яркосиньото небе, издигайки се величествено над Кейптаун, а по протежение на брега и между палмовите дървета се стелеше ивица утринна мъгла, прозрачна като воал.

Софи протегна ръце над главата си и след това импулсивно надяна банския си костюм. Грабна една хавлия, слезе тихо, за да не събуди Дженифър и Питър, и излезе през главната порта. След минута тичаше по бледата златиста ивица пясък, после се гмурна в морето и пое дълбоко дъх при приятния допир на студената вода и усещането за свобода. Поплува енергично десетина минути, а през това време слънцето се издигна по-високо и мъглата започна да се разпръсква. Тя се загърна в хавлията и затича обратно към къщата, влизането ѝ изненада Дженифър, която приготвяше в кухнята кафе.

— Я виж ти! Рано си станала — поздрави тя Софи. — Много съм впечатлена. Мислех, че животът в Лондон те е разглезил.

Софи се засмя:

— Забравяш, че прекарвам доста време в Ла Маделийн, където плувам по няколко пъти на ден. О, толкова беше приятно, Джен! Чувствам се прекрасно.

— Добре ли спа? — докато ѝ говореше, тя слагаше гуава, манго, папая и банани в един плитък панер, който се готвеше да изнесе на верандата, където Питър вече разпъваше голямата кремава тента.

— Почти не съм мигнала — призна си Софи, — но се чувствам добре. Бедата е, че не мога да престана да мисля за Тим. Чувствам се предадена, Джен. Нямах представа колко много го обичам все още. Всъщност съм влюбена в него от седемнадесетгодишна. И все още съм. Как можа да ми причини това? — възкликна развълнувано.

— Защото е свиня, скъпа моя — отвърна кратко Дженифър. — Гадно копеле! А сега, преди да си хванала пневмония, защо не отидеш да си вземеш гореща вана и да се облечеш? Докато се приготвиш и слезеш, закуската ще е готова.

Софи се усмихна широко.

— Много добре си те представям като майка, Джен. Тази роля ще ти хареса, нали? Да се суетиш като квачка около пиленцата си?

Дженифър потупа все още плоския си корем.

— Нямам търпение. Надявам се да си имам поне четири.

— О, не! — каза Питър, влизайки в кухнята. — За мен две са достатъчни — освен ако внезапно не стана милионер.

Дженифър игриво го замери с крайчеца на кърпата.

— Но ти ще станеш, нали, скъпи? Нали затова се омъжих за теб!

Софи се засмя на добросърдечните им шеги и забърза нагоре по стълбите. Прекрасно бе да се намира сред тези открити и щастливи хора. Точно сега нямаше изобщо нужда от Одри и нейните безкрайни оплаквания, нито от майка си, която все още се тревожеше за здравето на Алън.

Беше се отпуснала във ваната, когато Дженифър почука на вратата.

— Търсят те по телефона, Софи. Брок се обажда от Ню Йорк и ми се струва развълнуван.

Софи се изправи рязко и разплиска водата, която замалко да прелее през ръба на ваната.

— Какво? — каза тя ужасено. — Брок? О, Господи, сега вече я оплесках! — изскочи от ваната, загърна се с хавлията и отвори вратата. — Какво каза той, Джен? Знае ли какво се е случило?

— Не каза. Просто ми съобщи, че се е опитвал да се свърже с теб и момичетата от „Глория Антика“ му дали адреса ти. Каза, че спешно иска да говори с теб.

Софи стисна кърпата по-силно.

— О, Господи, какво да му кажа? — тръшна се на леглото и вдигна слушалката. — Здравей, Брок! — звучеше много по-уверено, отколкото се чувстваше. — Как си?

Гласът му беше опасно тих и спокоен.

— Ще ми кажеш ли какво става, Софи?

— Какво имаш предвид? — знаеше, че прозвуча гузно като гимназистка.

— Защо отказа услугите на счетоводителите? И може ли да попитам защо си позволила точно на Тим Калторп да поеме управлението на финансите ти?

— Брок, той е дипломиран експерт-счетоводител — запротестира тя.

— Сигурен съм, че е така.

— Е, и? Какъв е проблемът? — на Софи ѝ се искаше да му каже много неща, но не бе в състояние. Щеше ѝ се да каже: „Парите са си мои, мога да правя с тях каквото си искам“, но Брок бе инвестирал собствени средства в „Глория Антика“ и тя му бе задължена. Искаше да може да му каже: „Гледай си работата“, но ако не беше щедростта на Брок, сега щеше да е просякиня. Спомни си как не много отдавна Тим я убеждаваше, че Брок ѝ е препоръчал своите счетоводители, за да я контролира. И за да е винаги наясно какво е намислила.

— Говорих с „Уайзмън, Страуд и Халкроу“...

— Защо, Брок? — избухна тя, неспособна да се спре. — Защо е нужно да си правиш труда, след като вече не сме заедно? Честно казано, караш ме да се чувствам като дете, на което не може да се повери и касичка! — лицето ѝ бе пламнало от гняв и Дженифър, която седеше на стола пред тоалетката и я гледаше, се усмихна развеселено.

— Всъщност те ми се обадиха — отвърна ледено Брок. — Нали не си мислиш, че имам време да следя малките ти сделки, когато въртя стотици милиони всеки Божи ден.

Софи се почувства по-нищожна от всякога, но твърдо реши да не се предава.

— След като си толкова зает, защо те безпокоят тогава?

— Очевидно отново си ги наела да работят заедно с банката и да прегледат финансите ти, защото подозираш приятеля си в измама. Това е доста сериозно, Софи. Щом нещата са толкова зле, защо не се обади в Икономическа полиция?

Софи подбираше всяка своя дума.

— Не съм сигурна, че нещата са толкова зле — отбеляза тя. — Затова помолих „Уайзмън, Страуд и Халкроу“ да проверят документацията.

Чу как Брок въздъхна.

— Първо, изобщо не трябваше да се отказваш от услугите им, а да ги заместиш с любовника си е възможно най-непрофесионалната постъпка, за която се сещам. Щом „Уайзмън“ не са те удовлетворявали, защо не ми се обади, преди да постъпиш толкова прибързано?

Ръката на Софи, която държеше слушалката до ухото ѝ, затрепери.

— Ще ти кажа защо! — гласът ѝ се бе извисил до писък. — Не ти се обадох, защото ми писна до смърт от отношението ти към мен. Не съм дете, Брок. Не искам да ме контролираш, все едно че си ми баща. Ще ми позволиш ли да се оправям сама в живота, без чужда намеса, без да ми дишаш във врата, без непрекъснато да си вреш носа в делата ми и без да се държиш с мен като с идиотка? — след това тресна телефона и погледна към Дженифър, която бе ококорила очи от изненада. — Е, вече го направих, нали? — каза тихо Софи. Цялата трепереше, учудена от собствената си ярост, но все пак доволна, че се бе противопоставила на Брок.

— Горкият стар Брок — каза ведро Дженифър, но все още не можеше да дойде на себе си. — Не че не си го заслужи.

Софи се отпусна на възглавниците, изтощена от избухването си.

— Никога не съм държала такъв тон на никого.

— Полезно е от време на време да поотпускаш нервите си.

— И пред Брок ли? — Софи вдигна вежди. — О, Джен, защо така ме влудява? Винаги се опитва да ме подвежда. Сякаш ме предизвиква на бой, а аз като шаран винаги захапвам стръвта, винаги. Знае, че полудявам, когато ме пренебрегва.

— Но освен това може би е наясно, че имаш подозрения относно почтеността на Тим. Помисли си колко по-зле би било, ако не знаеше нищо и той ти бе казал какво става.

— Недей! Не бих го понесла. О, Господи, наистина бях гадна! Много лошо ли се държах с него, Джен?

— Е, не бих те нарекла сладка и невинна — засмя се Дженифър.

— Знаеш ли какъв ми е проблемът?

— Кажи ми.

— Всъщност ненавиждам парите на Брок. Дълбоко в сърцето си мразя факта, че всичко, което притежавам, е благодарение на него. Затова на моменти го мразя. Знам, че трябва да съм му признателна, но

вместо признателност чувствам... че се задушавам, че ме притежава, че съм в капан.

— В златна клетка? Някое друго клише? — Дженифър бе отметнала глава и се заливаше от смях. Софи също се зарази от нея.

— О, Господи, Джен! Какво ще правя сега?

— Ще се облечеш и ще слезеш долу да закусиш. Не знам за теб, но аз умирам от глад.

Софи пак стана сериозна.

— Чудя се дали да не се обадя на счетоводителите и да видя докъде са стигнали.

— Съмнявам се, че ще са в състояние да ти кажат нещо. На твоето място бих изчакала още няколко дни. Знаят ли къде си?

— Да. Всички знаят къде съм.

— Тим ще ти се обажда ли?

— Няма причина да не го направи. Не мисля, че подозира нещо. Всъщност би трябвало да ми се обади. Предполага се, че си липсваме.

— А той на теб липсва ли ти? — Дженифър я погледна проницателно.

Софи сведе тъжно глава.

— Да.

— Много ли?

Тя кимна:

— Да. Когато заживяхме заедно, си помислих, че този път наистина съм постигнала щастието. Толкова си пасвахме. Затова тази ситуация е толкова ужасна и направо ме разкъсва на парченца.

— Първата любов ръжда не хваща, нали? О, Софи, скъпа, толкова съжалявам! Наистина заслужаваш нещо по-добро.

Софи направи тъжна физиономия.

— Бях омъжена за много добър човек, може би дори прекалено добър. Вероятно имам нужда от някое копеле, за да се мотивирам.

— Какво? Ти? Една от най-лъскавите дами на Лондон?

— По-скоро една от най-глупавите дами на Лондон — отвърна ѝ Софи.

Дженифър се изправи на крака.

— А сега се обличай, за Бога, иначе скоро ще стане време за обед.

— Чудя се какво ли прави Тим сега?

— По-добре да не знаеш — отговори ѝ Дженифър.

— Добро утро, момичета! — Тим поздрави Франки и Кейти в обичайното си добро настроение, докато крачеше през магазина. — Как вървят нещата? — хвърли поглед наоколо по полиците и масите, сякаш наглеждаше стоката си.

— Страхотно.

— Добре — двете отговориха почти едновременно.

— Хубаво, хубаво. Не мога да остана дълго, защото заминавам за Йорк да видя майка си.

— Ще се бавиш ли? — попита Кейти.

— Не, ще отсъствам само около седмица. Ще се върна, преди Софи да пристигне. Между другото, чухте ли се вече с нея? — той се настани зад бюрото в офиса и включи компютъра.

Те поклатиха глави — едната искрящо руса, а другата черна като гарваново крило.

— Какво ще правиш в Йорк — попита Кейти, — освен че ще се видиш с майка си?

— Това не е ли достатъчно? — каза остро Тим. — За повечето хора е напълно достатъчно да се видят със старата си майка.

Когато си тръгна, в магазина отново настъпи тишина и спокойствие.

— Много е забавен, нали? — отбеляза Кейти.

— Но е малко уморителен, не мислиш ли? — отвърна Франки.

— Сигурно.

— Веднъж каза, че според теб той не е влюбен в Софи и никога няма да напусне жена си заради нея — каза Франки. — Все още ли го мислиш, след като вече е свободен?

Кейти изглеждаше угрижена.

— Не съм сигурна. Не е минало много време от смъртта на жена му. Предполагам, че още му липсва, въпреки че пред хората определено се държи мъжки.

Въпреки че бе свикнала да пътува много, Софи не си спомняше някъде другаде по света да ѝ е било толкова хубаво, колкото в Южна

Африка. През следващите няколко дни Дженифър и Питър, които си бяха взели отпуски, я закараха да види огромния и спокоен залив Фолс, величественото и елегантно имение Константия, разположено сред буйната растителност на нос Дъч, и впечатляващата сграда на парламента в центъра на Кейптаун. Софи бе поразена от белите сводести къщи и колониалния архитектурен стил на хотел „Маунт Нелсън“, но великолепието на планинските покрайнини я омагьоса най-много. Показаха ѝ цъфналите червеникави евкалипти в подножието на Тейбъл Маунтин, многообразието от сребристи дървета от семейство протеа, блестящи под горещото слънце, моравите и белите диви орхидеи и достолепните кали, които цъфтяха край пътя. След това я заведеха на вечеря в прочутия морски ресторант „Тролърс“, разположен в сграда от деветнадесети век, и в Кръглата къща под високите дървета на плажа.

— Всичко е невероятно красиво — възкликна Софи. — И толкова чисто. Ако в Лондон боядисаш някоя сграда в бяло, след десет минути вече ще е сива.

— Заради морския въздух е — обясни ѝ Питър. — И, разбира се, заради климата. Мястото е идеално за отглеждане на деца — спря колата и те се загледаха към морето и към залива Калк.

— Защо и ти не си купиш къща тук? — попита Дженифър. — Можеш да я даваш под наем за няколко месеца всяка година, освен това ще е сериозна инвестиция, след като в страната сега се чувства такава раздвижване и всички са обнадеждени.

— Идеята много ми харесва — отвърна Софи. — Но може да ми дойде много. Не искам да продавам Ла Маделийн, там ходя винаги когато мога. Толкова обичам тази вила. Сякаш съм оставила част от душата си в нея и се чувствам цялостна само там. Много искам някой ден двамата да ми дойдете там на гости.

— Прилича ли на това място? — Дженифър протегна ръка и посочи девствената брегова ивица, скалите, гладко изваяни в причудливи форми, и бабуините, които подскачаха по стената, построена по протежение на крайбрежния път, с надеждата да намерят останки от храна, изхвърлени от преминаващите коли.

Софи отвърна, без да се замисли:

— Изобщо не прилича на това място. Там пейзажът е пасторален и нежен и много, много спокоен. Съвсем френски. Старци, жени в

черно, винаги в черно, прашният селски площад, а въздухът навсякъде е пропит с миризма на цигари „Голоаз“ и кафе. Тук атмосферата е много по-наситена. По-енергична.

Питър натисна съединителя.

— Да отидем ли до Брега на изгрева, Джен? — той погледна в огледалото за обратно виждане, улови очите ѝ и се усмихна. — Може да видим някоя местна забележителност, а също и ловците на стриди.

— Съгласна ли си, Софи? — попита тя.

— С всичко съм съгласна. Нали ви казах, че никога не съм прекарвала по-добре? Не искам тази ваканция да свършва.

Седяха в градината и пиеха аперитив преди вечеря, когато телефонът иззвъня. Дженифър продължи да разговаря със Софи, а Питър влезе вътре да вдигне.

— Трябва да те запозная с най-страхотния моден дизайнер, който откри нов салон в най-хубавата част на Кейптаун — каза тя. — Дрехите му са... — изведнъж млъкна и погледна съпруга си. — Какво има, Питър? — Софи също обърна очи към него. Изражението му беше сериозно и гледаше към нея, не към Дженифър.

— За теб е, от Англия — каза той.

Сърцето на Софи заби лудо и за миг ѝ се догади. Хиляди мисли запрепускаха в главата ѝ. Да не би да се обаждаха от счетоводната фирма, за да потвърдят, че Тим е откраднал от нея пари? Дали щяха да ѝ препоръчат да повдигне обвинение? Или Тим вече беше арестуван?

Дланта ѝ се стрелна към устата.

— Кой е, Питър?

— Майка ти.

— Майка ми? — изпита облекчение и се ядоса на себе си, че е толкова нервна. Наистина трябваше да престане да си прави прибързани заключения. Бедата беше, че Тим присъстваше денонощно в мислите ѝ и бе по-разстроена от случващото се, отколкото се осмеляваше да признае дори пред себе си. Тя бързо влезе в хладното квадратно преддверие, за да приеме обаждането. — Мамо? Здравей, как си? — попита тя ведро.

Веднага разбра, че Джийн плаче. Почти нищо не можеше да ѝ разбере и ѝ се стори, че каза нещо като „Одри трябва да си плати“.

— Мамо, какво е станало? Нещо с Одри ли?

— Не, не. Казах, че съжалявам, задето те безпокоя, но Одри е на почивка.

— Не знаех, че е заминала. Къде е?

Джийн си издуха носа и Софи я чу да изхлипва.

— Няма значение, Софи. Алън пак е много зле. В болницата в Нюбъри е.

— О, Господи! Но защо в Нюбъри? Защо не сте в Лондон?

— Бяхме в къщата на Одри, за да гледаме Амелия и Ребека. Те са в Сардиния. Опитвам да се свържа с тях, но са заминали на някаква екскурзия. Снощи Алън припадна и аз ужасно се тревожа за него. Лекарите го откараха в интензивното, но не казват дали... — гласът ѝ пресека и тя не можа да продължи.

— Веднага се връщам — каза незабавно Софи. — О, бедната мама, сигурно се чувстваш ужасно. А и децата са ти на главата. Не се тревожи. Аз...

— Не, Софи. Не искам да се връщаш. Не прекъсвай ваканцията си в никакъв случай. Просто исках да знаеш, защото...

— Разбира се, че се връщам — отвърна твърдо Софи. — Не мога да понеса мисълта, че си сама в такъв момент. Утре ще съм при теб.

— О, Софи, наистина, не исках да...

— Повече нито дума, мамо. Предай поздрави на Алън, от летището веднага идвам в Нюбъри. Пак ще ти се обадя, за да ти кажа кога точно пристигам.

Питър надничаше през вратата и от дочутото разбра какво се е случило. Когато Софи затвори, и двамата ѝ приятели я гледаха угрижено.

— Зле ли е? — попита веднага Дженифър.

Софи сви безпомощно рамене.

— Трудно е да се каже. Възстановяваше се добре от операцията миналата година и аз не знам дали ракът е рецидивирал, или е нещо друго.

Питър започна да действа уверено и ефективно, обади се на авиокомпанията и разбра, че вечерта има самолет до Йоханесбург, от който можеше да се прехвърли на полет до Лондон.

— Толкова ми е неприятно, че ще трябва да се връщаш така внезапно — каза тъжно Дженифър. — Бедната ти майка! Сигурно е ужасно разстроена.

Софи, която вече хвърляше дрехите си в куфара, кимна разтревожено.

— Загубена е, ако на Алън му се случи нещо.

— Дори не си го помисляй! — заповяда ѝ Дженифър.

— Така ще стигнеш до нервен срив.

Двамата се качиха в колата, за да я откарат до летището, и преди да влезе в терминала, Софи хвърли последен тъжен поглед към Тейбъл Маунтин в далечината.

— Ще се върнеш пак — каза Дженифър и буйно я прегърна на сбогуване.

Софи също я прегърна, чувстваше приятелката си по-близка от собствената си сестра.

— Опитай се да ме спреш! Искам задължително да видя бебето ти.

— Значи се уговорихме. Няма да можем да го кръстим без кръстница.

— Пази се, Софи — каза сериозно Питър и я целуна по бузата. — Късмет във всичко, включително и в отношенията ти с Тим.

— Да — Дженифър я целуна приятелски. — Много, много късмет, скъпа! И ще ни държиш в течение, нали? Обади се да ни кажеш как е Алън. И какво става с Тим.

— Обещавам! — Софи нервно се засмя.

— И не оставяй този мошеник да те победи! — извика Дженифър след нея, а Питър се усмихна и ѝ махна.

Докато чакаше полета си, Софи гледеше как слънцето се спуска сред алени и златисти отблясъци, които постепенно се превръщаха в тюркоазни и нежновиолетови. Беше най-драматичният и красив залез, който някога бе виждала, съперничеше дори на карибските заници, но незнайно защо, гледката я потисна. След като пъстротата на небето най-накрая избледня и потъна в тънмораво и сиво, ѝ се стори, че и надеждите ѝ за бъдещето потънаха с нея. Радостта от преоткритата любов към Тим бе изчезнала, на нейно място се бе настанило ужасното усещане за предателство и страх. Мислеше си, че я обича, а вероятно през цялото време е планирал как да я убие.

Състоянието на Алън беше без промяна, когато тя пристигна в болницата в Нюбъри. Джийн седеше до леглото и държеше ръката му, не се бе отделяла от него, откакто го бяха приели, и изглеждаше пребледняла от изтощение и тревога.

— Мамо, прибери се и поспи — каза ѝ веднага Софи. — Ще припаднеш, ако продължаваш така.

Очите на Джийн се напълниха със сълзи, но беше прекалено уморена, за да ги избърше. Хвана Софи за ръката и я отведе настрани, за да поговорят.

— Толкова съм уплашена — прошепна тя, когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуе спящият Алън.

— Какво казват лекарите?

— Страхуват се, че ракът може да има разсейки. Правят му изследвания, но още не са ми съобщили резултатите. Какво ще правя, ако нещо се случи с него? — гласът ѝ премина в хлипане.

Софи стисна ръката на майка си.

— Не мисли за това! В днешно време медицината е способна на толкова много неща, има и химиотерапия. Може дори да не става въпрос за рак.

Седнаха на два стола в средата на голямото отделение и наблюдаваха Алън, докато си говореха тихо. Около тях имаше само пациенти, които лежаха в леглата си — някои щяха да се възстановят, други щяха да умрат. По лицата на всички бе изписана надежда, колкото и да бяха болни, и от това на Софи ѝ се късаше сърцето.

— Само ако беше отишъл на лекар веднага щом е разбрал, че не е добре — каза Джийн. — Знаеш ли, съпругата на един от пациентите ми каза, че над десет хиляди души умират годишно от рак на простатата, защото не са го уловили навреме.

Софи почувства как я обзема ужас и по тялото ѝ премина ледена тръпка. Спомни си как той не се чувстваше добре, когато всички почиваха в Ла Маделийн миналото лято. Само ако... Тя въздъхна. Всички трагедии на света започваха със „само ако“, а съжаленията нямаше да им помогнат сега.

— Дават му диаморфин. Когато припадна, изпитваше ужасни болки. Бях потресена, Софи. Той плачеше. Мислех си, че умира — Джийн си издуха носа и пое дълбоко дъх в опит да овладее емоциите си.

Софи погледна към Алън, който лежеше, пребледнял като платно, кожата му изглеждаше прозрачна като восък. За миг се почуди дали е умрял, или е заспал. Но после забеляза лекото повдигане на гръдния кош от дишането и коленете ѝ омекнаха от облекчение.

— Мамо, свърза ли се с Одри и Никълъс?

— Да. Върнаха се от Сардиния тази сутрин, слава Богу! Малко се тревожих за Амелия и Ребека, които останаха на грижите на чистачката, но какво друго можех да направя? Чувствам се ужасно, че прекъснах твоята ваканция и почивката на Одри, но бях отчаяна.

— Постъпила си правилно, мамо. Нямах да ти простя, ако не ми се беше обадила. Сигурна съм, че и Одри изпитва същото — дълбоко в себе си Софи не бе съвсем сигурна за сестра си, която беше пословично себична, затова се учуди от следващите думи на Джийн.

— Одри се държа прекрасно. Мисля, че между тях с Никълъс се е случило нещо. Не си спомням откога не съм я виждала толкова щастлива и доволна — Джийн за малко се оживи. — Няма ли да е прекрасно, ако бракът им се заздравя?

Софи кимна.

— Може би той се е отгървал от секретарката си.

— Тя каза, че прекарали страхотно и май наистина го мислеше — Джийн леко се усмихна. — Сигурно Никълъс ѝ е обръщал специално внимание, кой знае.

— Да се надяваме, че е така — Софи вдигна очи към тавана. — Виж какво, мамо. Ще се обадя в магазина да им кажа, че съм се върнала — докато говореше, извади мобилния телефон от дамската си чанта. — Може ли някъде да остана сама?

— По коридора има стая за почивка.

— Добре, няма да се бавя. А след това искам ти да отидеш до къщата на Одри и да си починеш. Аз ще остана вместо теб.

Джийн я погледна с благодарност.

— Е, щом поне една от нас ще остане при него... — гласът ѝ пресекна и устните ѝ затрепераха.

— Разбира се — за да увери майка си в това, Софи постави длан на рамото ѝ.

Стаята за почивка миришеше на застоял цигарен дим, примесен с дезинфектант. Софи седна на черен пластмасов стол и набра номера. Кейти вдигна след първото позвъняване.

— Софи! — извика тя радостно. — Чудех се дали изобщо ще се обадиш. Наслаждаваш ли се на почивката? Хубаво ли е в Кейптаун?

Софи ѝ обясни набързо положението.

— Не знам колко ще остана тук. Всичко зависи от това дали ще успеем да преместим Алън в Лондон, където е лекуващият му лекар. Как върви в магазина?

— Добре. Няма проблеми. Франки направи голям удар с един клиент вчера. Дойде за една купа, която сме изложили на витрината.

— Синята с изрисуваните платноходи на едната страна?

— Да, същата. Но си тръгна с майсенския сервиз за вечеря от двадесет и осем части, който ти купи в Честър.

Сърцето на Софи подскочи. Беше платила много висока цена за този порцелан от 1850 година и се боеше, че си е взела белята с него.

— Това е фантастично! И не се ли пазари за цената? — беше направила добра инвестиция, въпреки страховете си, че само милионер би се заинтересувал от нея.

— Плати с платинена кредитна карта „Американ Експрес“, която Франки провери и всичко беше наред.

— Благодаря на Бога за това. Може ли да поговоря с Тим, ако е там?

— Той замина, Софи. Отиде в Ню Йорк преди четири дни.

Софи се изпълни с лоши предчувствия.

— Каза ли защо?

— Каза, че иска да се види с майка си.

— Остави ли телефон?

— Не. Съжалявам, не те очаквахме толкова скоро и той каза, че ще се върне преди теб — Кейти звучеше притеснено, сякаш се боеше, че е направила нещо нередно.

Софи заговори спокойно:

— Не се тревожи. Ще изчакам да се върне и тогава ще поговоря с него. Ако имаш нужда от мен, можеш да ме намериш на мобилния телефон — след като изключи апарата, тя погледна часовника си. Беше три и половина. Моментът бе съвсем подходящ да се обади на Елис Уайзмън и да го попита дали има да ѝ докладва нещо.

— Добър ден. „Уайзмън, Страуд и Халкроу“. С какво мога да ви помогна? — попита секретарката, която звучеше като програмиран робот.

Веднага щом я свързаха, Софи зададе въпроса си:

— Открихте ли някакви нередности по сметките ми?

Настъпи, както ѝ се стори, дълго мълчание, след което Елис Уайзмън ѝ отговори.

— В момента проверяваме всичко — каза той най-накрая. — До момента сме открили липси, които всъщност възлизат на почти три милиона паунда...

Софи простена и главата ѝ се завъртя.

— ... от някои сметки. От друга страна, изглежда, в други има повече пари, отколкото очаквахме да намерим. Разбирате ли, общата сума, изтеглена от... — Елис продължи да мънка, но Софи вече не го слушаше. Колкото повече ѝ казваше, толкова по-малко тя разбираше, и се раздражни от невежеството си. След десет минути щеше да я заболи главата и съвсем щеше да се обърка. Сякаш от умението да се борави с цифри я делеше дебела стена и тя се проклинаше, че не ѝ върви математиката.

— Кога ще можете да ми кажете колко точно пари са присвоени? — попита тя.

Елис Уайзмън замълча и отговори почти обидено:

— Ами, както ви казах...

— Моля ви, бих могла да се запозная с подробностите и по-късно. Искам да знам цялата цифра.

— Все още е много рано, госпожо Дювал.

Като се чудеше защо не ѝ каза това от самото начало, Софи се сбогува с него и изключи апарата. След това се върна и седна до Алън, за да може майка ѝ да се прибере. По-късно ще намери чрез „Справки“ номера на госпожа Калторп, а ако не успее, нямаше да е трудно да открие номера на училището, в което работеше. Но защо Тим е отишъл да види майка си, без да я предупреди, преди да замине за Южна Африка? Възможно ли бе да е усетил, че го подозира? След това още по-ужасна мисъл ѝ мина през ума. Тим бе избягал някога в Австралия, защото му омръзнало да бъде „задушаван“ от майка си. Дали не бе избягал отново? Но този път с три милиона паунда от нейните сметки?

Софи остана при Алън целия следобед, опитваше се да чете вестник, но умората я надви и от липса на концентрация думите се

сливаха пред погледа ѝ. От време на време влизаше сестра да провери системите му, но когато Софи я попита как е той, каза, че трябвало да пита лекаря. Алън продължи да спи дълбоко, без да помръдва, дишаше повърхностно и изглеждаше напълно равнодушен към оживлението около себе си. Изпълнена с лоши предчувствия, Софи се чудеше какво би правила Джийн, ако той умре.

Беше шест часът, когато Софи вдигна поглед и видя в отделението да влиза жена, която ѝ бе позната отнякъде. Имаше хубав тен, бе облечена в елегантна червена ленена пола и бяла риза и крачеше уверено към нея.

— Одри! — каза хрипливо Софи и се почувства мръсна, измачкана и безцветна в сравнение със сестра си. — Няма нужда да те питам дали си прекарала добре ваканцията.

Одри я целуна по двете бузи, дръпна един стол и седна до нея. Хвърли загрижен поглед към Алън, но нищо не можеше да скрие щастливото ѝ излъчване.

— Прекарах страхотно — съгласи се тя с усмивка. — Как е Алън? Има ли някаква промяна?

Софи поклати глава, като все още се опитваше да свикне с промяната у сестра си. Нямахте го киселото изражение на мъченица, увисналите ъгълчета на устата, разочарования поглед.

— Сестрата не иска да ми каже нищо.

— Изглеждаш ужасно, Софи. Защо не отидеш в къщата да си вземеш душ и да си починеш? Летяла си цяла нощ, предполагам. Между другото, имаш ли нещо против да делиш стаята за гости с мама? Предполагам, че ще искаш да поостанеш, докато... докато... — Алън се размърда и леко обърна главата си. Софи и Одри го загледаха внимателно. След това им се стори, че той въздъхна дълбоко и отново задиша спокойно. — Докато той се оправи — завърши Одри, чудейки се дали Алън можеше да я чуе.

— Благодаря, Од. Но май ще трябва да пътувам. Много неща стават в магазина в момента, а ще трябва да се погрижа и за някои неотложни дела — на Софи не ѝ се говореше за Тим. Не и преди да научи всичко.

— Но това не е ли по-важно? Да си тук с мама?

— Не се тревожи, повечето време ще съм тук, но сигурно ще се налага да отскачам до града за някоя среща — отвърна тя уклончиво.

— Как е Тим?

— Не знам. Трябва да се опитам да се свържа с него.

Одри я погледна озадачено.

— Той не беше ли с теб в Южна Африка?

— Отидох сама. Искях да прекарам малко време с Дженифър и Питър Корниш.

— Но можеше да вземеш и Тим, нали?

— Можех, но не го направих — отвърна Софи. После, за да приключи този разговор, стана. — Е, аз ще тръгна, благодаря за поканата. Мама ще дойде ли по-късно?

— Предполагам. Спеше, когато тръгнах, и не исках да я будя.

— Между другото, как беше в Сардиния?

Одри притвори за миг очи.

— Като в рая — отвърна тя. — Прекрасно.

— Добре — Софи потисна напиратата усмивка. Никога не бе виждала сестра си толкова замечтана и доволна. Джийн беше права. Изглежда, бракът на Одри се бе стабилизирал. Стига никой никога да не кажеше на Никълъс за странния, побъркан по секса автор на текстовете за песни на име Трой.

Рано на следващата сутрин Софи се зае да открие номера на майката на Тим в Йорк. Джийн се бе върнала при леглото на Алън, а Одри бе отишла с нея. Никълъс беше на работа, а момичетата — на училище. Бе сама в цялата къща и се обади на „Справки“.

— Боя се, че нямаме записан никой с името Калторп в Йорк — казаха ѝ оттам.

— Може би номерът е в предишния указател?

— И така да е, пак щеше да е записан при нас.

— Да. Разбира се. Благодаря — Софи затвори и се опита да си спомни името на училището, в което госпожа Калторп работеше. Беше сигурна, че Тим ѝ го бе казал — майка му работеше там поне от двадесет и пет години. Реши да се обади отново на „Справки“. Този път поиска номерата на всички училища в Йорк. — Съжалявам, не мога да си спомня името, но знам, че е някъде в центъра на града — обясни тя на операторката.

Там бяха прогимназия „Торнтън“, основно училище „Йорк Минстър“, държавно училище „Кроки Хил“, „Муър енд Грейндж“...

— Това е! — каза Софи. — Сега си спомних. „Муър енд Грейндж“ — тя си записа победоносно номера. След минута искаше да говори с портиера.

— Добро утро. С какво мога да ви помогна? — гласът беше чаровен и приятелски.

— Извинете, че ви безпокоя, но се опитвам да се свържа с госпожа Калторп, госпожа Анджела Калторп, и тъй като не мога да намеря домашния ѝ телефон, се чудех дали не бихте могли да...

— Анджела Калторп? — прозвуча силно изненадан. — Роднина ли сте ѝ?

Софи разбра, че нещо не е наред.

— Не. Не, стара приятелка, познавам добре сина ѝ. Той е при нея в момента, но, изглежда, телефонът ѝ не е записан никъде — заекна тя.

Гласът ѝ беше толкова дрезгав, че едва изговаряше думите.

— Това не е чудно.

— О? Така ли?

— Съжалявам, че аз трябва да ви го кажа — той се поколеба, преди да продължи, — но госпожа Анджела Калторп не е работила тук от много години.

— О?

— Боя се, че почина преди единадесет или дванадесет години.

Към кого да се обърне? Софи крачеше напред-назад из кухнята на сестра си, пиеше кафе и се чудеше какво да прави сега. Нищо около Тим не беше такова, каквото изглеждаше. Защо я бе излъгал за майка си? Дори си спомни как ѝ каза, че Анджела Калторп е била на погребението на Каролин. И какво бе направил с Каролин? Нима бе избягал с три милиона?

— О, Господи! — простена Софи и рязко седна на кухненската маса. Точно така, това беше. Беше се възползвал, че тя е в Кейптаун, и бе избягал от страната, казал бе на Франки и Кейти, че отива при майка си в Йорк, и така бе спечелил поне една седмица, през която да прикрие следите си. — О, Господи, как можах да го допусна отново в живота си?

Три милиона паунда. Сигурно вече бяха скрити в някоя офшорна компания. А къде беше той сега?

— Линията е заета — увери я телефонистката.

— Сигурна ли сте? Дава заето от часове. Убедена ли сте, че няма повреда?

— Проверихме, госпожо. Някой разговаря. Определено е заето.

Софи благодари на телефонистката и затвори. Значи Тим бе отишъл в къщата си в Уелс. Но защо е казал, че отива в Йорк? Нито Франки, нито Кейти щяха да сметнат за странно, че се връща в дома си за няколко дни.

След това се обади на банковия си мениджър, господин Търнбул.

— Радвам се, че се върнахте в Англия, госпожо Дювал — каза ѝ той. — Господин Тим Калторп се опита във ваше отсъствие да осребри чек с много голяма сума, като каза, че вие сте го помолили да плати на търговец на антики в брой за някакъв порцеланов предмет, който сте се разбрали да купите.

— Колко голяма?

— Малко над триста хиляди паунда.

— Какво? — Софи беше втрещена. — Какво направихте?

— Казах му, че не мога да му дам такава сума без вашето писмено разрешение и той отвърна, че сте го упълномощили да подписва чековете на „Глория Антика“ във ваше отсъствие — което наистина бяхте направили преди време, — но аз му обясних, че това се отнася за малки суми и най-вече за плащането на разходите по магазина.

— Точно така — каза едва чуто Софи и се зачуди как е могла да бъде толкова глупава. Но тогава имаше безгранично доверие в Тим. — И каква беше реакцията му?

— Каза, че разбирал, да не се тревожа и че вие ще уредите проблема, като се върнете.

— Така ли каза? — Софи говореше бързо, но вътрешно кипеше от яд. Да не би Тим да я смяташе за глупачка? — Благодаря ви, господин Търнбул. С малко късмет, скоро така ще притиснем Тим

Калторп, че няма да може да мръдне. Междувременно смятам да го навестя.

— Дали е разумно, госпожо Дювал? — гласът му бе разтревожен.

— Честно казано, не съм сигурна — отвърна Софи. — Но е време да си поговоря с него.

Последното ѝ обаждане за тази сутрин беше до магазина. Освен всичко друго, беше време да каже и на Кейти и Франки какво ставаше.

През нощта състоянието на Алън не се промени много. Все още лежеше, натъпкан с диаморфин, в полусъзнание. Джийн, твърдо решена да не се отделя от него, махна с ръка, когато чу извинението на Софи, че спешно трябва да отиде по работа в Лондон.

— Обещавам вечерта да се върна, мамо — каза тя, застанала до краката на Алън. — Нямахте да те оставя, ако не беше важно.

— Не се притеснявай, скъпото ми момиче — увери я Джийн. — С нищо не можеш да помогнеш. Трябва да изчакаме резултатите от вчерашните изследвания. Мисля, че днес изглежда по-добре, нали?

Софи погледна все още сивото лице на втория си баща и се зачуди какво да каже на майка си, за да потвърди предположението ѝ.

— Колкото повече спи, толкова по-добре за него — каза тя накрая. — Сънят е най-доброто лекарство и за тялото, и за душата.

Джийн кимна. Одри улови погледа на Софи — сестрите заговорничеха, за да повдигат духа на майка си.

— Кръвното му налягане и температурата са нормални тази сутрин, а това е добър знак — отбеляза Одри.

— И спа спокойно през нощта — добави Джийн.

Всички кимнаха в съгласие. Кой кого заблуждаваше? И можеше ли Алън да чуе окуражителните им думи?

— Тогава аз ще тръгвам — каза Софи и целуна майка си.

— Не се тревожи за нас — успокои я Одри и Софи осъзна, че за първи път не прозвуча нито саркастично, нито многострадално. — Уредих да вземат момичетата от училище и да отидат на чай у едни техни приятели.

— Вечерта ще се върна — обеща Софи.

Беше паркирала колата срещу болницата. Резервоарът беше пълен и тя бе готова да тръгне. Ако движението не беше натоварено,

щеше да пристигне в ранния следобед.

Шокирани, Франки и Кейти се спогледаха.

— Като си помисля, че може да е убил жена си — Кейти трябваше да седне, беше много разстроена. — Защо Софи не е казала на полицията?

— Защото не е само това — отвърна Франки. — Липсват пари. Господи, не мога да повярвам! Беше толкова влюбена в него. Мисля, че искаше да се омъжи за него, а сега... — тя поклати глава.

— Чудя се как ще свърши всичко — на Кейти най-вече ѝ беше мъчно за Софи, която сигурно се чувстваше наранена. — Надявам се да си върне парите, но нищо не може да поправи това, което Тим ѝ стори. Как се е преструвал само през цялото време, а ние го съжалявахме, горкия млад вдовец. Каза ли ти сега по телефона кога ще отиде в полицията?

— Веднага щом получи потвърждение от счетоводителите и от банката. Каза, че ако избърза да съобщи на полицията, а всичко се окаже ужасно недоразумение, Тим може да я съди за морални щети — обясни ѝ Франки.

— Сигурно иска да му каже в лицето какво мисли за него — каза замислено Кейти. — Не искам да си представям какво преживява. Но мисля, че това е много смело от нейна страна, нали?

— И много удовлетворително, трябва да го признаеш — отвърна ѝ Франки. — Бих дала всичко, за да ги зърна отнякъде. Господи, ще изпадне в шок, като я види, не мислиш ли?

— Да. Той си мисли, че тя е още в Кейптаун — Кейти стисна палци. — За Софи! Надявам се да избърше пода с него.

— Защо не се прибереш, Одри? — каза Джийн, докато двете седяха до леглото на Алън. — Няма нужда да стоиш тук, скъпа. Аз ще се оправя.

— Не се тревожи, мамо. Добре съм. Всичко е под контрол и госпожа Бейтс се грижи за къщата. Не можеш да стоиш тук сама, прекалено потискащо е.

— Не, наистина. Даже е много спокойно — Джийн погледна към съпруга си и хвана ръката му. — Имам чувството, че ще се оправи. Толкова горещо се молих, трябва да се оправи. Господ няма да позволи нещо толкова жестоко като смъртта на Алън.

Одри не каза нищо. Струваше ѝ се невъзможно Алън да се оправи. Беше много отслабнал и непрекъснато го тъпчеха с успокоителни. „Цяло чудо ще е, ако се възстанови“, помисли си тя.

— Моли се за него! — настоя Джийн. — Нямах представа колко могат да помогнат молитвите.

Одри се усмихна леко и засрамено. Като се изключат Коледите и сватбите на приятелите, не беше ходила на църква от ученическите си години.

— Не вярвам, че Господ ще ме послуша — каза тя шеговито.

Одри извърна лице и си спомни за Трой. Вчера пак се бе чула с него. Обади ѝ се сутринта, защото знаеше, че Никълъс е отишъл на работа, а децата — на училище.

„Не мога да говоря сега — беше му прошепнала нервно Одри. — Майка ми и сестра ми са вкъщи. Вторият ми баща е много болен и тук е истински хаос.“

„Прибирам се със самолета следващата седмица. Трябва да свърша някои неща за групата. Имаме репетиции, такива работи. Да се видим на същото място? В сряда?“ Трой говореше с небрежната самоувереност на човек, който си мислеше, че никога няма да му откажат.

Спомените за горещите следобеди изникнаха в главата ѝ: тежко дишане, жадни устни, ръце, които изучаваха другия с трескаво удоволствие, дълбокото докосване и още по-дълбокото проникване, виковете на екстаз, горещината и пулсиращата река, която я преизпълваше...

„Добре — чу се тя да казва. — Сряда.“

— За какво си мислиш, Одри? — попита майка ѝ.

Тя се изчерви силно и стреснато се върна в настоящето.

— О, за нищо, честна дума! — засуети се около памучното одеяло, което покриваше краката на Алън.

— Винаги съм казвала — продължи спокойно Джийн, сякаш не бе забелязала неудобството на дъщеря си: — далеч от очите, далеч от

сърцето. Не е важно какво правиш, важното е да не нараняваш другите.

Одри погледна Джийн с крайчеца на окоото си. Дали майка ѝ се бе досетила, че пак се е чула с Трой? Казваха, че майките имали интуитивна връзка с дъщерите си и май беше така, защото тя винаги знаеше кога Амелия и Ребека са направили някаква пакост или я лъжат.

— А да си признаеш какво си направила е най-глупавото нещо на света — каза Джийн. — Така само отместваш бремето на вината от раменете си и го прехвърляш на другия.

Одри не продумваше, суетеше се около одеялото на Алън и мълчаливо се възхищаваше на майка си, която, изглежда, не изпускаше нищо. А следващата сряда? Дали да се срещне с Трой? За последен път?

Софи намери лесно къщата, но тя се оказа не каквато бе очаквала. Предполагаше, че е живописна малка постройка със старомодна градина. Всъщност Тим ѝ бе описал дома им като романтично убежище, което са имали късмет да открият. Но се оказа, че Лантрисант Роуд № 23 е само една от многото сиви сгради с тераси и единственият белег на уют беше дървената табела с причудливото име на вратата. Иначе беше мрачен, сив квартал от малки къщи на улица, от която вонеше на мизерия и нещастие. Тя поседя няколко минути в колата, докато подреди мислите си след този нов обрат. Не че беше много изненадана. Просто още едно доказателство за лъжите на Тим. Единственото вярно нещо, което ѝ бе казал за къщата, беше, че е на петнадесет минути с кола от центъра на Кардиф.

Докато седеше в колата от другата страна на улицата, тя гледеше черната врата и прозорците, които ѝ приличаха на малки тъмни бдителни очи. Дали бе убил Каролин в тази къща? И как? Ако са се борили, съседите са щели да чуят, същото би станало и ако е имало изстрел. Дали сега не беше вътре с новата си любовница? За тази възможност не се беше сетила, когато тръгна на път. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да слезе от колата, да отиде до жалката градинска пътека и да почука на тази зловещо затворена черна врата.

Слизането от колата ѝ костваше огромно усилие. Краката ѝ бяха натежали от ужас и сърцето ѝ биеше толкова бясно, та ѝ се струваше,

че се задушава. Дори не беше решила какво да каже, а ето я вече тук, всеки миг щеше да звънне на вратата и да се изправи лице в лице с Тим.

Отначало никой не се появи и за един луд миг тя се надяваше, че той не си е вкъщи. После вратата се отвори с уверено движение, сякаш за да посрещне очакван гост. След секунда Софи се изправи срещу стреснатата физиономия на Каролин.

Шокирани,зираха се мълчаливо една в друга. Дребното детинско лице на Каролин бе пребледняло, а очите ѝ бяха разширени от ужас. Приличаше на момиченце в обикновената си памучна рокля с тънки презрамки, като тази, която бе носила в Ла Маделийн, стоеше неподвижна като заек, осветен от фаровете на кола.

— Мислех те за мъртва! — произнесе Софи, преди да успее да се спре.

Каролин не отговори, а пристъпи напред през прага, за да огледа улицата и в двете посоки, сякаш да се увери, че няма никой друг. След това се отдръпна и каза:

— Защо си дошла? Мислехме, че си още в Южна Африка.

— Дойдох си по-рано — отвърна Софи, възвръщайки самообладанието си. — Ще ме поканиш ли вътре или ще говорим на прага?

— Не можеш да останеш дълго — почти изпищя Каролин. — Тим ще се върне скоро. Какво искаш? — отстъпи няколко крачки, но все още не пускаше Софи да влезе в къщата.

— Тъй като точно него искам да видя, най-добре ще е да почакам — Софи се чувстваше спокойна и уверена. Вече знаеше, че Тим не е нищо повече от евтин мошеник, злоупотребил с доверието ѝ, и нямаше от какво да се страхува. Всъщност вътрешно дори се ядосваше на себе си за мелодраматичните си подозрения.

— Не знам какво ще направи Тим, ако те намери тук — каза Каролин с разтреперан и писклив глас.

— Не мислиш ли, че ще е интересно да разберем? — Софи се мушна леко покрай дребната ѝ фигура и влезе в тясната всекидневна, натъпкана с евтини мебели от шестдесетте години, диван и два фотьойла, покрити с памучна тъкан в крещящ десен. Огледа се учудено, защото всичко тук бе доста различно от вкуса на Тим. Но как можеше да е сигурна какъв е истинският му вкус? Харесваше всичко в хубавия ѝ апартамент и явно се чувстваше идеално в него, но сигурно

като хамелеоните можеше да се приспособява към всяка ситуация, в която се окажеше.

Без да чака покана, Софи се настани на единия фотьойл.

— Предполагам, знаеш, че Тим ми каза, че си мъртва? — Каролин не отговори. — И не се съмнявам, че си наясно колко много въпроси имам да му задавам за сметките ми, с които се е разпореждал.

Пак не последва отговор. Каролин стоеше до вратата на всекидневната и я гледаше, както котка следи отварянето на консерва със сардини. В изражението на дребното ѝ лице се смесваха вълнение и алчност. Тя плъзна изящно розовия си език по долната си устна, след това заговори с дрезгав глас, който шокира Софи:

— Тъпкана си с пари, какво те е грижа?

— Оказва се, че дори много ме е грижа. Част от парите всъщност принадлежат на бившия ми съпруг, но предполагам, че знаеш това. През цялото време ли се кри тук? — въпреки спокойния си външен вид, Софи пламтеше от гняв. Как се осмеляваха Тим и Каролин да заговорничат да ѝ откраднат парите? Сега вече всичко ѝ беше ясно. Тим започва да идва често в Лондон, търси си работа, води я на обяд, прави се на стар приятел, докато се убеди, че не само му има доверие, но дори се е влюбила отново в него. Следва голямата драма със „смъртта“ на Каролин и за нула време съкрушеният вдовец успява да се добере до апартамента ѝ — все още отношенията им са платонични, но я подлудява от желание, което без съмнение е осъзнавал много добре. Най-накрая става неин любовник и в еуфорията си тя му поверява финансите си, защото той твърди, че бившият ѝ съпруг се рови в сметките ѝ, а тя изобщо не се усеща. Нищо чудно, че така подскочи, когато му заговори за брак! През цялото време е криел жена си в тази ужасна малка къща с тераса. Когато успееше да открадне достатъчно, за да могат да не работят до края на живота си, двамата са щели да избягат в страна, от която да не могат да бъдат екстрадирани, и от тях нямаше да остане и следа.

— Какво смяташ да правиш? — моментното алчно изражение на Каролин отново се бе сменило със страх.

— Това ще реши полицията, когато повдигна обвинение за измама и присвояване.

Изведнъж Каролин избухна в ридания и се свлече на дивана.

— О, Господи! О, не! Не знаеш какво е — проплака тя, покри лицето си с длани и се заклати напред-назад. — Не познаваш истинския Тим. Способен е на всичко. Той е... той е психопат. Ако плановете му се провалят, ще ме убие. А ако разбере, че си идвала днес тук, и двете няма да сме в безопасност. Не разбираш ли? Той е отчаян. В момента, в който чу, че си богата и разведена, започна да обмисля „злополуката“ и „смъртта“ ми, преместването си в Лондон, как ще ме скрие тук... Според него това е големият ни удар. Ако доведеш полицията, той наистина ще полудее. Върви си! За Бога, върви си! Може да се върне всеки момент.

Софи я погледна внимателно. Каролин не се преструваше. Сълзите ѝ бяха истински и наистина се страхуваше.

— А връзката му с мен също ли беше част от великия ви план? — попита ядно тя. — Значи двамата сте седели тук и сте обмисляли как той да ме примами в капана, така ли? Да ми открадне милиони паунди? Да ме окуражи да се влюбя в него, като си мисля, че е вдовец? Господи, сигурно сте ме смятали за пълна глупачка!

— Тим измисли всичко. Не аз. Не исках да има нещо общо с теб.

— Защо не? — попита Софи. — Нима и ти не виждаше в това възможност да забогатееш бързо, пък каквото ще да става с чувствата ми? — Каролин не отговори, а отново зариде. — Защо, по дяволите, живееш с него, след като той те плаши? — попита по-спокойно Софи.

— Направих нещо... преди години... и Тим знае за това. Заплашва, че ще ме издаде, ако го напусна — цялата трепереше, вдигна свития си юмрук към устата, сякаш да потисне напирания вик, след това се задави и изглеждаше много нещастна.

Софи не знаеше какво да каже пред лицето на такава агония. Не беше виждала някой така да губи контрол. Ако Тим бе превърнал Каролин в подобна развалина, значи си имаше работа с човек, когото не познаваше. Но вече ясно разчиташе знаците. Това не бе правилният подход към ситуацията. Очевидно ставаше въпрос, от една страна, за психопат и, от друга — за истеричка.

Стана и отиде до свитата фигура на дивана до вратата. Изведнъж изпита прилив на съчувствие към Каролин, която нямаше сили да напусне Тим и да се изправи лице в лице с последствията, която бе оставила да я управляват страхът, отчаянието и невъзможността да остане сама.

— Какво смяташ да правиш? — попита Каролин с дрезгав глас, докато Софи си тръгваше.

Софи спря за секунда.

— А ти как мислиш? — отвърна ѝ тя.

Докато караше обратно към Нюбъри, образът на Каролин, свряна в малката мизерна къща, не излизаше от ума ѝ. Наистина ли бе живяла там сама ден след ден, нощ след нощ, в очакване Тим да направи големия удар? Наистина ли си бе представяла как двамата спят заедно? И дали Тим бе говорил с Каролин по телефона, когато тя влезе онази сутрин в спалнята? Струваше ѝ се невероятно и възмутително някой да е способен да измисли такъв план и да накара жена си да се забърка в него. Но, от друга страна, каква ще е тази жена, която би оставила съпруга си да започне връзка е друга, и то с единствената цел да открадне парите от жертвата? Отговорът беше ясен за Софи. Каролин вършеше всичко от ужас.

Преди да посети болницата, Софи отиде в дома на Одри. Искаше да се обади спешно на няколко души. За нейна изненада, намери майка си и сестра си в кухнята. От вида им ѝ се стори, че са плакали.

Нямаше нужда да ги пита какво е станало. Сърцето ѝ болезнено се сви и тя се хвърли към Джийн.

— О, мамо! Толкова съжалявам... — какво щеше да прави сега майка ѝ без човека, когото обичаше толкова много? Очите на Софи се напълниха със сълзи. И тя бе обичала Алън. Винаги го бе чувствала като баща и ѝ бе трудно да повярва, че вече го няма. — Толкова съжалявам — повтори тя. — Знам колко много обичаше Алън.

Одри я погледна странно.

— Не е Алън.

— Какво? — Софи премести объркано поглед от майка си към сестра си. И двете не сваляха очи от нея, а по лицата им бе изписана смесица от съчувствие и загриженост. — Какво се е случило?

— Боя се, че имам лоши новини, скъпа — започна да ѝ обяснява Джийн и взе ръката ѝ. — Става въпрос за Брок. Получил е масиран инфаркт в Ню Йорк.

Софи почувства, че в дробовете ѝ не остана и глътка въздух.

— Брок? — това бе последното, което беше очаквала. Той винаги се бе поддържал в добра форма, не бе боледувал и ден през годините, в които бяха женени. — Трябва да отида при него — каза тя веднага.

— Скъпа... — майка ѝ говореше нежно и се опитваше да улови погледа ѝ. — Боя се, че е мъртъв, миличка. Адвокатът му се опитвал да се свърже с теб и накрая позвъниха тук преди половин час. Току-що се бяхме върнали от болницата да си починем, защото сестрата на Алън дойде и той е много по-добре. Ще се оправи. Имал камъни в бъбреците, сега го лекуват и върви към подобрене.

Софи почти не я чуваше. Разбра, че вторият ѝ баща ще се оправи, и изпита благодарност за това, но болката и шокът от новината за смъртта на Брок замъглиха сетивата ѝ. „Как е възможно Брок да е умрял?“ — помисли си тя, обезумяла. Брок, който толкова обичаше живота, който винаги държеше всичко и всички под контрол, който я бе обичал толкова много, че я бе оставил да си тръгне.

— Не мога да повярвам — каза тя и обърна очи към майка си, която я гледаше нежно. — Не и Брок!

— Боя се, че е истина, скъпа. Знам, че ти е трудно да го възприемеш. Все още държиш на него, нали? Не може с лека ръка да се изтрият годините, които сте прекарвали заедно. Те съществуват и винаги ще съществуват, ще бъдат част от теб, а така и трябва да е.

Софи покри лицето си с ръце и се отпусна на един кухненски стол. Шокът и мъката я разкъсваха, опустошаваха и я караха да се чувства като изоставено дете. Въпреки цялата ѝ демонстрация на независимост, по която толкова копнееше и за която толкова се бе борила, когато напусна Брок, сега се чувстваше самотна, уязвима и напълно ограбена.

— Какво ще правя без него? — проплака тя, като знаеше, че така противоречи на всичко, което бе говорила през последните няколко години. — О, Брок... Брок... — след това вдигна изпълнения си с болка поглед към Джийн и Одри, сълзите се стичаха по лицето ѝ, устните ѝ трепереха. — Последния път, когато говорихме... беше по телефона... скарахме се — простена. — Така и не успях да му се обадя пак. Не можах да се сбогувам с него.

Когато Джийн тръгна обратно към болницата, Софи се опита да си събере мислите. Седеше до телефона в кухнята на Одри с отворен на масата тефтер с телефони.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — предложи Одри. — Изглеждаш съсипана.

— С удоволствие бих изпила едно кафе, Од. Господи, какъв ужасен ден! Сега трябва да се обадя на „Бритиш Еървейс“ и да си запазя билет до Ню Йорк.

— Ще ходиш на погребението на Брок? — сестра ѝ изглеждаше втрещена.

— Разбира се. Не мога да не отида, Одри.

— Мислех, че си толкова погълната от Тим, че не би се разстроила толкова заради Брок — коментира сестра ѝ.

— О, Господи, Тим! — простена Софи. — Това ми напомня, че трябва да се обадя в банката и на счетоводителите.

Одри изглеждаше заинтригувана.

— Какво става с Тим? Всеки миг очаквах да чуя сватбени камбани.

— По-вероятно е да чуеш тракането на затворнически врати — отвърна мрачно Софи. След това разказа на Одри какво се бе случило, включително и за неочакваната ѝ среща с Каролин по-рано същия ден.

— Защо си крила всичко в себе си досега? — възкликна Одри, когато Софи свърши. — Това е истински кошмар.

— Но не чак такъв, колкото първоначалните ми подозрения, че е убил Каролин. Тогава въображението ми наистина се бе развихрило.

— И сега какво?

— Веднага щом имаме доказателства, ще повдигна обвинение. Колкото по-бързо копелето отиде зад решетките, толкова по-добре — добави горчиво тя. След това се обади на Елис Уайзмън и на господин Търнбул.

— Е? — Одри се навърташе около Софи, докато тя най-накрая затвори телефона. Не искаше да изпусне нищо от личната ѝ драма.

— Ще се обадя на адвоката си. Вече имаме необходимите доказателства, за да повдигнем обвинение. Изглежда, Тим се е подкрепил с три милиона паунда. Единственият проблем е, че не знаем какво е направил с тях. Обзалагам се, че вече са в някоя офшорна фирма или тайна сметка в швейцарска банка — тя замълча, облегна се

на масата и подпря глава на ръцете си. — О, в момента имам такава нужда от Брок! Той щеше да знае как да се справи с това. Въпреки че, разбира се, никога не бих се оказала в такава бъркотия, ако той беше край мен — добави тъжно.

— Съжаляваш ли, че не остана с него?

— Не — звучеше уверено. — С брака ни беше свършено и нямаше да е честно, ако бях останала при него.

— Обзалагам се, че би останала, ако знаеше, че му остават още няколко години живот.

Софи горчиво вдигна вежди.

— Ако можем да виждаме в бъдещето, Од, щяхме да правим много неща по различен начин.

Резервира си билет до Ню Йорк за полета рано следващата сутрин. Обади се на сестрата на Брок и тя ѝ каза, че погребението е след два дни.

— Къде ще отседнеш, Софи? — попита я Роуз Дювал-Хамилтън. Имаше голяма къща на Парк Авеню с постоянно живееща там прислуга, но нямаше никакво намерение да покани бившата си снаха на гости. Роуз така и не ѝ прости, че напусна Брок, след като бе толкова добър с нея.

— О, всичко е уредено — излъга Софи. Реши да отседне в хотел, в който никога не бе ходила, който нямаше да ѝ напомня за Брок и където никой нямаше да знае, нито щеше да го е грижа коя е. — Ще ти се обадя, като пристигна, Роуз — добави тя.

Странно положение — и беше, и не беше част от семейството на Брок. Роуз щеше да се държи зле с нея, както и някои от другите присъстващи, но тя щеше да отиде, независимо от това, защото знаеше, че Брок би го желал.

— Имаш ли нещо против да се обадя на още едно място, Од? — попита тя сестра си. — Обещавам да платя телефонната сметка, но батерията на мобилния ми телефон се е изтощила.

— Обаждай се. Не се тревожи. Така поне Никълъс няма да има основание да каже, че аз надувам сметките — отвърна тя шеговито.

Софи я изгледа внимателно.

— Отново си щастлива, нали?

Одри изглеждаше смутена, но се усмихна.

— Да, всичко между нас с Никълъс е наред. Много по-хубаво е от преди... — млъкна, изчерви се силно и се засуети над кухненската мивка.

— По-хубаво от преди в какъв смисъл?

— О, нищо особено. Просто е по-хубаво.

Софи не продължи да я притиска. Знаеше, че сестра ѝ мрази да говори за личния си живот.

— Толкова се радвам, Од. Напоследък наистина изглеждаш много добре. Щастието може да прави чудеса с кожата — добави тя ведро. След това набра номера на Дженифър и Питър в Кейптаун. Бяха я помолили да ги държи в течение за Тим. А сега трябваше да им съобщи и ужасната новина за Брок.

ШЕСТА ЧАСТ
ЮНИ

По съвет на Никълъс, Софи направи резервация в хотел „Дорсет“ на ъгъла на 54-а улица и Пето Авеню.

— Мисля, че ще ти хареса, приятен, старомоден хотел в английски стил — каза ѝ той. — Винаги отсядам там, когато ходя по работа в Ню Йорк.

Пристигна в града в ранния следобед, когато жегата вече образуваше мараня покрай небостъргачите, хромираните части на колите блестяха ослепително и въздухът беше застоял, влажен и толкова пращен, че гърлото ѝ пресъхна и гърдите ѝ се задръстиха. Секунди след като слезе от оборудваната с климатик лимузина, Софи се почувства лепкава и мръсна и всичко, което желаше след дългия полет, бе хладен душ и чисти дрехи.

При пристигането ѝ я чакаха няколко съобщения. Едното беше от Елис Уайзмън, който настояваше спешно да му се обади. Другото бе от сестрата на Брок — Роуз, която я канеше да пийнат вечерта. Имаше и окуражително съобщение от Джийн, че Алън е добре и двамата мислят за нея. Софи седна на леглото и първо се обади на счетоводителя.

— Елис? Обажда се Софи. Какви са новините?

— Искях само да знаете, че сега всичко е в ръцете на полицията. Очакваме този следобед Икономическа полиция да арестува Тим Калторп — каза ѝ той живо, гласът му бе пълен със задоволство.

— В къщата му в Уелс ли? — попита тя, представяйки си сцената. Каролин щеше да е съсипана, но имаше чувството, че Тим ще изиграе една от дяволските си роли и ще бъде толкова чаровен, че те ще се почудят дали са попаднали на точния човек. Въпреки това, цялата тази трагедия я караше да се чувства ужасно. Изглеждаше ѝ нелепо да се пропилява така този иначе жизнерадостен и талантлив човек, когото бе обичала и още обичаше, човекът, който бе обсебил кръгозора на младостта и зрелостта ѝ. Какво, за Бога, бе променило Тим така? Защо я бе лъгал, за всичко, включително и за смъртта на майка си?

— Ще ви държа в течение — каза Елис. — Колко дълго ще останете в Ню Йорк?

— Най-много три дни — отвърна кратко Софи, като си спомни за Роуз. Никой нямаше да си мръдне и пръста да направи това пътуване по-леко за нея.

След няколко минути се обади на Роуз, която звучеше делово и директно.

— Мислех, че трябва да се срещнем, Софи, за да уточним подробностите по погребението на Брок.

— Добре — отвърна Софи и изведнъж много се развълнува. Погребението на Брок. Не изглеждаше възможно. Не можеше да повярва, че онези топли черни очи никога вече няма да я погледнат, нито ще усети големите му силни ръце. Тук, в Ню Йорк, родния град на Брок, чувстваше всичко още по-осезателно. Дори ѝ се струваше, че всеки момент ще ѝ се обади по телефона или ще влезе в стаята ѝ, за да ѝ разкаже плановете си за деня. Това вече никога нямаше да стане.

— Ела в шест часа — нареди Роуз. — Ще излизам да вечерям навън и не искам да закъснявам.

— Добре, Роуз.

„Не — как се чувстваш? Сигурно и ти, въпреки всичко, си много наранена? Не — ела преди вечеря, нали не искаш да оставаш сама.“

Тя какво очакваше? Същото отношение получаваше и когато бе омъжена за Брок.

Софи пристигна в разточително елегантния дом на Роуз точно в шест. Униформният портиер я въведе в асансьора, с който се изкачи на третия етаж. Излезе от него и пристъпи в мраморното антре, в което кристалните полилеи хвърляха милиони цветни капки светлина по облицованите с бледокремава коприна стени, а въздухът бе изпълнен с омайния аромат на рози. Роуз винаги украсяваше дома си единствено с рози. Те бяха нейният запазен знак, заедно с декорацията, която варираше от сиво-мораво до светлорозово. Софи изпита същото, което бе чувствала и предишните пъти, когато идваше у Роуз: че влиза в кутия с розови бонбони.

— А, ето те и теб, Софи — поздрави я Роуз, когато камериерката я въведе в голямата, претрупана с мебели приемна.

Роуз приличаше на коминочистач в плюшената си рокля с дълги ръкави, късо подстригана тъмна коса и мъртвешки бледо лице.

Единствените ѝ бижута бяха диамантен пръстен с размерите на пощенска марка и малки диамантени обеци.

— Здравей, Роуз — целунаха се учтиво.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — на страничната масичка имаше тежък сребърен поднос с различни гарафи, около гърлата, на които висяха спретнати сребърни етикети с надписи на съдържанието.

— Благодаря. Бих искала водка с тоник, моля — как мразеше Брок тези претенциозни етикетчета! Софи едва се сдържа да не се усмихне, като си спомни как веднъж ги бе разменил, докато Роуз бе в другата стая. „Сега ще разлива по чашите шери и ще си мисли, че е уиски, ще сипва джин вместо водка и Бог знае какво ще стане, като даде на хората бренди вместо мартини!“ — беше ѝ прошепнал той палаво. Стаята се къпеше в червеникавозлатистите отблясъци на залязващото слънце. Докато гледаше как Роуз ѝ налива напитката, почти усещаше присъствието на Брок.

— Ето, заповядай — по американски обичай подаде на Софи и изискана малка салфетка.

— Благодаря — Софи се изпълни с мъка и усещане за загуба. Вече беше напълно сама. Брок си бе отишъл. Също и Тим.

— Сигурна съм, ще разбереш, че искаме върху ковчега да има само цветя от членовете на семейството — каза Роуз. — Разбира се, ако искаш да изпратиш венец, няма проблеми, но ще го поставим при всички останали.

Това бе най-болезнената забележка, която Роуз би могла да направи, и Софи се сви от болка. Намекът бе ясен. Тя вече не беше член на семейство Дювал, въпреки че все още носеше това име, и Роуз бе твърдо решена да я накара да се чувства като външен човек.

— Не съм съгласна — каза хладно Софи, като внимаваше да не покаже уязвимостта си. — Може да съм бивша съпруга на Брок, но знам как той би искал да станат нещата. Останахме си в прекрасни отношения, ако не знаеш — „с изключение на последния ви разговор“, каза един глас в главата ѝ и тя за момент потрепери, забивайки нокти в дланта си, за да го прогони. „Господи, Роуз е истинска кучка“, помисли си Софи. „И винаги е била такава — сякаш каза Брок в ухото ѝ. — Винаги е била такава, скъпа моя.“ Софи отпи голяма глътка от чашата си, за да почерпи сили, и погледна решително Роуз в очите. — Какви приготовления си направила досега? Знам, че Брок е оставил подробни

указания в завещанието си — рече с високо вдигната брадичка. Бледото лице на Роуз преbledня още повече и тя погледна Софи с нескрита неприязън.

— Значи тогава знаеш, че вече си получила всичко, което ти се полага — отвърна тя язвително. — Брок е завещал имуществото си на мен и на сина ми.

— Естествено.

— Панихидата ще бъде в църквата „Света Богородица“ на Шедесет и трета улица и Второ Авеню в единадесет часа утре предобед. След погребението давам прием тук. Не знам дали би искала да дойдеш... — Роуз не довърши изречението.

Софи също не го продължи.

— Брок искаше прахът му да бъде разпръснат в морето край брега на Саутхамптън, нали? Той толкова обичаше Лонг Айлънд — спомни си с носталгия многобройните уикенди, през които в Ню Йорк беше горещо и задушно, също като в този момент, а те преминаваха краткия път със самолет на вътрешните линии и след половин час пристигаха на едно място, което той наричаше „Рай“. Винаги бе искал да купи къща в Саутхамптън, но все не му стигаше време. Софи преглътна заседналата в гърлото ѝ буца. Беше много по-болезнено, отколкото бе очаквала. Странно как смъртта усилва спомените и придава ореол на починалите. Допи питието си и се приготви да си тръгва. След утрешния ден нямаше да има нищо общо със семейство Дювал. Вдигна високо глава, усмихна се храбро и се сбогува. Но, както винаги, Роуз бе запазила последната дума за себе си.

— Брок, разбира се, почина от разбито сърце — каза тя сухо, докато изпращаше Софи. — Той така и не успя да преживее, че ти го напусна по такъв начин. Беше съкрушен.

Софи я погледна и забеляза, че по всяка бръчка на възрастната жена е изписано неодобрение. Роуз беше щастлива само когато правеше другите нещастни.

— Брок ме разбра — каза тя тихо, но в главата ѝ се загнезди болезнената мисъл, че може би Роуз е права.

Цялата сутрин в сряда Одри беше много нерешителна, като се започне с колебанието ѝ дали да пие чай или кафе на закуска и се

стигне до чуденето ѝ какво да си облече следобед. При положение, че отиде на срещата с Трой. Част от нея го желаше, но другата част разбираше, че това е лудост. Всичко между нея и Никълъс вървеше толкова добре, та ѝ се струваше, че трябва да се е побъркала дори да си помисля да се вижда пак с Трой. От друга страна, кому би навредило това? Но къде беше жена му? Не я бе споменал по телефона. Дали и тя бе пристигнала с него в Англия? Ами ако пак реши да се промъкне в гората, както последния път? Одри изтръпна при спомена. Не. Не, определено няма да отиде. Не си струваше.

Оправи стаите на момичетата, зареди пералнята, сложи свежи цветя във всекидневната и изглади. И през цялото време се разкъсваше от копнеж да се срещне с Трой. Дали наистина щяха да ги хванат, ако отидеше? Само за един последен път? Ами ако Никълъс научеше? Прехвърляше аргументите „за“ и „против“ наум, докато ѝ се прииска да закреши. Но само се качи в спалнята си и се преоблече с новата си лятна рокля, когато телефонът внезапно иззвъня.

„О, Господи, дано не се обажда Трой, за да отмени срещата“, помисли си тя паникьосано, докато сграбчваше слушалката.

Не беше Трой. Обаждаха се от училището, за да ѝ кажат, че Ребека се чувства много зле и да я помолят да отиде да я вземе.

Когато Одри се качи в колата и пое към училището, с учудване откри, че чувства облекчение, въпреки първоначалното си разочарование. Съдбата се бе намесила, за да предотврати вероятно фаталната грешка, и тя всъщност ѝ беше благодарна. Пусна радиото в колата. Поп група изпълняваше гръмко някакво парче и вокалът крещеше нещо като: „Не се поддавай на изкушението, скъпа, не се оплитай в лъжи.“

Когато учителката предаде Ребека на майка ѝ, тя се зачуди защо ѝ се струва, че Одри Бевън се усмихва на някакви свои мисли.

— Тим Калторп бе арестуван преди два дни — каза Елис Уайзмън на Софи, когато тя му се обади веднага след връщането си в Англия. — Обвинен е в присвояване и измама, но е пуснат под гаранция и очаква процеса си, който вероятно няма да започне преди октомври.

— О, Господи, значи е на свобода? — възкликна Софи. — Ами съпругата му?

— И срещу нея са повдигнати обвинения за съучастничество и подстрекателство.

— Горкото момиче! — Софи поклати глава. — Сигурно е ужасена. Наистина ми е жал за нея. Струва ми се, че е жертва също като мен. Какво ще правим сега?

— Ще съберем всички доказателства и ще ги предадем на обвинението.

— А знаем ли какво е направил с моите три милиона паунда?

Елис Уайзмън въздъхна тежко.

— Според мен ги е скрил по сметка в чужда банка, вероятно в Швейцария, където ще е трудно да бъдат проследени. Полицията иска да ти зададе някои въпроси.

Софи се срещна с детектив инспектор Уорън Парсънс, един от шефовете на Икономическа полиция в Скотланд Ярд. Беше мъж на средна възраст, страхотно чаровен и тя веднага го хареса. Носеше обичайния сив костюм, синя риза и тъмносиня вратовръзка. Седеше с нея в задния офис на „Глория Антика“ и ѝ задаваше въпроси за финансите ѝ. Тя го предупреди още в началото, че не разбира много от сметки и затова сама бе оставила всичко в ръцете на Тим.

— Имам огромен проблем, направо блокирам — обясни тя. — А сега вече се е превърнало във фобия.

— Никой не може да е специалист по всичко — каза той и се усмихна доброжелателно, — а вашите способности очевидно са в областта на антиките. Най-голямата ви грешка, ако мога така да се изразя, е, че сте се отказали от услугите на счетоводителите си и сте упълномощили Тим Калторп да се разпорежда с всичко, включително и с инвестициите ви зад граница.

— Не ми припомняйте — отвърна мрачно Софи. — Беше истинска лудост, сега вече го знам. Но Тим беше много убедителен. Смятах, че постъпвам правилно. Напълно му се бях доверила и тъй като си мислех, че е вдовец, предполагах, че ще се оженим някой ден — тя извърна лице, за да скрие от него болката си. — Мъчно ми е за съпругата му — Каролин. Срегнах се с нея, когато отидох в Уелс, за да видя Тим — продължи. — Тя живее в ужас от него. Изглежда, преди време е била замесена в някакъв скандал. Не знам какво се е случило, а

и тя не ми каза, но оттогава Тим я изнудвал, заплашвал я, че ще я издаде, ако го напусне.

— Той май наистина е голям симпатяга — детективът остави чашата си върху чинийката и я погледна изпитателно. — Какво друго знаете за него? Запознали сте се с него преди около петнадесет години, нали? Много ще ни помогнете, ако ни кажете кои са били най-добрите му приятели по онова време и с кого се среща сега. Нямаме търпение да съставим досие с всичките му познати.

— Като го споменахте, се сетих, че единствените му приятели, за които знам, са едно семейство, които са и мои приятели — Джини и Джонатан Хауърд. През по-голямата част от годината живеят в Монте Карло. Тим и съпругата му бяха отседнали у тях, когато се срещнахме отново.

— Не намирате ли за странно, че няма никакви други приятели? Никога ли не е излизал с някого за по едно питие? Не е ли споменавал за познати от Уелс?

Софи се замисли.

— Не, не е. Сигурно е странно, но преди не ми правеше впечатление: бяхме толкова погълнати един от друг, че сякаш нямахме нужда от други хора.

— Не беше много общителен, така ли?

— Разбираше се с всички хора, които познаваше, а Франки и Кейти биха потвърдили, че бе толкова чаровен, та се харесваше на всекиго.

— Стори ли ви се, че съпругата му се опитва да го контролира? Може би не го е окуражавала да се сприятелява с други хора — предположи Парсънс.

Софи го погледна.

— Нямаше нищо против той да се впусне във връзка с мен, за да се добере до парите ми — отвърна тя рязко. — Не знам от кого да се чувствам по-предадена. От Тим ли, който ме водеше през цялото време за носа, или от Каролин, която му е позволила да го направи. Успяхте ли да разберете защо е напуснал така набързо Австралия? Май някакво момиче умряло.

— Така ли? Това е ново за мен, никой не ми го е казвал — Парсънс посегна към задния джоб за бележника си. — Кога е станало това?

— Мисля, че преди девет-десет години. Мои приятели го научили от други техни приятели, така че информацията не е от първа ръка, но очевидно е заминал за Хонконг и там се е запознал с Джонатан Хауърд.

— Бил ли е женен по това време?

— Каза ми, че срещнал Каролин, когато се върнал в Англия преди няколко години, но, разбира се, може и да ме е излъгал.

— Нещо друго, което да ви се струва важно?

Софи седеше, отпуснала ръце в скута, и се опитваше да си припомни всичко, което би могло да помогне, но в главата ѝ бяха само месеците, прекарани с Тим, когато той живееше с нея и я обичаше, когато всичко между тях изглеждаше толкова хубаво, а бъдещето — изпълнено с обещания.

— Не се сецам за нищо — каза тя мрачно. — Всичко е като в ужасен кошмар и краят му не се вижда. Само се моля на Бог да свърши по-бързо.

Парсънс затвори бележника си и стана.

— Разбирам как се чувствате — стисна здраво и доброжелателно ръката ѝ и на Софи ѝ хареса силата на ръкостискането му. — Ще държим връзка, госпожо Дювал. И внимавайте.

Тя се изненада.

— По какъв начин? Вече е прекалено късно да си пазя имуществото!

— Казахте ми, че според Каролин Калторп, съпругът ѝ е психопат. Възможно е да се е опитвала да ви уплаши, за да не заведете дело, но не трябва да забравяте думите ѝ. Такова обвинение не се хвърля току-така и ако е права... е, както вече ви казах, просто внимавайте.

Докато Софи приготвяше салата за вечерята, телефонът иззвъня. Когато вдигна, последва кратка тишина и след прещракване се затвори. След няколко минути звънна мобилният ѝ телефон. Помисли си, че може би Джийн или Одри се опитват да се свържат с нея. Издърпа антената, включи апарата и каза весело: „Ало?“ Пак мълчание, прещракване и пак се затвори. Тя леко се притесни, провери дали вратата на апартамента ѝ е заключена и веригата е сложена и дали

френските прозорци, водещи към предния балкон, са затворени. Седна пред телевизора, сви се на дивана пред таблата с вечерята си и се опита да забрави за позвъняванията.

В девет — час след първите обаждания, всичко се повтори. Също и в десет. И в полунощ. До един през нощта, когато се позвъни за шести път, тя вече бе сериозно уплашена.

— На твое място щях да напусна Англия — каза Джийн, когато Софи ѝ разказа за случилото се. — Този човек очевидно не е с всичкия си. Не можеш да останеш сама в апартамента.

— Но аз току-що се върнах — отвърна Софи.

— Погребението на Брок в Ню Йорк едва ли може да се нарече почивка, скъпа — отбеляза майка ѝ.

— Преди това бях в Южна Африка. Не мога все да бягам.

— Защо не отидеш да живееш при Одри?

— Не, мамо. Не искам. Ще се оправя.

— Надявам се, че си накарала телефонната компания да засече всичките ти разговори.

— Полицията постоянно подслушва линията, надяват се да хванат кой се е обаждал. Разбира се, не можем да сме сигурни, че е бил Тим. Може да е някой откачен.

— Който е открил номерата и на мобилния, и на домашния ти телефон? Не ми изглежда вероятно. Имала ли си анонимни обаждания в магазина? — попита Джийн разтревожено.

— Засега не. Ако е Тим, той знае, че няма да се разстроя, ако ми се обади, когато Франки и Кейти са до мен.

— Случва се втора поредна нощ, нали?

— Да. Почти не съм мигнала.

Джийн заговори съчувствено:

— Бих ти предложила да дойда при теб, но утре ще докарам Алън в Лондон, а знам, че той копнее да се прибере вкъщи.

— Не се тревожи, мамо. Ще се оправя. Може би тази вечер ще оставя телефона отворен и ще изключи мобилния апарат.

Но когато се свечери, тя не го направи. Щом полицията бе разпоредила да се засичат всичките ѝ телефонни разговори, помисли си, само ще попречи на усилията им, ако изключи телефоните.

Третата вечер позвъняванията започнаха по-рано и тя веднага се почувства като под обсада. Първо звънна единият апарат, после другият, а когато вдигна, последва мълчание и пак се затвори. Пусна

телевизора, увеличи звука, но позвъняванията продължиха. Докато си измие косата и вземе отпускаща вана, двата телефона бяха звънели един след друг шест пъти. Направи си омлет, отвори бутилка вино и се опита да чете вестник, ала обажданията продължиха и човекът от другата страна на линията продължи да затваря. Пригответи си дрехите за другия ден, провери бележника с ангажиментите си за утре, оправи си леглото и се помоли на Бога тормозът да спре.

Стана единадесет. Ако това продължеше цяла нощ, щеше да полудее. Грубото нарушаване на личния ѝ живот приличаше на изнасилване. Стените сякаш имаха очи, атмосферата беше заплашителна. Седна на ръба на леглото и се загледа в двата апарата. Знаеше, че полицията не може да проследи обажданията, защото продължаваха най-много десет секунди. Какво, за Бога, се опитваше да направи Тим? Какво се надяваше да спечели? Беше ѝ невъзможно да заспи, а и бездруго се чувстваше много изнервена. Опита се да чете книга, но не можеше да се съсредоточи задълго, тъй като позвъняванията продължиха. Малко след четири часа престанаха. След цяла нощ мъчение пронизителните звуци заглъхнаха и апартаментът притихна за първи път от почти девет часа.

Изведнъж тишината я ужаси. Софи се усети, че докато телефоните звъняха, тя знаеше къде е Тим — някъде от другата страна на линията. Но сега, след като спряха, нямаше представа къде би могъл да е. Навън, застанал на тротоара, виращ се в прозорците ѝ? Или може би се навърташе във фоайето на блока, след като е влязъл подир някой от съседите ѝ? Беше сменила бравите, но това не я успокояваше много. Никой нормален човек не би ѝ играл такива номера, освен ако, разбира се, не се надяваше, че като направи живота ѝ непоносим, ще я принуди да оттегли обвиненията.

На другата сутрин Софи отиде на работа както обикновено, с куфарче и дамска чанта. За всеки външен наблюдател изглеждаше като успяла бизнес дама на път за среща, както бе облечена в сив костюм с хубава кройка и подхождащи му по цвят обувки. Но днес имаше една малка разлика. В куфарчето бе паспортът ѝ.

— Кейти, Франки, можете ли да дойдете в офиса за малко? Искам да поговоря набързо с вас — каза тя веднага щом пристигна.

Франки изглеждаше ужасена, огромните сини очи на Кейти бяха пълни със сълзи, когато Софи им разказа какво се случва.

— Сигурно нервите ти са съсипани — каза Франки. — Вчера ми се стори, че изглеждаш малко уморена. О, горкичката! Какво смяташ да правиш сега?

Софи седеше зад бюрото си и изглеждаше доста по-уверена, отколкото се чувстваше.

— Искам да отидете в банката и да осребрите един чек. Кейти, би ли се обадила за такси, моля? Искам да тръгна оттук след около двадесет минути.

— Добре. Къде ще ходиш?

— Хийтроу.

Те я погледнаха изненадано. Кейти проговори първа:

— Къде ще летиш? Пак при приятелите ти в Кейптаун ли?

Софи поклати глава.

— Никой не трябва да знае къде съм, затова го запазете в тайна, но отивам в Ла Маделийн. Тази сутрин говорих с детектива, който разследва случая, и според него при дадените обстоятелства трябва да замина. Смята, че Тим се опитва да води война на нерви, за да ме уплаши и аз да прекратя делото. Ако някой пита за мен, включително сестра ми, която е голяма клюкарка, ще казвате, че не знаете къде съм. Обяснете, че обикалям разпродажби в провинцията и търся старинен порцелан и вие не сте сигурни кога ще се върна. Става ли?

Момичетата кимнаха.

— Ами ако Тим дойде?

— Не мисля, че има вероятност това да стане. Пуснат е под гаранция, но не смятам, че дори и той е толкова нагъл, че да се появи тук — Софи погледна златния си часовник, подарък за двадесет и петия ѝ рожден ден от Брок. — Наистина съжалявам, че ви замесвам в това — продължи тя. — Ще се оправите ли? Ето името на детектива, на счетоводителите и на банковия ми мениджър, но не мисля, че ще ви потрѣбват.

Чувствайки се поуспокоена, след като взе решението да напусне Лондон, тя написа чек и придружаващо писмо до банката.

— Оставям ви доста пари в брой, в случай че възникне нещо непредвидено — каза тя на Франки.

— Страхотно — усмихна се тя. — С Кейти всеки ден ще обядваме с пушена съомга и шампанско.

— И черен хайвер за ордъовър — заяви Кейти.

За миг в „Глория Антика“ се върна атмосферата от първите дни след откриването. Липсваше само веселото бърбрене на Тим. Софи се смееше, но стомахът ѝ бе свит и непрекъснато ѝ се гадеше, а смехът ѝ звучеше фалшиво дори на самата нея.

Телефонът в Ла Маделийн звънна по обед. Когато Хортенз вдигна, женски глас попита дали госпожа Дювал е отседнала във вилата. Хортенз отвърна на развален английски, че очаква мадам покъсно същия ден.

Хортенз бе подготвила вилата за Софи и часове след пристигането си на нея ѝ се стори, че духът на Ла Маделийн я защитава сигурно от външния свят и я обгръща със спокойствие. Леглото ѝ приличаше на снежнобяло гнездо от лен и дантели, във всяка стая имаше цветя, на мраморния плот на терасата бе поставена кошница с плодове и кана прясно кафе.

— Чудесно е, Хортенз — каза Софи и потъна в един шезлонг.

Хортенз кимна със сериозно изражение.

— Ужасно съжаляваме за господин Дювал. Такъв шок. Не беше стар. Сигурно ви липсва, мадам — това беше твърдение, а не въпрос.

— Все още не мога да го повярвам — призна Софи. — Но както казваш и ти, шокът беше ужасен.

— Не изглеждате добре, мадам.

— Много съм уморена.

— Ястията ми ще ви накарат да се почувствате по-добре.

— Сигурна съм, че така ще стане — Софи се усмихна любезно, искаше да остане сама.

— Анри почисти вчера басейна — продължи Хортенз. — Всичко е приготвено. Ще ви идват ли гости, мадам?

— Не и това лято — отвърна Софи. Бяха минали точно дванадесет месеца, откакто Джини и Джонатан Хауърд бяха довели Тим и Каролин на обяд в Ла Маделийн. Колко ѝ се искаше този ден никога да не го е имало!

През следващите няколко дни Софи си почиваше, четеше книги, слушаше любимата си музика и кошмарът започна да избледнява. Сутрин плуваше и се разхождаше до селото, за да купи английски вестници и пресен хляб, а следобед се печеше на слънце и спеше,

после пак плуваше. През цялото време Хортенз ѝ приготвяше вкусни провансалски ястия и не позволяваше на Софи да измие дори една чаша. И което беше най-хубаво, телефонът изобщо не звънеше.

Постепенно тъмните сенки под очите на Софи избледняха и свежестта ѝ стъпка по стъпка се възвръщаше. Ден след ден тя се опитваше да остави миналото зад себе си и да се примири със случилото се, но не беше лесно. Смъртта на Брок все още дълбоко я натъжаваше. Не можеше да повярва, че вече го няма, особено на това място, с което бяха свързани толкова спомени от съвместния им живот. Що се отнася до Тим, вече не знаеше какво изпитва: беше толкова шокирана от начина, по който я бе използвал, и от собствената си липса на съпротива към злоупотребите му. Може би, мислеше си тя, това я разгневяваше най-много от всичко. А сега трябваше да се изправи лице в лице с живота без подкрепата и на двамата.

Вечерите винаги бяха най-приятната част от денонощието в Ла Маделийн. Тогава изпълнените с ухания планини на Грас, издигащи се пред окъпаните в лунна светлина Алпи, образуваха зад градината фон, придаващ романтика на целия пейзаж. Софи обичаше да се разхожда из двора, преди да си легне, голите ѝ ръце се разхлаждаха от тихия ветрец, който нежно подухваше в короните на планинските брястове и шумолеше в гъсто израслите бамбукови дървета, които отделяха като стена басейна от къщата. Нощем градината се превръщаше във вълшебно място, изпълнено със сладкия аромат на мимозите, лимоновите дървета хвърляха дълги сенки, под фенерите се виждаха папирусови растения, напомнящи за миниатюрни разперени чадърчета, а между храстите розмарин висеше като воал тънка паяжина.

Анри се разхождаше из маслиновата горичка и се наслаждаваше на последния си „Житан“ за деня, защото Хортенз не му разрешаваше да пуши в къщата. Изведнъж пронизителни викове изпълниха тихата нощ. Писъците се разнасяха отново и отново и разкъсваха тъмнината с ужасяваща настойчивост. Анри веднага побягна към градината и пристигна навреме, за да забележи как една фигура се стрелна през гъстия бамбук. Когато се приближи до басейна, той видя нещо, от което замалко да припадне от ужас. Тяло на жена се бе проснало край

осветения от прожектори басейн, от главата ѝ течеше кръв и капеше
във водата, оцветявайки я в тъмночервено.

— Сигурен ли си, че не те забелязаха? — светлосините очи се плъзнаха проучвателно по Тим, който се отпусна на тапицираното с кретон канапе.

— Наоколо нямаше никого — отвърна той мрачно.

— Нали остави колата далеч от вилата?

Лицето му се сви в гримаса, изразяваща умора и страх. Изглеждаше като човек на предела на силите си.

— Разбира се. За какъв ме мислиш? За глупак ли?

Каролин не отговори. Облиза долната си устна с върха на езика. Изпита ревност, когато Тим започна да се увлича от „планираната“ авантюра с бившата си приятелка, но усети сладостта на отмъщението, когато започна да тероризира Софи с пороя си от мълчаливи обаждания.

— Значи това е краят ѝ — каза почти злорадо. В този миг детинската ѝ крехкост бе примесена с раздразнителност, която правеше Тим по-нервен от всякога. Колкото и здраво да бе стъпила на земята, днес изглеждаше обхваната от вътрешна необузданост и безразсъдство, които правеха поведението ѝ непредсказуемо. Скръсти тънките си ръце в скута и се обърна към него с блеснали очи. — Сега само трябва да се махнем оттук. Нямаше никакви проблеми с фалшивия паспорт, когато ходи до Франция, нали?

Той кимна:

— Навярно защото предпочетох да пътувам с ферибота. Сигурен съм, че паспортният контрол е много по-строг при полет със самолет.

— Защо винаги правиш от мухата слон? — избухна тя. — Сега единствено трябва да се измъкнем от тази дупка и да отлетим за Рио с новите паспорти. След това прехвърляме парите и — бинго! Осигурени сме до края на живота си! — от устата на Каролин прозвуча безгрижно като разходка за покупки до „Маркс & Спенсър“.

Тим скри лицето си в длани, победен от умората и страха. Пътуването с товарния ферибот до Кале, дългото каране през Франция до Грас, часовете чакане в гъстите тъмни хрусталаци край градината на

Ла Маделийн, докато Софи излезе сама от вилата и тръгне по стъпалата на терасата към басейна... Стисна очи, когато си спомни този миг, погнусата, която изпита, когато металната щанга се стовари върху черепа ѝ... след това кошмарното пътуване обратно към Уелс и към жената, която имаше власт да го накара да направи каквото си поиска, защото...

— Не ми казвай, че си бил влюбен в нея — прекъсна Каролин мислите му. Гласът ѝ беше дрезгав и презрителен. — Ако е било така, значи си истински глупак. От самото начало знаеше какво ще стане.

Тим не отговори, защото Каролин беше права. Наистина бе наясно от самото начало как щяха да се развият събитията и нямаше друг избор, освен да се подчини на плана ѝ, както и горчиво да съжалява за случилото се преди години в Австралия.

Тя лежеше, топла и отзивчива в прегръдките му, и го гледаше с тъмните си като кадифе очи.

— Обичам те, Тим — прошепна тя, докато той отвърщаше на целувките ѝ. Знаеше, че го обича, и в този миг на бурна интимност и той я обичаше повече от когото и да било друг в живота си, обичаше ума ѝ, душата ѝ, обичаше лицето ѝ, стройното ѝ тяло, обичаше всяка частица от нея завинаги. Прокара ръце през водопада от тъмна копринена коса, който се стелеше по възглавницата, и прошепна името ѝ:

— Софи, любов моя, Софи... — тя се усмихна тъжно и се извърна от него. Тим я придърпа към себе си, не искаше да я пусне, притискаше се към нея с изгарящ копнеж. — Софи, не ме отблъсквай!

Нещо остро го мушна в ребрата, удари го грубо и един писклив глас отекна в ушите му:

— Тим! Тим, събуди се! Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

Стреснат, той отвори очи и видя Каролин, която го гледаше ядно на светлината на нощната лампа.

— Значи наистина си бил влюбен в нея — каза тя обвинително. — Сънуваше я.

Той се претърколи колкото може по-далеч от нея и отново затвори очи: искаше да върне чезнещите остатъци от съня, преди

напълно да се стопят. О, Господи, беше обичал Софи, обичаше я от самото начало, но властта, която Каролин имаше над него заради случилото се в Австралия, го бе принудила да разруши всичко. Миналото, настоящето и бъдещето. Софи беше мъртва, а той вече бе богат. Скоро щеше да е на сигурно място, далеч оттук. Заедно с Каролин, неговата мъчителка, двамата бяха свързани чрез тайни, толкова тъмни, че хвърляха вечно проклетие върху душата му и разкъсваха сърцето му от съжаление.

Когато на следващата сутрин телефонът иззвъня в коридора на малката уелска къща, Каролин вдигна. Не им се обаждаха често, защото не се бяха сприятелили с никого от съседите си на Лантрисант Роуд, само от време на време възрастните ѝ майка и баща звъняха от Дъблин, където живееха. Каролин беше единствено дете, майка ѝ я бе родила, след като навършила четиридесет. Родителите ѝ се тревожеха за нея, а това дразнеше Каролин. За какво им беше да се притесняват? Само защото бе имала някаква незначителна нервна криза на петнадесетгодишна възраст... Тя нетърпеливо сграбчи телефонната слушалка.

— Ало?

Не беше майка ѝ. Някаква жена, чийто глас не познаваше, бръщолевеше нещо на френски и тя не разбираше нито дума, освен „мосю Тим“. Каролин се намръщи.

— Тим не е тук — извика тя бавно и ясно.

— Тим там — настояваше жената. — Аз говори с него.

— Какво става? — попита нервно Тим, като се появи на вратата на кухнята. — Кой е?

Каролин поклати глава, за да го предупреди да мълчи.

— Тим не е тук — повтори тя високо. Развълнуван поток от френски думи долиташе до ушите на Тим от слушалката в ръката на Каролин, която, като видя, че той се кани да я вземе от ръцете ѝ, я затвори с трясък.

— Да не си се побъркал? — изкрещя тя. — Беше някой от Франция. Какво, по дяволите, искаше? Защо звъни тук? — Каролин се стрелна покрай него към кухнята и включи електрическия чайник с нервен жест. — Господи! Ами ако са те видели?

Тим се потеше, а лицето му бе пребледняло.

— Никой не би ме познал. Пристигнах и си тръгнах по тъмно. За Бога, дори носех каска, а регистрационният ми номер бе скрит.

Каролин сви рамене.

— Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре.

— Но защо тогава... като международен разговор ли ти прозвуча или като от страната? — сега вече и ръцете му трепереха.

— Не знам. Мислех, че е майка ми, нали вечно се тревожи за мен — стовари шумно две чаши на кухненската маса и хвърли в тях пакетчета чай. — По дяволите, надявам се, че не си оплескал всичко, както обикновено. Това е единственият ни шанс. Единствената ни надежда да станем истински богати, да живеем в разкош... — гласът ѝ заглъхна на ръба на истерията. Разля част от кипящата вода от чайника по масата и изруга. — Трябва да се получи! — изпищя тя.

Телефонът пак иззвъня. Тим подскочи нервно, а Каролин остана неподвижна като пън.

— Не го вдигай — каза тя.

Продължи да звъни, силният звук пронизваше тишината в малкия коридор. След няколко минути Тим затвори очи, неспособен повече да понесе напрежението. В този миг звъненето спря рязко, както бе започнало.

— Слава Богу! — каза той с въздишка.

— Трябва да тръгнем тази вечер — каза решително Каролин. — Междувременно изключи телефона — нареди му тя. — Не мога да разбера защо Софи не го направи, когато ѝ се обаждах — засмя се, пискливият ѝ глас проряза тишината. — Това трябва да ти покаже каква глупачка е била.

Тим се поклащаше нерешително, сякаш не знаеше какво да направи.

— Просто вдигни слушалката от телефона и я постави настрана. За Бога, какво ти става? Който и да ни е звънил, скоро ще му писне от сигнала заето.

Тим стисна зъби, изгаряше от желание да разбере кой бе позвънил, защото само така можеше да се успокои, че никой не е разбрал за тайната му мисия във Франция. Сигурно е било съвпадение, че обаждането беше от Франция.

— Свали слушалката и я постави отстрани! — изкрещя му Каролин. — Какво ти е, мамка му? Боже! Все аз трябва да върша всичко тук — опита да се промуши покрай него, за да излезе в коридора, но точно тогава телефонът отново започна да звъни.

Нямаше представа какво го накара да вдигне слушалката и да каже:

— Ало?

Каролин затаи дъх от ужас, застана неподвижно и гледаше как лицето му преbledнява и цялото му тяло започва да трепери.

— Да, Хортенз — каза той. Говореше френски почти свободно и без проблеми разбираше истеричния поток от думи, който се лееше по линията. След това възкликна: — *Merdel Oh, mon Dieu! Oh, mon Dieu!* [1]

Приличаше на надуваема играчка, която постепенно изпуска въздуха си. Сграбчи телефонната масичка, коленете му трепереха, тялото му се приведе напред, цялата му поза изразяваше отчаяние.

— Какво има? — изсъска Каролин. Тим не ѝ обърна внимание, бе съсредоточен изцяло върху думите на Хортенз. Най-накрая заговори с дрезгав глас:

— *Out Je comprend. D'accord*^[2] — когато затвори, изглеждаше пред припадък.

— Какво има? — попита уплашено Каролин.

— С нас е свършено — Тим влезе, олюлявайки се, в кухнята и седна тежко, подпирайки главата си с ръце на масата.

— Какво искаш да кажеш?

— Хортенз знае всичко.

— Но...

— Била е на прозореца горе.

— Видяла те е как убиваш Софи?

Тим кимна, нямаше думи. Чувстваше се, сякаш вътрешностите му се разкъсваха и сърцето му всеки миг щеше да спре.

— Тя знае всичко.

— Какво искаш да кажеш с това „всичко“? — гласът на Каролин бе станал груб.

— Софи ѝ е казала, че съм свил три милиона.

— Тя е обсъждала това със... със слугинята си? — попита изумено Каролин.

— О, Господи! Какво ще правим сега? — той се изправи с усилие и взе неотворена бутилка водка от шкафа.

— Това няма да ти помогне — каза тя ледено.

Той не отговори. Грабна чаша от мивката и си наля голяма доза алкохол, която изпи на екс. За миг изглеждаше, все едно е получил болезнен спазъм, но след това пое дълбоко дъх и се изправи.

Каролин заговори отново:

— И сега какво?

— Ще трябва да се върна пак във вилата.

— Какво? Да не си се побъркал? Да не би окончателно да си мръднал? — отново изпаднаше в истерия.

— Чуй ме — той седна и си наля отново. — Мога да се споразумея с Хортенз. Знам, че мога.

— И каква ще е тази сделка, на която ще се съгласи една френска селянка? Още тази вечер трябва да тръгнем за Рио, най-късно рано сутринта.

— Изслушай ме — повтори Тим. — Хортенз и съпругът ѝ се опитват да ме изнудват. Досега не са казали на никого какво е станало. Анри явно е заровил тялото на Софи в маслиновата горичка. Хортенз ми каза преди малко по телефона, че няма да каже на никого какво се е случило преди две нощи, ако дам на нея и на съпруга ѝ трите милиона.

— Откъде знаеш, че можеш да ѝ се довериш?

— Чувствам, че мога. Французите са алчни. Нали помниш, когато ходихме на обяд във вилата, как ни гледаше? Вече е съучастничка в престъплението, защото с мъжа ѝ са прикрили следите. Ще ѝ кажа, че може да получи само половината пари, а ако иска повече, ще я заплаша, че ще я издам на френската полиция и ще докажа, че е участвала в убийството.

Каролин прехапа устни и скръсти ръце в скута си.

— Значи не е казала нищо на семейството на Софи?

— Твърди, че не била казала на никого — докато говореше, пресуши втората чаша с водка и си наля трета. Сега бе по-спокоен. Владееше се по-добре. Знаеше точно какво трябва да направи.

— Ти си откачил! — избухна изведнъж Каролин. — Забрави за Хортенз! Ако тръгнем веднага, няма да има значение дали тя ще се разприказва. Виновна е колкото теб, ако мъжът ѝ е заровил тялото на Софи. Защо оставяш някаква френска чистачка да ти казва какво да

правиш? Боже, трябваха ни месеци, за да стигнем дотук! Месеци наред планиране, тежка работа...

— Ти нищо не си направила — отвърна ѝ троснато Тим, — само си стоя тук, а аз вършех всичко — спомни си Софи в леглото, знаеше, че не е справедлив, но каква лоялност дължеше на Каролин? Тя не бе по-добра от Хортенз, държеше го като заложник, защото знаеше какво се бе случило в Австралия, заплашваше да го предаде, ако не остане и не се грижи за нея, и с всеки изминат ден искаше все повече и повече.

Изведнъж от цялата тази работа му се догади. Преглътна питието си и неуверено се изправи.

— Ще трябва да замина и да се видя с Хортенз, за да уредя всичко с нея. Не искам да прекарам остатъка от живота си, оглеждайки се през рамо за преследвачи.

— Но след като стигнем в Рио и прехвърлим парите, ще сме в безопасност, не разбираш ли? — отново бе станала раздражителна. — В безопасност и богати. Само си помисли, Тим. Най-накрая ще имаме всичко, за което сме мечтали.

Тим излезе от кухнята, като взе бутилката водка със себе си. След това се качи горе да си събере багажа.

Късно следобед Тим се събуди, беше се схванал и трепереше от студ и за миг се почуди къде е. Когато се огледа из малката ниска спалня на къщата, всичко се върна на мястото си сред прилив на съжаление и страх. До него лежеше празната бутилка от водка. Седна внимателно, като се опитваше да подреди мислите си, чудеше се със замъглено съзнание какво е трябвало да направи. Беше се качил на горния етаж да си събира багажа... Господи! Скочи на крака, главата му пулсираше от болка, а гърлото му беше сухо като чакъл.

В този момент забеляза, че стаята е в ужасен безпорядък, навсякъде бяха нахвърляни дрехи, а чекмеджетата зееха разтворени. Големият куфар, който държаха зад вратата, липсваше. Нямахше нужда да е гений, за да се сети, че Каролин си е събрала багажа и е заминала.

Тим не беше сигурен дали изпитва облекчение или гняв. От една страна, щеше да е голям късмет, ако изчезнеше завинаги от живота му, но, от друга, докато беше край него, можеше да я държи изкъсо. Бедата бе, че Каролин беше непредсказуема. Неконтролируема като заблуден

куршум, отскачаше от лоялността към предателството за секунди. Нестабилната ѝ натура бе способна на изключителна любезност, но и на безмилостно лукавство — всичко зависеше от това как се чувства в дадения момент. Не беше се чувствал в безопасност, откакто тя стана свидетелка на ужасния инцидент в Австралия преди единадесет години, и знаеше, че никога няма да се почувства отново така. На моменти тя се присламчваше към него, жадна и търсеца подкрепата му, но в следващия миг можеше да го заплаши, че ще го издаде, ако не прави каквото му каже. Най-страшното бе, че знаеше, че ако нещо се случи с нея, адвокатът ѝ разполага с достатъчно доказателства в запечатан плик, които щяха да го изпратят в затвора до края на дните му.

Имаше махмурлук и бе объркан, затова му трябваше известно време, за да си подреди мислите, фалшивият му паспорт бе на нощното шкафче, но нейния го нямаше. Бавно събра няколко ризи, два чифта панталони, тъмносиния си блейзер и куп чорапи и бельо. Щеше да пътува с малко багаж. Щеше да има достатъчно възможности да си набави нов гардероб, когато стигнеше в Рио.

След половин час тръгна трмаво надолу по стълбите с пътна чанта в ръка, но телефонът отново иззвъня. Той уморено го вдигна.

— Да?

— Мосю Калторп?

Тим слушаше със свито сърце бръцолевенето на Хортенз, която искаше да знае кога пристига. Защо вече не бил на път? Не разбирал ли, че щяла да се обади в полицията, ако не дойдел скоро? Не спираше да бърбори, повтаряше всичко, което му бе казала и сутринта, но много по-грубо.

Изведнъж той изгуби търпение. Пискливата ѝ тирада опъна и бездруго разстроените му нерви.

— Добре! Добре! — изкрещя той в слушалката. — Утре ще съм при теб, алчна кучко!

Каролин бе взела колата. Изруга, като осъзна, че трябва да отиде до центъра на Кардиф с автобус. След това щеше да вземе влак до Лондон, после — до Хийтроу, а оттам — самолет до Ница, откъдето трябваше да наеме кола, за да стигне до Ла Маделийн. Щеше ли да му се размине и за втори път? Не трябваше да напуска Кардиф, такива бяха условията на освобождаването му под гаранция. Стисна зъби и

изруга наум Хортенз. Защо трябваше да се поддава на натиска й? Каролин му бе обяснявала жизнерадостно как ще отлетят за Рио, звучеше толкова лесно, защо тогава просто да не игнорира исканията на икономката на Ла Маделийн и да тръгне? Веднъж да стигне в Рио, грижите му щяха да свършат и щеше да забогатее с три милиона паунда. Така щеше да е най-разумно. Тогава защо, въпреки всичко, се чувстваше заставен да се върне във вилата? Убиецът винаги се връща на местопрестъплението? Гибелно влечение да види още веднъж мястото, на което се бе промъкнал зад Софи и бе стоварил железния прът върху главата й? Или искаше да се отърве от Хортенз, защото още една тайна щеше да му дойде прекалено?

Тим поклати глава. Вдигна пътната си чанта и пое към автобусната спирка, като си казваше, че не трябва да бърза с решението, докато не стигне до Хийтроу.

[1] По дяволите! О, Боже мой! О, Боже мой! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Да. Разбрах. Съгласен съм (фр.). — Б.пр. ↑

— Хортенз казва, че Софи не е в Ла Маделийн — каза разтревожено Франки. — Не разбирам. Къде другаде би могла да бъде? Каза категорично, че заминава за там, нали?

Кейти избърса праха от синьо-бялата китайска ваза на стойност над три хиляди паунда, върна я внимателно във витрината, изправи се и се обърна към Франки:

— Може да е излязла. Какво точно ти каза Хортенз?

— „Мадам Дювал не е тук.“ Аз я питах дали Софи не е излязла от къщата, но френският ми е толкова лош, та не мисля, че ме разбра. Питах я и кога ще се върне Софи, но тя все повтаряше, че не е там — отвърна Франки.

— И какво ще правим сега?

— Какво бихме могли да направим? Можем само да оставим съобщение да се обади на сестрата на Брок в Ню Йорк. Иначе ще трябва да чакаме да се върне. И без това не е в състояние да направи кой знае какво, нали?

Кейти се замисли.

— Софи ще бъде направо шокирана. Предполагаше се, че наследството на Брок възлиза на милиони. Като си помисля само, че е банкрутирал няколко дни преди да умре!

— Но това няма да засегне финансово Софи, нали?

— Не мисля, освен инвестицията му в този магазин.

— Господи! Бях забравила.

Кейти не посмя точно в този миг да вдигне друг скъп порцеланов предмет и седна на тапицирания с брокат стол, на чиято облегалка за ръце висеше етикет с цена.

— Дали шокът от банкрута не е предизвикал инфаркта му?

— Възможно е. Сестра му не каза нищо — Франки вдигна ясно очертаните си вежди.

— По дяволите! Надявам се това да не означава, че Софи трябва да затвори „Глория Антика“ — тя се огледа из изискания магазин с красиви антики и осъзна, че работата тук щеше да ѝ липсва.

— Може да се наложи, ако Тим наистина ѝ е свил три милиона паунда — каза Кейти. — Вероятно е и част от издръжката ѝ след развода да е обвързана със състоянието на Брок. Всичко това би могло да има лоши последици за нея.

— Мисля, че е много важно да се свържем с нея колкото е възможно по-скоро — Франки изглеждаше притеснена. — Защо не се обадим на майка ѝ? Тя може да знае къде е.

— Нали не смяташ, че е променила решението си и е отлетяла за Кейптаун?

Франки сви рамене:

— Кой знае. Какво да кажем на сестрата на Брок, ако пак се обади? Ще прозвучи много неслужливо, ако пак ѝ обясним, че не знаем къде е.

— Кажи ѝ това, което ѝ каза и преди. Че Софи е на обиколка за нова стока и тъй като постоянно пътува, нямаме представа къде е в момента.

Франки се върна в офиса в дъното на магазина, като ѝ се щеше да няма такива лоши предчувствия.

Взетият под наем фиат трополеше по прашния френски път под безмилостно палещото слънце и оставяше след себе си облак жълт прах. Зад волана Тим избърса лицето си от потта с груба носна кърпа и се наведе леко напред, за да проветри залепналия си гръб. От жегата и гладата, комбинирани с изопнатите му нерви, малко му се гадеше. Бе прекарал нощта на твърда пейка на Хийтроу, защото бе изпуснал последния самолет за Ница, и не бе ял като хората от дни.

Скоро щеше да пристигне в Ла Маделийн, но изведнъж го обзе страх. Ами ако това беше номер? Ами ако Хортенз вече е казала на френската полиция и те го чакаха във вилата? Най-лошото бе, че осъзнаваше с мъчително угризение на съвестта, че споменът за тази нощ отпреди по-малко от седмица щеше да го изнерви напълно, когато се приближи до басейна.

„Господи — каза си под нос, — как, по дяволите, изобщо се оказах в тази бъркотия? Като се съгласих с плиткоумния план на Каролин. Защото знаех, че още мога да въздействам на Софи. Тя бе самотна и уязвима. Но не беше чак толкова просто, нали?“ Софи ясно

му бе дала да разбере, че няма намерение да се забърква с женен мъж. Тогава Каро разреши проблема, като измисли „катастрофата“, в която да загине.

Анри стоеше пред вилата, когато Тим спря колата. Лицето му бе сериозно, ръцете — подпрени на кръста, стоеше изправен като страж, нащрек и без да каже нито дума.

Тим се измъкна от колата, беше жалка гледка, зачервен и потен, краката му трепереха от умора и страх. Но някак си успя да си придаде храбър вид.

— Хортенз ме очаква. И бих искал да пийна нещо — говореше на френски с нахално вдигната брадичка. — J'ai soif^[1].

Анри сви рамене и го поведе покрай задната част на Ла Маделийн към терасата. Беше пусто. Анри посочи един стол до мраморната маса и Тим се отпусна в него, доволен, че може да поседне. След това Анри бързо се отдалечи и се върна след две минути с гарафа вода и чаша.

Без да проговори, Тим си наля и изгълта жадно водата. Би предпочел нещо по-силно.

— Ou est Hortense^[2]? — попита той.

— Elle artivant toute de suite^[3] — отвърна кратко Анри.

Слава Богу, помисли си Тим и си наля още една чаша вода. Тогава забеляза, че макар да се отдалечи, градинарят остана достатъчно близо, за да го държи под око.

Тим се стегна и се загледа по посока на басейна. Под дневната светлина изглеждаше изненадващо обикновен, камъните с цвят на мед бяха изсъхнали от жегата, а водата блестеше като аквамарин. Той какво очакваше? Алени петна? Розова вода? Изпи водата и се зачуди след колко време ще се появи Хортенз, влачеща тихо крака като черна сянка. Погледна часовника си. Беше четири часът и лицето на Анри изглеждаше непроницаемо като маска от пресована кожа, очите му бяха безизразни.

Цикадите бръмчаха в гъстите бамбукови клони, слънцето напичаше тревата и напукваше глинестата почва, край лавандуловите храсти се носеха пчели, а минутите се изнизваха с влудяваща мудност. Къде, по дяволите, беше Хортенз? Очакването изцеждаше и последните му капчици увереност и той чувстваше, че всеки миг ще

скочи на крака, ще побегне към колата и ще офейка по алеята със скоростта на изстреляно от топ гюлле.

Когато най-накрая чу звук от приближаващи се стъпки от другия край на вилата, той се обърна. След това замалко не припадна от изненада. Не беше Хортенз в своите груби черни дрехи, с повехнала кожа и събрана на тила тъмна коса. Беше Софи — загоряла, излъчваща свежест фигура в сапфиреносин саронг, а черната ѝ коса се спускаше свободно по раменете.

— Софи! — той я гледаше втрещен, но срещаше хладния поглед на кадифените ѝ кафяви очи и се чудеше какво става. Дали само я бе ранил? Боже, тя беше там, видя я да пада, от главата ѝ шуртеше кръв, тялото ѝ лежеше неподвижно край басейна.

— Здравей, Тим — каза тя тихо и с грациозно движение седна срещу него.

— Какво... какво правиш тук? — смотоледи той дрезгаво.

— А ти как мислиш?

Той се огледа нервно по посока на Анри. Той все още стоеше там, сякаш бе посаден в земята.

— Какво става тук, Софи? — попита той, примрлял.

— Ти най-добре знаеш.

— Но Хортенз ми каза...

— Нямаш представа какво е казала Хортенз, защото през живота си не си говорил с нея — отвърна Софи с леден тон.

— Но тя ми се обади два пъти! — рече Тим, защитавайки се. — Каза ми...

— Аз ти се обадох два пъти.

— Ти? Но тя говореше...

— Идеален френски? Аз също, по случайност.

Той посегна към чашата си, видя, че и тя, и гарафата са празни, и погледна Софи умолително като малко момченце.

— Софи, може ли да получа нещо за пиене, моля?

Тя кимна на Анри и той се затътри към кухнята с празната гарафа.

Тим се наведе напред и се подпря с ръце на масата, лицето му беше болезнено сиво.

— Престани да си играеш с мен, скъпа — каза той отчаяно.

— Не си играя и престани да ме наричаш „скъпа“ — повиши тя глас, пропит с гняв. — Ти се опита да ме убиеш, открадна ми три милиона паунда, излъга ме за всичко и ме използва безмилостно. Някога, преди доста време, двамата се обичахме — поне аз така си мислех, но явно и това е било илюзия. Може би и тогава си ме използвал, правил си го непрекъснато, цял живот.

Анри безмълвно постави напълнената отново гарафа на масата и зае поста си няколко метра встрани.

— Ти не разбираш — започна Тим.

— Много добре разбирам. Искам си парите обратно. И последното пени от трите милиона, които ми открадна. Ако ми ги върнеш, няма да кажа на полицията какво се случи тук миналата седмица.

Тим я гледаше със замъглен поглед.

— Но тук нищо не се е случило миналата седмица. Нали си добре — изстреля той. И веднага съжали за думите си.

— О, да! Добре съм, но Хортенз не е.

— Какво? — каза той, втрещен. Изведнъж изстина и сърцето му натежа като камък.

— Тогава си помисли, че съм аз, нали?

Тим я гледаше, без да може да каже и дума.

— Видях всичко през прозореца на горния етаж — продължи Софи.

— Но... но това беше ти — заекна Тим. — Сигурен съм, че беше ти. Дори си спомням с какво бе облечена, за Бога!

— Искаш да кажеш — с какво бе облечена Хортенз — Софи вече се владееше напълно, държеше всички козове. Докато я гледаше през масата, Тим виждаше жена, съвсем различна от онази, която му беше любовница през последните шест месеца. Софи знаеше много добре какво прави и това си личеше по уверения поглед на тъмните ѝ очи и спокойния ѝ тон. Уязвимото момиче, което лесно се доверяваше на мъжете и им позволяваше да го контролират, си бе отишло завинаги.

Тим започна да изпада в паника. Изруга под нос.

— Не мога да повярвам!

— Всичко е много просто, Тим — Софи говореше официално. — Често давам на Хортенз някои от старите си дрехи. В онази нощ бе облякла една от тях. И двете имаме тъмни коси и сме еднакви на ръст.

Под оскъдната светлина в градината мога да си представя как си я взел за мен.

— А аз през цялото време си мислех... — Тим отпусна глава в шепа. След това, сякаш озарен от внезапна мисъл, вдигна поглед и го впи в Анри. — Значи той е погребал Хортенз в маслиновата горичка — прошепна. Господи, как ли го мразеше старият градинар! Извърна бързо очи, неспособен да погледне повече Анри.

— Да се върнем ли към деловата страна на въпроса? — прекъсна мислите му Софи. — Предполагам, че си превел парите по сметка в швейцарска банка — говореше наслуки. Счетоводителите й нямаше как да знаят какво наистина е направил с трите милиона паунда, нито пък хората от банката. Но улучи целта. Тим трепна неволно от изненада. Забеляза, че устните му станаха синкави и вратът му бе блеснал от пот. Той не отрече. Само седеше и я гледаше с изпълнени с болка очи.

Софи чакаше и мълчеше. Това бе нейният миг на триумф, но тя не можеше да го усети. Чувстваше се толкова предадена, че в душата й нямаше място за радост от победата.

Посегна към дамската си чанта, окачена на облегалката на стола й, извади мобилния си телефон и го подаде на Тим. Погледът й бе спокоен и нетрепващ.

— Обади се на банката си в Швейцария и прехвърли парите в „Коутс“ на Слоун Стрийт. Ето номера на сметката ми — тя постави пред него визитна картичка от „Глория Антика“, на която бе написан номерът на сметката.

— Ще трябва да си взема документите от колата. Аз... не помня телефона в Женева — беше се вкиснал и се ядосваше на себе си, че бе дошъл тук. Какво си мислеше, че прави? Защо, за Бога, изобщо бе дошъл дотук? Много добре знаеше отговора. След като единадесет години бе изнудван от Каролин, не можеше да понесе и изнудването на Хортенз. И всичко заради...

— Анри ще вземе документите ти — каза Софи. — Предполагам, че помниш паролата на сметката си.

Тим й хвърли объркан поглед.

— Откъде знаеш за паролите?

Тя сви слабите си загорели рамене многозначително.

— Всички знаят за паролите на швейцарските банкови сметки — след това помълча за малко. — Брок е мъртъв, знаеш ли — нямаше намерение да го споменава, но ѝ се изплъзна от устата.

— Не знаех. Внезапно, а?

Тя кимна:

— Много внезапно.

Седяха мълчаливо и чакаха Анри да донесе куфарчето с документите, а горещият задушен следобед бе натезжал от смесените аромати на лавандула и рози и ги обгръщаше като благоуханна пелена.

Тим имаше нужда от уверение.

— Ако направя това, нали няма да кажеш на полицията за... — гласът му се сниши до дрезгав шепот. — ... за Хортенз?

Софи сякаш гледаше право през него и той не бе сигурен какво си мисли. В този миг Анри стовари куфарчето на масата и кисело изсумтя.

— Чу ли ме, Софи?

— Не съм глуха.

— Може ли да съм сигурен в думата ти?

— Познаваш ме много добре, за да питаш подобно нещо.

— Дори и така да е... — държеше се като виновно момченце.

— За бога, Тим! — сопна му се Софи. — Свършвай по-бързо и се омитай оттук! Не искам повече да имам нищо общо с теб. Ти си прогнил човек. Напълно. Не мога да разбера как Каролин се е примирявала с такъв като теб толкова време.

— Нищо не знаеш за Каролин — каза той и пламна от гняв. — Не знаеш как тя...

— Знам достатъчно, за да разбера, че се ужасява от теб и че си я изнудвал, откакто...

Тим вдигна рязко глава и се изсмя:

— Е, това вече е върхът! Господи, тя ти е изиграла номер, нали? И ти си повярвала на всичките глупости, че я държа в шах заради нещо, което се е случило в Австралия преди години — той направи гримаса. — Боже, каква ирония!

— Между другото, откъде разбра, че съм тук? Трябваше да е тайна.

— Каро се обади, без да е сигурна. Хортенз ѝ каза, че те очакват. Каро бе решила да те спласи с още мълчаливи обаждания.

Софи стана, изгубила търпение.

— Е, да приключваме. Обади се на банката си и веднага щом получи потвърждение от Лондон, че в „Коутс“ са получили парите, ще можеш да си вървиш.

Тя стоеше до него, докато той се обаждаше, чу паролата на сметката — беше „Юпитер“, чу как поиска парите в сметката му да се прехвърлят на сметката ѝ в „Коутс“ в Лондон. След това се обърна към нея.

— Ще ми се обадят след малко. Какъв е номерът ти тук? Не го помня.

Софи му го издиктува и добави:

— Кажим им да побързат.

Когато затвори, се облегна назад в стола, изглеждаше напълно съкрушен.

— Би трябвало да си получиш парите до час — каза ѝ той. — Въпреки че сега не знам какво да правя.

— Ще се върнеш при съсипаната си съпруга и без съмнение ще измислиш някоя друга измама за някои други богати приятели — изведнъж Софи се почувства изтощена, без капка енергия и със свито сърце.

Тим не продума. Нямаше намерение повече да се самоунижава, като ѝ каже, че Каролин го е напуснала. Вместо това сви рамене, искаше да си тръгне оттук не по-малко, отколкото тя — да се махне от очите ѝ. И бездруго целият план беше чиста лудост.

Внезапно мобилният телефон иззвъня, пронизителният му звън отекна в тихия следобед. Тим подскочи и посегна да отговори.

— Ало? Да, да, Тим Калторп се обажда.

Софи го гледаше внимателно и се зачуди защо той внезапно се изправи и по лицето му се изписа силна изненада.

— Какво? — каза той задъхано. — Какво?!

Софи усети, че я обзема напрежение. Нещо се бе объркало.

— Шибана кучка! — крещеше Тим. — Шибана малка пачавра! Ще я убия заради това! — хвърли телефона към масата и той се приземи на мраморния плот със силен трясък. След това скочи и закрачи напред-назад по терасата. — Това няма да ѝ се размине! Нейна беше идеята да те оберат! Нейна беше и идеята да се срещна пак с теб! Целият шибан план беше неин, от начало до край, а сега е офейкала с

всичките пари и ме е оставила да опирам пешкира! — беше морав от гняв, очите му се бяха налели с кръв, сякаш бе плакал.

Софи разбра, че не играеше, Тим говореше истината. За миг се почувства прекалено объркана, за да каже каквото и да било. След това осъзна, че след като той е загубил парите, загубила ги е и тя.

Тим се бе отпуснал на един стол, заровил главата си в шепа.

— Господи, каква бъркотия! — простена той.

— Банковата сметка обща ли беше?

Той кимна, очите му бяха здраво стиснати, сякаш изпитваше силна болка.

— Каро настояваше, при положение че се случи нещо с някого от нас.

— Тогава швейцарската ти банка може да ти каже къде са прехвърлени парите, нали?

— Сега проверяват. Бяхме решили да отидем в Рио. Вече може да е там, на безопасно място — отпусна ръце край тялото си и вдигна лице към небето. — Защо изобщо я послушах?

— Парите никога не са били твои, Тим. Не си по-беден от миналата година по същото време.

— Когато дойдох да се видя с теб отново — добави той безизразно.

— Да.

— По-зле съм оттогава, защото на съвестта ми лежи и убийство. Благодарение на Каро — добави той горчиво.

— Не е ли време да поемеш отговорността за действията си? Защо обвиняваш за всичко Каролин? Все другите са ти виновни, Тим. Каза, че заради майка ти си напуснал Англия и си отишъл да живееш в Австралия, защото тя те задушавала или някаква подобна глупост — отвърна тя ядосано. — И защо ме излъга, че майка ти е дошла да живее при теб, когато се предполагаше, че Каролин е загинала в измислената катастрофа? Открих, че майка ти е мъртва от години.

Той се изчерви виновно.

— Боях се, че ако си помислиш, че съм сам, ще се втурнеш при мен в Кардиф, за да ме утешаваш.

„Колко добре ме познава“, помисли си Софи. Но на глас каза:

— Животът ти е една голяма лъжа, не мислиш ли? Кога ще ти се обадят от банката?

— Веднага щом получат информация. Междувременно ти ще се обадиш на полицията и ще ги повикаш да ме арестуват, нали?

— Само за себе си мислиш. Изобщо не изглеждаш притеснен, че си нападнал и убил невинна жена. Ами Анри? Бяха женени повече от двадесет години. Извърши нещо ужасно.

Тим избягваше погледа ѝ.

— Знам.

— А можеше и аз да съм на нейно място.

Той не отговори, раменете му бяха приведени, очите му блуждаеха по камъните на терасата, изглеждаше смален и жалък. Трудно можеше да познае в него мъжа, в когото се бе влюбила два пъти. Когато проговори, гласът му беше зловецко спокоен — като на обречен.

— Можеш да се обадиш на полицията, все ми е едно. Кажи им да ме арестуват за убийството на Хортенз. С нищо вече не мога да те спра.

Тъкмо се канеше да му отговори, когато телефонът иззвъня. И двамата посегнаха, но Тим го сграбчи пръв.

— Да, аз съм.

Софи го наблюдаваше как разговаря с хората от швейцарската банка, лицето му изразяваше болка, пълните му устни бяха отпуснати надолу и ѝ се струваше, че всичко, което я бе привличало у него в миналото, сега я отвращава. Наистина беше слабохарактерен. Ако Каролин наистина имаше някаква власт над него, трябвало е да се изправи лице в лице с нея, с вдигната глава, и то още преди години. Тим беше от хората, които винаги се грижат как да спасят собствената си кожа, без да се съобразяват дали нараняват другите. Най-накрая приключи разговора си.

— Е, това е — каза той.

— Какво е станало?

— Парите са прехвърлени в друга банка, но отказаха да ми кажат в коя.

Софи се изправи с изопната физиономия.

— Ще се обадя на полицията — обърна се към Анри, който все още стоеше на терасата. На перфектен френски бързо го помоли да

остане при Тим и да го наглежда.

Анри сграбчи една вила, облежната на стената на къщата, разтвори крака и препречи достъпа до алеята.

Тим нямаше сили да се опитва да бяга. Капитулацията му беше пълна. Седеше съкрушен, приведен и неподвижен... и чакаше съдбата си. За него борбата за забогатяване бе приключила.

Полицайте пристигнаха след двадесет минути. Тим седеше сам под бдителните очи на Анри, после чу една кола да се приближава по алеята пред вилата. Отпи нервно глътка вода и се зачуди къде ли щяха да го отвеждат. Не познаваше френските закони и въпреки че разбираше езика, щеше да е в много по-неизгодна позиция пред местен съд. Дори не знаеше, помисли си той паникьосано, дали има смъртно наказание във Франция.

Двамата полицаи се приближаваха през терасата, придружени от Софи, която оживено им обясняваше нещо, жестикулирайки като францужойка.

Тим се изправи разтреперан и се подпря с две ръце на масата, за да не падне.

— Мосю Тимъти Калторп? — полицаят, който заговори пръв, имаше мустаци като на Хитлер и закръглена фигура, която опъваше копчетата на униформата му.

Тим кимна тъпо и се загледа по посока на басейна. Споменът за нощта, в която уби Хортенз, изникна ясно в паметта му. Нямаше луна и градинските прожектори, насочени към розовите храсти, хвърляха загадъчни сенки и заблуждаваха окото. Тогава можеше да се закълне, че вижда Софи да стои до басейна, как се привежда да вземе една възглавница — косата ѝ е вързана с панделка, а полата ѝ на цветя се полюшва около глезените ѝ. Тим премигна. После още веднъж и свали слънчевите си очила. Софи пристъпваше покрай басейна точно в този момент. Прибра възглавниците от шезлонгите и се отдалечи, краката ѝ бяха боси, а полата ѝ на цветя се ветрееше...

— Какво, по дяволите?... — да не се беше побъркал? Да не би нервите му да не бяха издържали? Софи стоеше до него заедно с полицайте и го наблюдаваше внимателно.

— Това видя онази нощ, нали? — попита тя.

— Да! Но...

Жената се обърна и тръгна бавно към тях, бледото ѝ лице беше отслабнало и гневно, очите ѝ бяха присвити от омраза.

— Обърка Хортенз с мен — каза Софи. — Извади голям късмет, че остана жива. Имаше мозъчно сътресение и трябваше да ѝ направят няколко шева на главата.

Тим вдигна рязко ръце към устата си. Гледаше като омагьосан как Хортенз бавно изкачва стъпалата на терасата и се приближава към тях. В лице изобщо не приличаше на Софи, но в гръб... Той отново се отпусна на стола, от новия шок се почувства физически зле.

— Ще те ескортират до летището в Ница, откъдето ще те качат на самолета за Англия — чу той Софи да му казва. — На Хийтроу ще те чакат английски полицаи. Много си загазил, Тим, нарушил си условията на пускането под гаранция. Мисля, че ще останеш в затвора до процеса.

Докато го отвеждаха, Софи отиде при басейна: нямаше сили да понесе гледката на приведената му фигура и изпитото му лице. Трябваше ѝ няколко минути, след като отпътуваха, за да възвърне самообладанието си и да си подреди мислите. После бавно тръгна към вилата, като се чудеше дали трите милиона, които Каролин бе откраднала, щяха някога да бъдат открити.

Лъснатите червени плочи на всекидневната охладиха босите ѝ стъпала, тя се отпусна на едно от тапицираните в бяло канапета и изведнъж се сети за Брок. Какво я бе накарало да си спомни за него сега? Откраднатите пари? Отвеждането на Тим, от когото той без съмнение ревнуваше? „Скъпият ми Брок — помисли си тя, — на твоето добродушно лице и на широките ти плещи човек можеше да се осланя. Липсваш ми. Не като съпруг и любовник, а като приятел.“ Странно, сега, когато беше мъртъв, тя го чувстваше много по-близък, отколкото когато беше жив. Дали защото за мъртвите не се говореше нищо лошо?

След половин час телефонът иззвъня. Беше Франки, която ѝ съобщи, че Брок е банкрутирал малко преди да умре.

[1] Жаден съм (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Къде е Хортенз? (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Ще дойде всеки миг (фр.). — Б.пр. ↑

— Какво ли се е случило? — Джийн погледна учудено Софи. — Трудно е да се повярва, че умен мъж като Брок може да загуби всичките си пари.

— Заради фалита на „Торнтън-Колинс“, инвестиционната компания. Те се грижеха за личните инвестиции на Брок — отвърна мрачно Софи. Бе пристигнала от Франция в Лондон тази сутрин и едно от първите неща, които направи, бе да се отбие да види майка си и Алън и да им каже какво се бе случило. — Бедният Брок — продължи тя. — Работил е толкова усилено през целия си живот, а сега всичко се е изпарило. Включително и парите, които ми даде, когато се разделихме. Чувствам се ужасно заради това. Сигурно съм била обезумяла, за да поверя всичко в ръцете на Тим — тя отпусна глава върху ръцете си.

— Какво смяташ да правиш? — попита тревожно Джийн, докато се суетеше над чайника с кафе. Свали от закачалките им две яркоцветни чаши и ги сложи на кухненската маса. — Искаш ли нес кафе? По-бързо е.

— Добре — отвърна разсеяно Софи. Мислеше за мига, в който Брок е научил за фалита си. Дали бе получил безлично напечатано писмо, което му съобщаваше за бедата? Или пък факс, който обясняваше, че катастрофалното падане на йената е причината? Може би някой му се бе обадил? Фактът, че бе преживял такъв шок сам, я нараняваше повече от всичко.

— И какво смяташ да правиш? — попита пак Джийн.

Сепната, Софи се откъсна от мислите си.

— Да правя ли? В какъв смисъл?

Джийн седна и побутна към нея захарницата.

— Най-напред, изгуби състоянието си. Три милиона паунда! Господи, не ти ли се иска да убиеш Тим? Как би могла отново да спечелиш толкова много пари? Брок инвестира и в „Глория Антика“, нали? Какво ще стане, когато кредиторите поискат да си върнат парите с остатъците от имуществото му? Може да има и дългове. Възможно е

да се наложи да продадеш магазина. Ами апартамента ти и Ла Маделийн? Ще можеш ли да си позволиш да ги запазиш?

Софи нервно въздъхна.

— Не знам, мамо. Толкова неща ми се струпаха. Шокирана съм и в момента не мога да мисля трезво. Прекалено рано е за планове. Първо, трябва да чуя какво казват счетоводителите. Може и да не съм загубила трите милиона. От Интерпол правят и невъзможното, за да намерят Каролин, и ако успеят, има надежда да си върна парите — отпи предпазливо от горещото кафе. — Все още не мога да го повярвам — добави като насън. — След смъртта на Брок и предателството на Тим се чувствам напълно разбита. Не мога да се съсредоточа върху нищо.

Джийн се пресегна през кухненската маса и постави ръката си върху дланта на Софи.

— Едно нещо обаче може да ти донесе утешение, мила. Независимо какво казва онази кучка Роуз Дювал-Хамилтън, ти не си виновна за смъртта на Брок.

— Така е. Мамо, мислиш ли, че ако Брок не беше умрял, щеше да дойде при мен за помощ? — Софи погледна с болка майка си и Джийн си я спомни като малко момиче, когато обръщаше към нея тези тъмни кадифени очи, за да чуе отговора, който искаше.

— Мисля, че е вероятно, мила. Защо питаш?

Очите на Софи се напълниха със сълзи и тя силно подсмръкна.

— Защото бих се надявала да се обърне към мен. Надявам се, че не би бил прекалено горд или прекалено независим. Беше толкова добър с мен. Всичко, което имам, е благодарение на Брок. Затова, ако е бил в беда, бих искала да мисля, че ще ме остави да му помогна — изхлипа.

Джийн стисна ръката ѝ.

— Сигурна съм, че би се обърнал към теб — каза тя, въпреки че дълбоко в себе си се съмняваше. Смяташе, че Брок беше прекалено горд, за да потърси помощ от когото и да било, но каква полза да ѝ го казва? Софи и бездруго си имаше достатъчно грижи, нямаше смисъл да я разстройва с предположения.

— Едно ще ти кажа — рече Софи бодро, след като си издуха носа в книжна салфетка.

Джийн вдигна вежди.

— Какво?

— Цялата тази история около Брок и парите му ми показва чувствата ми към Тим от друг ъгъл.

— Какво изпитваш към него сега?

— Нищо. Нищо не изпитвам. Той е само един парвеню, дребен мошеник, чиито единствени положителни качества са, че е сексапилен и забавен.

— И слабохарактерен — допълни Джийн.

— Ужасно слабохарактерен — съгласи се Софи.

— Бих искала да знам защо жена му го е изнудвала. Трябва да е било нещо много сериозно, щом е бил готов да те убие, за да не го разкрият.

— Казах ти, че нейната версия за връзката им беше съвсем различна, нали? Как само успя да ме заблуди!

— Но ти вярваш на Тим, а не на нея, така ли?

— Вярвам на Тим, защото го познавам много добре. Убедена съм, че казва истината.

Джийн не отвърна нищо. Софи не бе прозряла лъжите, с които Тим я бе оплел предишните шест месеца, защо бе толкова сигурна, че сега може да му се има доверие?

— Без съмнение всичко ще стане ясно на процеса — отбеляза тя тактично. — Струва ми се, че напълно са си лика-прилика.

Софи стана, едва бе докоснала кафето. През последните няколко дни бе загубила апетит.

— Сега отивам в магазина — каза тя уморено. — Ще трябва някак си да се стегна и да продължа. Най-добре ще е да се срещна и с банковия ми мениджър.

— О, мила, това е ужасно. Ще ми се да можехме да ти помогнем с нещо — каза съкрушено Джийн.

Софи целуна майка си по бузата — беше мека и уханна като праскова.

— Не се тревожи, мамо. Вие с Алън се грижете за себе си.

Софи усети напрегнатата атмосфера веднага щом влезе в „Глория Антика“. Кейти и Франки изглеждаха пребледнели и притеснени, докато излизаха от офиса, за да я поздравят.

— Какво става? — попита веднага Франки.

Софи ги погледна и осъзна, че и двете са наясно със сериозността на положението.

— Най-важното е да не изпадаме в паника — каза тя със спокоен глас. — Няма да знам колко е зле, докато не получа пълен доклад от банката и адвокатите. Това ще отнеме дни, ако не и седмици, но смятам да направя всичко възможно, за да запазя магазина. Може би ще успее да си върна парите, които Тим ми взе, и в такъв случай всичко ще бъде наред.

И двете кимнаха разбиращо.

— Стоките, които притежаваме, са на стойност неколкостотин хиляди паунда — продължи Софи. — В най-лошия случай ще продам някои от най-ценните предмети на търг. Няма да спечелим кой знае колко, но поне ще съберем малко капитал. Но да не изпадаме в униние. Положението може да не е чак толкова лошо, колкото си мислим.

— През последните няколко седмици бизнесът не вървеше много добре — каза печално Кейти. — В изминалата седмица сме продали само два предмета.

— Бизнесът никога не върви по това време на годината, а през август е възможно да не продадем нищо. Този бранш много се влияе от сезона. Освен туристите, повечето ни клиенти са вече в чужбина — каза Софи. — Но вероятно нещата ще се раздвижат около средата на септември. През януари и част от февруари също ще има затишие.

— Значи всичко е в реда на нещата? — попита Франки с облекчение.

— Напълно — отвърна Софи ведро, звучеше по-уверено, отколкото се чувстваше. — Сега да си направим кафе и да свършим малко работа — посочи сервиза за вечеря, изложен в шкафа със стъклени вратички. — Защо не сложите това на витрината? Махнете вазите и сервизите за кафе. Те могат да стоят и на полицата. Имаме нужда и от свежи цветя — сграбчи букета от бели божури, рози, делфиниуми и лилии и го понесе към офиса. — Тези са увехнали. Франки, като отидеш за цветя, може да купиш и шоколадови бисквити. Вземи пари от кутията с дребни — тя със замах внесе деловитост в атмосферата и скоро момичетата възвърнаха обичайното си добро настроение.

Когато вечерта най-накрая заключи, Софи се почувства ужасно изтощена. Костваше ѝ изключително напрежение да мотивира Франки и Кейти през деня и липсата на клиенти изобщо не ѝ помагаше. Махна на такси, което да я откара до апартамента ѝ в Ийтън. Знаеше, че е по-добре да се прибере пеш, както винаги, за да се разведри, но тази вечер се чувстваше много уморена. Мечтаеше само за една ароматна гореща вана, лека вечеря и сън. Бе започнала да усеща влиянието на стреса от последните няколко седмици. А най-лошото бе, че не знаеше какво я очаква.

Когато влезе във фойето, цялото в бял мрамор, огледала и стъкло, видя купчина писма на масата. Всички бяха за нея. Взе ги и въздъхна наум, защото знаеше, че ще ѝ трябва час, за да ги прегледа, след това изкачи покритите със сива пътека стълби до апартамента си, прехвърляйки по пътя пликовете.

— О! Ето те и теб! — чу един познат глас да казва. Софи вдигна поглед и видя Одри да седи на стълбищната площадка, широко усмихната.

— Какво правиш тук? — попита учудено Софи.

— Днес ми се наложи да дойда до Лондон и реших да се отбия да те видя, преди да се прибера — докато ѝ отговаряше, Одри стана и Софи забеляза, че е облечена в елегантен костюм от тъмносива коприна с пола и дълго сако.

Целунаха се набързо, Софи отключи външната врата и въведе сестра си.

— Изглеждаш великолепно, Од. Харесва ми тоалетът ти. Да не си ходила на покупки?

— Не. Не и днес. Отидох да видя мама и Алън. Изумително е колко добре се възстановява, нали? Тогаванаистина си мислех, че ще гушне букета.

Софи кимна:

— Аз също.

— Обзема ме ужас, като си помисля какво ли би правила мама без него.

— Не искам дори да си го мисля — съгласи се Софи. — Ще пийнеш ли нещо?

Одри се поколеба за миг, после каза:

— Може да ми направиш много слаб коктейл водка с тоник, моля. Но наистина слаб, Софи, с повече тоник.

Софи вдигна вежди.

— Наистина ли? Откога си станала такава въздържателка? — отвори барчето в долната част на библиотеката и извади две кристални чаши.

— Не съм станала пълна въздържателка — отвърна разсеяно Одри. — Просто се опитвам да водя по-здравословен живот — свали си сакото и се настани на един от огромните фотьойли. — Какво чух, Брок бил банкрутирал, преди да умре?

— Горкият Брок! — Софи наля питиетата и поклати глава с тревожно изражение. — Сигурно му е дошло като гръм от ясно небе. Не искам да си го представям, сам в апартамента в Ню Йорк, когато е научил.

— Знаеш ли какво се е объркало?

— Инвестиционната компания, с която беше обвързан, е фалирала и завлякла него и още няколко души — поседяха мълчаливо известно време, след това Софи предложи: — Да говорим за нещо по-весело. Как са момичетата?

— В прекрасна форма. Както и Никълъс — Одри кръстоса крака и се усмихна самодоволно.

Софи се намръщи озадачено.

— Какво става, Од?

— Не разбирам какво имаш предвид — отвърна тя, опитвайки се да остане равнодушна, но не успяваше. — Защо трябва нещо да става?

— Защото — осведоми я направо сестра й, — за първи път не се оплакваш и не мърмориш за всичко.

Вместо да се ядоса, Одри избухна в смях.

— За Бога, какво става тук? — Софи изглеждаше напълно озадачена. — О, Господи, Од! Нали не се каниш да напуснеш Никълъс?

— Не, разбира се. Не ставай глупава.

— Тогава защо изглеждаш толкова щастлива?

— Защото пак съм бременна.

— Ти си... О, това е страхотна новина, Од! Никълъс доволен ли е?

— На седмото небе е. Този път се надяваме да е момче. Амелия и Ребека също са развълнувани — Одри се усмихна щастливо. — И ще се местим далеч от... — изчерви се. — Далеч от онзи район и ще търсим по-голяма къща в другия край на Нюбъри. Бебето, което очакваме, ни дава шанс да... така да се каже... е, да започнем наново.

— Толкова се радвам — каза топло Софи и отиде при Одри да я прегърне. — Значи затова искаше слаб коктейл.

— Точно така. О, толкова съм щастлива, Соф! Всичко се нареди прекрасно. Дениз вече излезе от играта и аз... аз отново съм близка с Никълъс и всичко между нас е чудесно.

— И нямаш нищо против авантюрата му с Дениз? — попита любопитно Софи. Брок ѝ бе бил толкова верен, че не можеше да си представи какво е да имаш съпруг, който ти изневерява.

— Бих имала — каза бавно Одри, — ако самата аз не му бях изневерила. Така изтръгнах от себе си презрението, което изпитвах преди. Разбрах какво му е било на Никълъс. И научих всичко за секса. Чувствам се нов човек — добави тя свенливо.

— Наистина много се радвам за теб. Кога...

На вратата се позвъни.

— О, по дяволите, кой ли е? — Софи стана, отиде в коридора и натисна копчето на домофона. — Да? Кой е?

— Пратка за госпожа Дювал.

Софи се намръщи и обръщайки се към Одри, която я бе последвала в коридора, прошепна:

— Някаква пратка.

— По това време? — Одри погледна часовника си. — Почти осем е.

Софи отново заговори в домофона:

— Какво носите?

— Цветя. За госпожа Дювал. Трябва да се натопят. Не искам да ги оставям на стълбите.

Софи сви рамене.

— Добре, донесете ги горе. Първия етаж.

Одри изглеждаше заинтригувана.

— Кой ти изпраща цветя? Да нямаш нов обожател?

Софи се засмя тъжно:

— Искрено се надявам, че не — отвори вратата и зачака. По стълбите се чуваха забързани стъпки и една дребна фигура с голяма кожена чанта на рамо се шумугна покрай нея в коридора. Враждебните сини очи я изгледаха злобно и дребното бледо лице се приближи толкова до нейното, че тя усети топлия ѝ дъх на бузата си.

— Тук ли е копелето?

— Каролин!

Одри, която стоеше на вратата на всекидневната, изпищя. Софи бързо се стегна. Беше очевидно, че Каролин е в истерия и не е на себе си. На Софи ѝ приличаше на кон, който се кани да препусне в галоп. Когато залогът беше три милиона, трябваше да пипа внимателно.

— Каква изненада, Каролин — каза любезно Софи. — Със сестра ми пиехме коктейли. Ще се присъединиш ли към нас?

Челюстта на Одри увисна.

— Какво, по...

Софи я изгледа предупредително да млъкне. Каролин се втурна покрай Одри, без да каже нито дума, и влезе във всекидневната.

— Къде е мръсникът? Знам, че си го скрила тук — огледа се наоколо, сякаш очакваше Тим да се материализира иззад някой мебел.

Софи беше нащрек и я държеше под око. Каролин бе облечена в мръсни джинси и мъжка риза на райета. Русата ѝ коса изглеждаше, сякаш не е мита от седмици, и висеше на мазни клечки покрай смръщеното ѝ дребно лице. Това, което някога я бе крепило да не рухне, сега бе напълно изчезнало.

— Нека ти направя едно питие — Софи се опитваше да говори успокоително, въпреки че ръцете ѝ бяха започнали да треперят. — Тим не е тук — добави.

— Не ме лъжи! — изсъска Каролин.

Софи наля чаша минерална вода и я подаде на неканената гостенка, докато Одри нервно се суетеше.

— Можеш да претърсиш апартамента, ако искаш. Той не е тук.

— Тогава знаеш къде е! — взе чашата и остана права, с широко разтворени крака и вдигната брадичка. — Той премина всякакви граници — продължи тя. — Не трябваше да се влюбва в теб, мамка му!

Софи изглеждаше искрено изненадана.

— Не се е влюбил. Всичко беше преструвки, които двамата сте планирали. Знаеш го много добре, Каролин. Той никога не ме е обичал.

И двамата искахте парите ми.

Каролин присви очи и те се превърнаха в искрящи малки цепки, пълни със злоба и лукавство.

— Щяхме да живеем в Рио. Да започнем отначало. Всичко беше планирано. Но тогава той ме прецака — отпи от водата на едри глътки, направо я изля в гърлото си. — Но ще го пипна аз него — поклати многозначително глава. — Той се страхува от мен. Страхува се от това, което знам.

— Пак можеш да отидеш в Рио — каза внимателно Софи.

Каролин се извърна рязко към нея и изведнъж се разгневи.

— И как да отида според теб?

— Нямах нужда от Тим. Имаш парите. Забрави за него. Върви сама.

— И да го оставя, за да можете двамата да продължите любовната си авантюра? Точно това искаш, нали?

— Надявам се да не ми се мерне пред очите, докато съм жива — каза хладно Софи. — Вземи си го със здраве.

— Притрябвал ми е Тим! — изкреця тя внезапно. — Искам парите! Не разбираш ли, тъпа кучко?

— Каза, че си дошла тук да търсиш Тим.

Каролин поклати глава, лицето ѝ бе изкривено. Беше толкова гневна, че едва говореше.

— Дойдох да търся Тим, защото избяга с всичките пари — изфъфли тя. — Не можеш ли да разбереш?

Тишината в стаята бе изпълнена с напрежение, което бе почти осезаемо. Одри рязко си пое дъх. Софи се взираше в Каролин удивено.

— Но нали ти взе парите от сметката в Швейцария? — каза тя.

По лицето на младата жена се изписа изненада, беше почти втрещена, но бързо възвърна самообладанието си.

— Лъжеш! — изпиця тя и хвърли по Софи чашата, която се разби на парченца в стената зад главата ѝ. Одри сграбчи тревожно телефона, но Софи се втурна и го изтръгна от ръцете ѝ.

— Не, Од! — каза тя твърдо.

— Но...

— Всичко е наред. Ще се справя. Защо не се прибереш? С нищо не можеш да ми помогнеш.

— Няма да те оставя сама с... — Одри млъкна нерешително.

— Всичко е наред. Знам какво правя. Хайде, върви си!

Одри поклати глава и се отпусна на един фотьойл.

— Предпочитам да остана.

Без да откъсва очи от Каролин, Софи отиде до мястото, където тя бе застанала неподвижно, взирайки се с празен поглед в мокрото петно на копринения тапет.

— Каролин, защо не седнем да поговорим? — каза тя успокоително. Хвана кльощавата ѝ ръка и я поведе към дивана. Седна до нея, като внимаваше за нов изблик на ярост. — Тим е в затвора, Каролин — рече тя кротко. — Очаква го процес. Знам, че парите не са в него. Бяхме заедно, когато се обади в банката в Швейцария и оттам му казаха, че сумата вече е изтеглена. Според него това е твое дело.

— Той ги е взел — настояваше тя през сълзи. — Той взе парите, с които щяхме да избягаме, и не ми остави нищо. Нищо! Той е тук, при теб, нали? Лъжеш ме — беше се разплакала горчиво — като петгодишно момиченце, безпомощно, безнадеждно, изпълнено с отчаяние, неутешимо.

Софи я прегърна през раменете.

— Обади се на Дънкан Едуардс — прошепна тя на Одри, която кимна разбиращо. Дънкан Едуардс беше семейният лекар, който се грижеше за Джийн, Алън и Софи. — Помоли го да дойде тук.

Одри излезе бързо от стаята, за да се обади от спалнята на Софи. Каролин не я забеляза.

— Ти ме лъжеш... лъжеш ме — продължаваше да хленчи тя. — Той е взел парите... и... и ще остане при теб.

Софи не знаеше какво да каже, за да я разубеди. Но въпросът не ѝ излизаше от главата. Ако Каролин не бе изтеглила трите милиона паунда, нито пък Тим, тогава кой?

— Дадох ѝ успокоително. Ще поспи няколко часа, но ще трябва незабавно да постъпи в клиника. Много е зле — каза доктор Едуардс на Софи и извади мобилния телефон от задния си джоб. — Ще уредя да я приемат в психиатричното отделение на „Грейндж“. Знаеш ли нещо за историята на заболяването ѝ?

Софи поклати глава:

— Едва я познавам. Виждала съм я само два пъти преди: първия път ми се стори добре, а втория ѝ повярвах, когато ми каза, че съпругът ѝ я тормози. Но тази вечер беше агресивна и способна на насилие, съвсем друг човек — тя погледна към Каролин, която лежеше на една страна на леглото в стаята за гости, все още бе бледа, приспана от инжекцията, която ѝ бе направил лекарят.

— Искам да ти задам няколко въпроса — каза той, когато свърши разговора си по телефона. Бе уредил да дойде линейка и да прибере Каролин. — Беше прекалено объркана, за да я разпитам подробно, но ми се стори, че според нея, съпругът ѝ е избягал с теб и взел някакви пари, които били нейни. Звучи ми много неправдоподобно — добави той и се усмихна. Дънкан Едуардс познаваше Софи — и като семеен лекар, и като приятел — от петнадесетгодишната ѝ възраст и високо я ценеше.

— Дълга история — предупреди го тя, докато го въвеждаше във всекидневната, където Одри говореше с Никълъс по телефона и му обясняваше защо е още в града. — Седни, нека ти наля нещо за пиене.

Той се настани в единия край на тъмнозеленото кадифено канапе.

— Е, Софи, разкажи ми коя точно е Каролин Калторп.

Софи обясни набързо какво се бе случило, откакто Тим и Каролин бяха дошли на обяд в Ла Маделийн миналото лято.

Докторът я погледна изпитателно.

— Ти сигурна ли си, че не той е лудият? — попита я, когато чу как Тим бе тъжал за „смъртта“ на Каролин след „катастрофата“.

— Всичко е много странно — съгласи се Софи. — Отначало бях убедена, че е той, дори по едно време си мислех, че е убил Каролин. Но след това говорих с нея. Видях, че е истеричка, но ми се стори, че има причини да е такава. Каза ми, че Тим заплашвал да я издаде заради нещо, което била направила в Австралия, ако не върши каквото той ѝ нарежда. Каза ми, че бил психопат. Изглеждаше ми уплашена от него. Но после, когато го видях във Франция преди няколко дни, той ми обясни, че всичко било нейна идея, че Каролин го изнудвала заради нещо, което се е случило в Австралия. Мисля, че част от думите му са истина. Приятели ми разказаха, че му се наложило бързо да напусне страната.

— Ама че необикновена история. Разбира се, че си спомням Тим от времето, когато излизахте заедно като тийнейджъри.

Софи едва се усмихна.

— Благодаря, че не каза, когато беше „млада“ — отвърна му тя. След това по лицето ѝ премина сянка. — Моля се на Бог никога повече да не ме среща с него.

— Преживя много през последната година — рече той и я погледна загрижено. Отново беше лекар, който изпълняваше своя дълг и се грижеше за пациента си. — Как понасяш всичко? Спиш ли добре?

— Добре съм — отвърна Софи, — но ще се радвам, когато годината свърши.

— Това ще те направи по-силна занапред — отбеляза той с тихия си, вдъхващ увереност глас. — Казват, че стоманата трябва да премине през огън, за да се закали, същото е и с хората.

— Животът ми не се разви, както го бях планирала — отрони тя и в погледа ѝ се изписа съжаление. Доктор Едуардс вдигна гъстите си посивели вежди.

— Скъпа моя, това много рядко става — напомни ѝ той доброжелателно.

— Знам, но толкова много искам да имам семейство и да си възвърна контрола над собствения си живот.

— Но ти контролираш живота си. Отвори лично свой магазин, който просперира.

— Но се оставих да бъда измамена от Тим. Чудя се дали не съм от тези, които привличат властните мъже.

Одри досега мълчеше, но изведнъж се намеси:

— Може би, когато е влюбена, жената автоматически се отказва от силата си. Без да го осъзнава, тя сама иска мъжът да я контролира.

Софи я погледна с мълчалива почуда.

— Възможно е да си права — каза доктор Едуардс.

— Но ти не искаш да правиш всичко, което Никълъс те кара, нали? — попита Софи. — В повечето случаи сама вземаш решенията.

— Така е, ала само за дребните неща — съгласи се ведро Одри, — но ми харесва да се чувствам сигурна, като знам, че той носи отговорността. Когато става въпрос за важните неща, оставям той да вземе решенията. В края на краищата негова е грижата за покрива над главите ни.

Софи се усмихна широко.

— Доколкото знам, на това му викат „да си оплетеш кошницата“.

— На мен ми харесва, както и на повечето жени — запротестира Одри.

Доктор Едуардс кимна в знак на съгласие:

— Общо взето, на жените им харесва да се грижат за тях до известна степен. Поне със съпругата ми е така.

— Мъжете са родени, за да контролират ситуацията — продължи Одри. — „Който плаща, поръчва музиката“ — заяви и добави: — Брок вземаше всички решения, защото той плащаше.

— Да не искаш да кажеш, че когато жената е влюбена, тя не иска вече сама да контролира живота си? — попита доктор Едуардс. Нямахше нещо, което да обича повече от оживените дискусии.

Одри се поколеба, вече не беше толкова уверена.

— Не мисля.

— Е, при мен така стана — каза бодро Софи. — И сега си плащам.

Стените бяха бели. Таванът също беше бял. Дори чаршафите бяха бели. Намираще се сред бяла пустош и точно тук копнееше да остане завинаги. Да се прави, че всичко е наред. Че всъщност не лежи на високо тясно легло. Че е някой друг. Точно както правеше, когато... Мислите на Каролин моментално се отвърнаха от случилото се. Но всеки път, когато успяваше да го забрави, се появяваше някой лекар или психиатър — не знаеше как точно се наричат — и започваха да дълбаят, да я подпитват, да настояват, че имало неща, за които би искала да говори. Как не можеха да разберат? Не искаше да говори за нищо.

Каролин се обърна на една страна и плътно стисна очи. Разпитите им бяха толкова болезнени. Защо не я оставеха на мира? Всичко беше свършило и тя може би никога повече нямаше да види Тим. Ако някога разбере истината за Австралия, никога нямаше да ѝ прости. Мислите ѝ отново се отклониха, отказваше да приеме случилото се — с нея, а не с него, както тя му бе внушила.

Отвори очи, искаше ѝ се да заспи. Лъжите ѝ за това, което стана в Австралия, преди никога не я бяха безпокоили. Защо сега не можеше

да ги забрави? Всичко беше заради проклетите психиатри. Не трябваше да ѝ задават въпроси за Тим. Да не я питат къде е, какво прави, защо тя не е с него, дали бракът им е щастлив. Не спираха да питат, докато не ѝ се прииска да бе умряла, да може да умре, плака толкова много, че щеше да се удави в собствените си сълзи. Тогава ѝ направиха инжекция и тя вече нищо не помнеше. Но въпросите им я бяха разстроили, отключиха нещо в главата ѝ и освободиха преграда, която не ѝ даваше възможност да се изолира отново от света.

С нея беше свършено, ако им кажеше, че тя... Ето! Замалко да се издаде! Ако това стане, край с властта ѝ над Тим. Мислеше си, че той е убил онази жена, когато се връщаха от парти и колата му връхлетя върху нея в покрайнините на Сидни. Беше толкова лесно да го заблуди. Същата нощ бе пиян и бе пушил дрога. Тя се измъкна от шофьорското място в тъмнината и когато полицията дойде и линейките също пристигнаха, той вече бе настанен зад волана — в безсъзнание заради удара по главата, който бе получил. Изобщо не попитаха кой е карал.

Три дни по-късно той дойде в съзнание и тя го убеди да избягат от страната, преди да бъде обвинен в непредумишлено убийство. Отлетяха за Хонконг, въпреки че Тим изобщо не се бе възстановил. Започнаха нов живот. Запознаха се с Джонатан Хауърд, който помогна на Тим да си намери работа. И през цялото време Тим бе убеден, че той е отговорен за смъртта на жената.

Каролин се претърколи по гръб и се загледа в белия таван. Освен това трябваше да му внуши, че има „улики“, които могат да докажат вината му, и го предупреди, че ще ги използва, ако не прави каквото му каже. Най-силният ѝ коз бе, че винаги отхвърляше предложението, което би го спасило от всичко. Съпругата не можеше да свидетелства срещу съпруга си. Всеки път, когато Тим поискаше да се оженят, тя отказваше. Докато не бяха женени, тя бе в безопасност. Тим щеше да се грижи за нея, да я издържа, да ѝ дава всичко, което поискаше. Щом станеха семейство, той можеше да я напусне по всяко време.

— Нека се преструваме на женени за пред хората — бе казала Каролин, когато се установиха в Хонконг.

Преструвки... преструвки... Каролин стисна здраво очи, но образите останаха в главата ѝ. От тях очите я боляха като от стара надраскана кинолента, паниката отново започваше да я обзема, като учестяваше пулса ѝ, караше сърцето ѝ да бие силно, а тялото ѝ да

изстива като лед. Знаеше, че не може да продължава така, не можеше вечно да се преструва... започна още на петнадесет години... не можеше да понесе и миг повече тази агония, която я разкъсваше и бавно я убиваше оттогава...

Изведнъж се почувства съвсем спокойна. Ясно беше какво трябва да направи и след като взе решението, усети огромно облекчение. Коридорът пред стаята ѝ бе пуст, макар да чуваше как една от болничните чистачки говори с някаква сестра в приемната. В дъното имаше врата с табела: „Противопожарен изход“.

Бързо и решително Каролин тръгна към нея.

— Ако смятате да запазите „Глория Антика“, боя се, че ще трябва да се откажете от други неща, госпожо Дювал — каза ѝ господин Търнбул със смесица от сериозност и съчувствие.

— И аз от това се боях — отвърна Софи. Говориха с изпълнителите на завещанието на Брок и разбраха, че — точно както се бяха опасявали — той е оставил неплатени дългове. Цялото му имущество, включително апартаментът в Ню Йорк и парите, инвестирани в магазина, трябваше да отиде за покриване исконете на кредиторите. Тя погледна банковия мениджър и заговори уверено: — На първо време можем да продадем апартамента. Не ми трябва жилище за милион и половина паунда в най-добрата част на Лондон.

Спомни си за миг красивите стаи с френски прозорци и високи тавани, толкова прохладни през лятото, тъй като от балконите долиташе ветрец, и толкова уютни със запалените камини през зимата. Изпълни се със съжаление. Беше толкова щастлива в Ийтън и едва ли някога щеше пак да има такъв великолепен дом.

— Може би най-добре да продам и Ла Маделийн — добави тя мрачно.

Господин Търнбул изглеждаше разтревожен.

— Колко капитал ви е необходим, за да поддържате магазина си?

През следващия половин час разговаряха само в цифри. Ако парите, които Брок бе инвестирал в „Глория Антика“, трябваше да се възвръщат на кредиторите, трябваше да продаде и двата имота. Така щеше да успее да си купи малък апартамент в Кенсингтън и да запази магазина, включително и да плаща на Кейти и Франки заплати.

— Значи всичко е уредено — каза Софи и сложи книгата обратно в куфарчето си. — Ще упълномощя „Хобърт Слейтър“ да продадат апартамента и ще поискам съвета им за Ла Маделийн.

— Това е голямо разочарование за вас — каза той тъжно.

Софи го погледна право в очите. Мъжът изглеждаше поразстроен и от нея, че ѝ се налага да продаде имотите си.

— Не е чак разочарование, господин Търнбул. Когато поисках развод от Брок, бях подготвена да си тръгна без пукната пара. Искам да кажа, защо ще ми дава пари и имущество, след като аз всъщност го напусках? Мисля, че е доста нечестно да зарежеш някого и да очакваш да вземеш половината от това, което притежава, със себе си. Бях поразена от щедростта му.

— Но Ла Маделийн е сватбеният ви подарък, нали? — подчерта той.

— Да, но още мисля, че постъпи много мило, като ми позволи да го запазя след раздялата ни.

Когато Софи се върна в магазина, с изненада установи, че изобщо не е разстроена от перспективата да се раздели с Ла Маделийн, както бе очаквала. Винаги бе обичала това място: камъните, толкова горещи, че пареха стъпалата ѝ, небето, ослепително наситеносиньо, слънцето в червените жасмини, мързеливите закуски с пресни кайсии, охладено жълто грозде и узряло сирене, което се топеше и се размазваше по дърворезбования поднос като течна слонова кост. Най-хубави бяха дългите и успокояващи като балсам ноци, когато тишината се нарушаваше само от цвърченето на цикадите. Някога всичко беше толкова прекрасно. Но сега върху имението тегнеха тъмни сенки и горчиви спомени. Колкото по-бързо го продадеше, толкова по-добре.

Възрастният господин винаги разхождаше кучето си по обсипания с листа и обграден с дървета път, и винаги по едно и също време следобед. Никога не се отклоняваше от маршрута си. Когато излезеше от къщата на калкан, в която живееше от четиридесет години, завиваше вляво, на края на улицата завиваше вдясно и се озоваваше на булевард „Магнолия“. По него нямаше магнолии и доколкото той знаеше, никога не бе имало. От двете му страни растяха платани,

гъстите им листа бяха покрити със слой прах, а стволите им бяха олющени, защото кората непрекъснато се ронеше.

— Хайде, Рутланд — каза нежно възрастният господин на старото си куче и подръпна каишката му. Териерът душеше нещо в основата на стара тухлена стена, преди автоматично да вдигне заден крак. Възрастният господин продължи бавно нататък.

Изведнъж свистящ и шумолящ звук над главата му го накара да спре и да погледне нагоре. Чу се шум от чупеци се клони. Нещо бе паднало в короната на близкото дърво. Секунда по-късно едно тяло прелетя през листата и тупна злоещо в краката му.

Рутланд зави от страх и отстъпи назад, от нетърпение да избяга бе опянал силно каишката си. Старецът се взираше, скован от ужас, в младата жена, която лежеше просната на тротоара с разперени ръце и крака, сините ѝ очи се блещеха неவிждащо, русата ѝ коса бе разпиляна около детинското ѝ лице.

Заглавието на трета страница на „Дейли експрес“ казваше всичко. Софи го прочете, докато седеше в офиса си и пиеше първата чаша кафе за деня, и незнайно по каква ужасна причина ѝ се стори предвидим и подходящ край за една измъчена душа.

„Каролин Рийс, двадесет и девет годишна, се самоуби, като скочи от покрива на «Грейндж» — психиатричната болница в Уимбълдън, където е лежала през последния месец.“

— О, Господи! — каза бавно Софи. — Чудя се как ще го приеме Тим — имаше снимка на Каролин на седемнадесет години, беше изключително красиво момиче в лятна рокля, но погледът ѝ беше празен и тънката ѝ усмивка бе измъчена.

Бащата на Каролин — Шон Рийс, бе цитиран да казва от дома си в Ирландия: „Каро така и не се възстанови емоционално от изнасилването на петнадесетгодишна възраст. След това стана потисната и лабилна, въпреки че получи навреме професионална помощ.“

Софи продължи да чете и хлъцна от изненада, когато стигна до последния абзац.

— Чуите това — извика тя на Франки и Кейти, които се мотаеха наоколо, шокирани и стреснати, докато тя им четеше на глас

историята. — Не са били женени! Никога не са били женени. Не мога да повярвам — тя поклати удивено глава. — При всичко, което се случи... те дори не са били женени.

— Каква игра е играел той? — попита Кейти.

— Не е бил Тим, а Каролин. Тя е мозъкът на всички планове, родили се в малката ѝ обърквана главица. Беше луда и истерична, но сега вече знаем защо. Бедата е била в това, че Тим е слабохарактерен, а тя е успяла да го наплаши. Заради нея е трябвало да я подкрепя и да се погрижи да получи подходящо лечение, вместо вечно да мисли само за себе си.

— Това е много тъжно — каза Франки. — Родителите ѝ сигурно са съсипани.

— Също и Тим — отбеляза Кейти.

— Мислиш ли, че сега ще успееш да си върнеш парите? — попита Франки.

Софи сви рамене:

— Не виждам как това би помогнало. Парите не са у Тим, а повярвах и на Каролин, когато ми каза, че и тя не ги е взела.

Франки погледна съчувствено Софи.

— Щеше да можеш да останеш в апартаментата си и да запазиш Ла Маделийн, ако тези пари не бяха откраднати, нали?

— Вече е прекалено късно — каза примирено Софи. — И двата имота са на пазара и мисля, че скоро ще сключа сделки за продажба. Намерих си апартамент близо до майка ми, в Скардейл Вилас. Вече твърдо съм решила и няма връщане назад.

— Ами Тим? — попита Кейти. — Какво ще стане с него?

— Ще бъде обвинен в опит за убийство, тежка телесна повреда, присвояване и измама — обясни накратко Софи. — Надявам се през следващите няколко години да остане в затвора и съм благодарна, че вече не е част от живота ми — не искаше да прозвучи грубо, но все още я болеше от начина, по който Тим я бе използвал. — Важното е — продължи тя, — че „Глория Антика“ е спасен, вашите работни места — също. Имам страхотни планове за бъдещето и първото нещо, което ще направя, е да наема фирма за връзки с обществеността, която да ни вкара във всички списания за изкуство. Освен това трябва да си ангажираме павилион на Панаира на антики в Гросвенър Хаус.

Тя се облегна назад в стола си, отново взе вестника. Оттам, под драматичното заглавие, я гледаше лицето на Каролин и Софи не можа да възпре чувството на тъга към жертвата, която се бе превърнала в мъчител. След като е била изнасилена на петнадесет, трябвало е да стане маниачка на тема контрол, за да оцелее. Смятала е, че ако има власт над другите, никой няма да я нарани отново. Докато в един мрачен юлски следобед не нарани сама себе си.

Седмица по-късно ѝ се обади банковият ѝ мениджър.

— Здравейте, господин Търнбул — каза тя. — Как вървят нещата?

— Имам новини за вас, госпожо Дювал — Софи позна по гласа му, че нещо се е случило, и се подготви за лоши новини. — Станало е нещо много странно — започна той. — Току-що научихме за него.

Софи, която се канеше да тръгва за работа, остави обратно чантата и куфарчето си.

— Какво е станало?

— Оказва се, че някой е подсказал на Брок Дювал какво се кани да направи Тим Калторп. Станало е, преди да наемете отново счетоводителите си, точно когато се появиха подозренията ви.

— Е, и?

— Чрез многобройните си контакти в банковата сфера господин Дювал е успял да проследи движението на парите, след като са откраднати от сметката ви, в американски долари. Изнамерил е и секретната сметка, открита от Тим Калторп в швейцарската банка.

Тя се намръщи озадачено.

— Значи е знаел какво е направил Тим с парите?

— Точно така — господин Търнбул направи пауза, за да постигне драматичен ефект. — Брок е изтеглил парите.

— Не! — тя стисна слушалката до ухото си и сърцето ѝ заби силно. — Не! — повтори.

— Мениджърът от цюрихската банка е нарушил всички правила, като е дал на Брок паролата на сметката. Разбира се, Брок му е обяснил, че парите са откраднати от вас.

Винаги бе знаела, че Брок е много влиятелен, но това накара дъха ѝ да спре.

— И къде са сега парите? — попита тя развълнувано и веднага осъзна, че храни напразни надежди. Брок бе умрял разорен. Парите й сигурно са изчезнали заедно с него.

Господин Търнбул продължаваше да говори, но тя успя да чуе само думата „Хамбург“.

— Какво казахте?

— Брок е внесъл трите милиона паунда на депозит на ваше име и сега са там, в Хамбург — повтори господин Търнбул.

Софи затвори очи.

— Значи не съм ги загубила? — не смееше да повярва.

— Не сте ги загубили — потвърди мъжът. — Навреме ли се появиха, за да запазите апартамента и вилата си?

Точно навреме. Точно! Сега разполагаше с всички средства, които Брок й бе оставил, и веднага реши, че ще ги инвестира в бизнеса си. Ако наистина искаше да започне отначало, щеше да е най-добре да се отърве от помпозността на миналото.

Каза на господин Търнбул, че въпреки всичко смята да продаде имотите си и добави:

— Защо Брок не ми е казал какво е направил?

— Може би е имал причини. Може да е искал сама да разберете какъв е Тим Калторп — предположи внимателно господин Търнбул.

Очите на Софи се разшириха от учудване. Забележката му беше дръзка и я изненада. Винаги бе мислила, че банковият мениджър преценява хората според паричните им знаци, а не по личните им качества, и най-важното в отношенията с него е взаимният интерес, а не състраданието.

— Може би сте прав — отвърна тя бавно.

— Брок не е знаел, че ще умре, затова мисля, че е планирал да ви каже какво е направил веднага щом се убедите в измамата на Тим Калторп.

„Значи Брок е мислил за мен до самия си край — каза си Софи. — Предпазвал ме е, грижил се е за мен, гледал е да съм добре. Благодаря ти, Брок“, произнесе безгласно. За миг очите й се напълниха със сълзи. Брок бе пълна противоположност на Тим. Единият само даваше, другият само вземаше. Единият бе предан, а другият — себичен до краен предел. Единият бе силен, другият — слабохарактерен.

— Благодаря, че се обадохте да ми кажете, господин Търнбул — каза тя треперливо, доволна, че е вкъщи и той не може да види колко е развълнувана.

Тръгна бавно към магазина и потънала в мисли за внезапния обрат на съдбата, който я бе сполетял, Софи осъзна, че за първи път наистина е останала сама. Нямаше го Брок, към когото винаги можеше да се обърне при нужда. Нямаше го и Тим, за да му поиска съвет. Върху плещите ѝ бе легнала цялата отговорност за управлението на магазина и трите милиона паунда, които щеше да инвестира в стока, трябваше да мисли и за Франки и Кейти. Те показаха впечатляваща лоялност към нея през последните няколко месеца и се грижеха за магазина в нейно отсъствие ефективно и с жар. Сега от нея зависеше да не се провалят.

Отначало не го позна, както стоеше на тротоара пред „Глория Антика“ и се оглеждаше нагоре-надолу по улицата, сякаш очакваше някого. Приблужи се, взря се в бледото изопнато лице и стресната, разпозна Тим.

Той заговори пръв, докато тя се бе втренчила в него с ужас:

— Здравей, Софи — гласът му бе нисък и напрегнат. Раменете му бяха приведени и бе отслабнал.

— Какво правиш тук? — не успя да овладее тревогата си. Дали не бе избягал от затвора? Криеше ли се? Да не би да очакваше да му предостави убежище?

Тим се огледа безпомощно — като човек, загубил пътя, неспособен да се ориентира.

— Може ли да отидем да поговорим някъде? Искам да ти обясня нещо — каза той нерешително.

Софи видя в погледа му онова момчешко излъчване, което познаваше толкова добре.

— Как се осмеляваш да идваш тук! — избухна тя гневно. — Няма за какво да говоря с теб.

Той не помръдна, но продължи да стои там, изглеждаше изпълнен със съжаление и изоставен.

— Всичко е наред, Софи. Пуснат съм под гаранция. Процесът ми ще е след месеци. Връщам се в Уелс, но исках преди това да те видя.

Тя премигна.

— Под гаранция? — не знаеше дали да му вярва или не. Кой би го пуснал под гаранция? Нямах семейство и Каролин бе мъртва.

Тим кимна:

— Джини и Джонатан Хауърд платиха гаранцията ми. Ако беше казал, че го е измъкнал някой от Луната, Софи щеше да е по-малко учудена.

— За Бога, че защо е трябвало го правят? — попита тя направо.

Той се огледа, за да се предпази от минавачите, които се провираха между тях на тротоара.

— Моля те, Софи. Не може ли да влезем вътре? Само за няколко минути?

Тя отвори рязко вратата на „Глория Антика“.

— Добре. Но само за няколко минути — с каменно лице го поведе навътре в магазина, откъдето Франки и Кейти бяха зяпнали през нея към Тим, крайно заинтригувани. — Ще се бавим само няколко минути — отбеляза Софи и пое към офиса в дъното. — Ако дойдат клиенти, не искам да ме безпокоите — вдигна извитите си вежди към тях и те кимнаха с разбиране.

Софи се настани зад бюрото, което Тим ползваше, когато водеше счетоводството ѝ. Той приседна на отсрещния стол така, сякаш движенията му костваха усилие.

— Е? — подкани го тя. — Какво имаш да ми казваш?

Тим изглеждаше наранен и в този миг тя осъзна, че самотнието му е толкова високо, та е решил, че може отново да ѝ влезе под кожата, ако си изиграе правилно картите.

— Както ти казах, семейство Хауърд платиха гаранцията ми. Като чули за Каро, веднага пристигнали — обясни той.

— Да утешават опечаления вдовец? Това се случва за втори път през последните шест месеца. Само дете не си вдовец, защото никога не сте били женени.

— О, моля те, Софи! Нямах представа какво съм преживял — Тим затвори очи, сякаш искаше да потисне някаква вътрешна болка.

— Какво толкова си преживял? — тя зяпна от нахалството му.

— Нямам предвид времето след ареста. А след като срещнах Каро в Австралия — той ѝ описа катастрофата в Сидни и как през всичките тези години Каролин му бе внушавала, че тогава той е шофирал. — Мислех, че аз съм убил онова момиче! — възкликна и

влагата, проблясваща в очите му, показваше, че е искрен. — Само си представи! През всичките тези години живееш в кошмар, примесен със страха, че във всеки един миг Каро може да ме издаде, ако не правя каквото ми каже — той отпусна глава в шепите си и когато пак заговори, гласът му бе сподавен: — Каро ме изнудваше по всякакви начини. Притискаше ме денонощно да правя каквото тя иска.

— И очакваш да те съжалявам? — попита Софи. — Виж какво, Тим. Каролин беше много болна. Най-доброто, което можеше да направиш, ако не бе толкова загрижен за собствената си кожа, щеше да е да се погрижиш да получи психиатрична помощ, и то още преди години. Съзнанието ѝ е било замъглено! Защо никой не е направил нищо по въпроса?

— На моменти изглеждаше добре — каза той горчиво. — Когато обядвахме с теб — първия път, когато се видяхме, в Ла Маделийн, тя беше добре.

Софи си спомни онова време, сети се как Каролин си бе играла с малките ѝ племенници — тя самата приличаше на момиченце.

— Джини и Джонатан не усетиха ли, че е болна?

Тим вдигна към нея пламналото си, покрито със сълзи лице.

— Не. Смятаха, че ме манипулира. Че е невротичка. Миналата седмица ми казаха, че винаги са ме съжалявали. Те, разбира се, смятаха, че сме женени — той въздъхна дълбоко. — Това момиче съсипа живота ми.

— И ти, не ще и дума, не си направил нищо, от което да се срамуваш — каза саркастично Софи.

— Не очаквам да ми простиш просто ей така — рече той сериозно.

— Нямах представа колко си прав.

Той я погледна съкрушено, очите му бяха зачервени.

— Знам, че се отнесохме ужасно с теб...

— Ужасно? — повтори тя невярващо. — Не е ли малко бледо определение за опит за убийство?

— Знам, знам — Тим поклати глава. — Изобщо не трябваше да слушам Каро.

Изведнъж на Софи ѝ се догади от унижителното самосъжаление на този разбит човек, който седеше прегърбен пред нея.

— Махай се отгук, Тим — каза тя и стана. — Джини и Джонатан може и да те съжالياват, но според мен заслужаваш всичко, което ще ти присъди съдът.

— Станала си много коравосърдечна, Софи — рече той патетично. — Но искам да знаеш, че всичко, което ти казах в началото на годината за любовта ми към теб, е вярно. Винаги е било вярно. Най-голямата грешка, която допуснах, е, че те изоставих тогава. Господи, това беше ужасна грешка! — Тим замълча и вдигна поглед към нея, както се бе изправила зад бюрото. — Въпреки всичко, когато този кошмар свърши, наистина свърши, мислиш ли, че... — сега я умоляваше, очите му се плъзгаха с копнеж по тялото ѝ и излъчваха чувственост. — Имаме ли още един шанс, мила?

Софи избухна в смях и той се дръпна като ужилен.

— Мечтай си, Тим! — възкликна тя. — Ти за каква ме вземаш? — след това стана сериозна. Наведе се напред и се подпря с ръце на бюрото. — Паднал си по-ниско, отколкото можеш да си представиш — каза унищожително. — Не познавам по-долен човек от теб. А сега изчезвай отгук и никога, ама никога не се доближавай повече до мен.

— Но...

— Изчезвай, Тим! — очите ѝ блестяха от гняв. — Иначе ще извикам полиция.

Тим се обърна, поражението бе изписано на лицето му.

— Знам как да те направя щастлива. Ти ме обичаше... някога — добави той.

Една студена ръка сграбчи сърцето ѝ. Дали наистина някога я бе обичал?

Тя изопна рамене.

— Всичко свърши, Тим — помълча. — Но нямаше ли да си щастлив, ако ти бях казала „да“ и беше разбрал, че съм си върнала парите, които открадна от мен?

— Ти... — той посивя, а устата му глупаво зейна. Погледът му беше празен.

— Да — каза тя сладко. — Не е ли прекрасно? А сега сбогом, Тим. Знаеш пътя.

— Бях ужасена, когато го видях да стои пред входа — Софи вечеряше с Джийн и Алън. — Можете ли да повярвате колко нагъл е този мъж?

Джийн се усмихна, доволна да види Софи вече много по-уверена, отколкото през последните няколко месеца.

— Обзалагам се, че е бил шокиран, когато си му казала, че си си върнала парите — отбеляза тя.

— Съсипан — отвърна Софи и се усмихна ведро.

— Е, с това всичко приключи, нали? — подчерта доволно Алън. — Не мисля, че повече ще чуем нещо за Тим Калторп, освен, разбира се, като започне процесът.

— Само не мога да разбера — каза Софи — кой е информирал Брок. Знам, че не харесваше Тим, но нямаше причина да мисли, че ще открадне парите ми.

— Аз му казах — обади се тихо Алън.

— Ти? — Софи изглеждаше поразена. — Но когато говорихме, ти каза, че не си виждал Брок повече от година.

— Точно така. В онзи момент беше самата истина, но тъй като не ме послуша, свързах се с Брок и му разказах за подозренията си. И правилно съм постъпил, нали? — изглеждаше изключително доволен от себе си.

Софи се вгледа втрещено във втория си баща. Джийн избухна в смях.

— Той е хитра стара лисица, не мислиш ли? — подкачи го тя.

— Алън, защо не ми станеш главен бизнес съветник? — предложи Софи полушеговито.

Той я погледна обичливо.

— През последните две години измина много дълъг път и сега нямаш нужда от никого, Софи. Вече имаш пълен контрол над живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.